

Карън Мари Монинг

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЪДКИ.

ТАЙНАТА НА ЗАБРАНЕНАТА КНИГА

У
ЕГМОНТ

КАРЪН МАРИ МОНИНГ ТАЙНАТА НА ЗАБРАНЕНАТА КНИГА

Превод: Ирина Ценкова

chitanka.info

Една забранена книга. Библиотека, водеща към друг свят, и книжар, обгърнат със загадъчни сенки. Една жена, чийто избор вещае бъдещето на човечеството.

Маккайла Лейн е съвсем обикновена съвременна жена. Или поне така си мисли, докато нещо необикновено не ѝ се случва. Когато убиват сестра ѝ, само една следа води към убиеца — загадъчно съобщение на мобилния ѝ телефон. В търсене на отговори Мак заминава за Ирландия, за да потъне в мрачен свят, където нищо не е такова, каквото изглежда. Където доброто и злото носят една и съща коварно съблазнителна маска. Скоро Мак се изправя пред още по-голямо предизвикателство: да остане жива достатъчно дълго, за да се научи да използва силата, която не е предполагала, че притежава. Сила, която ѝ позволява да вижда отвъд човешкия свят, в опасното царство на фее...

Пленителни същества, древна тайна, нежелана истина, история, която ще ви изпепели. Бестселър на New York Times, книгата е преведена в повече от 50 страни по света.

Карън Мари Монинг завършва бакалавърска степен по Общество и право в университета „Пардю“. Романите ѝ се появяват в списъка с бестселъри на издания като: „Ню Йорк Таймс“ и „Ю Ес Ей Тудей“ и са спечелили множество награди, включително престижната награда РИТА. Повече информация може да бъде открита на сайта www.karenmoning.com.

*Тази книга е за Нийл — за това, че държи ръката ми и
че вървя в Мрачната зона с мен.*

*... Когато стените се
сгромолясват,
когато стените рухват,
рухват...*

Джон
Кугар
Меленкамп

ПРОЛОГ

Философията ми е доста проста — ден, в който никой не се опитва да ме убие, е добър ден според мен. Не съм имала много добри дни напоследък. Не и откакто стените между световите на хората и на Фае паднаха. Но пък няма жив *Шийте* зрящ, който да е имал добър ден оттогава.

Преди да бъде подписана Спогодбата между хората и Фае (около 4000 г. пр.н.е. за тези от вас, които не са в течение с историята на Фае), Ловците на Ънсийли ни гонили като животни и ни убивали. Но Спогодбата забранила на Фае да пролива човешка кръв, затова през следващите шест хиляди години, плюс-минус няколко века, тези с Истинско зрение — хора като мен, които не могат да бъдат залъгвани от обаянието или магията на Фае — били залавяни и затваряни в света на Фае, до края на живота им. За разлика от някои хора, които познавам, аз не съм очарована от Фае. Справянето с тях е като справянето с всяка пристрастеност — ако се предадеш, те ще те притежават, ако устоиш, никога няма да могат.

Сега, след като стените паднаха, Ловците се върнаха, за да ни убиват отново. За да ни тъпчат, сякаш *ние сме* чумата по тази планета.

Аойбеал — кралицата на светлината на Сийли, вече не управлява своя свят. Всъщност изглежда никой не знае къде е тя, а някои дори започват да се чудят *дали* все още съществува. След нейното изчезване Сийли и Ънсийли са пренесли кървавата си война из целия ни свят и въпреки че някои може да кажат, че съм черногледа и песимистична, мисля, че Ънсийли отчетливо печелят предимство над техните приказни братя.

Което е нещо много, *много* лошо.

Не че харесвам Сийли повече. Не. По моите представи единственото добро Фае е мъртвото Фае. Просто Сийли не са чак толкова смъртоносни, колкото Ънсийли. Те не ни убиват щом ни видят. Те имат нужда от нас.

За секс.

Въпреки че едва зачитат усещанията ни, те ни харесват в леглото.

Когато свършат с една жена, тя е развалина. Те влизат в кръвта ѝ. Незащитеният секс с Фае събужда сексуален глад в жената за нещо, което тя поначало никога не е трябвало да има и никога няма да е в състояние да забрави. Нужно ѝ е много време, за да се възстанови, но поне е жива.

Което означава, че има шанс един ден тя да започне да се бори, за да подпомогне опитите ни да върнем нашия свят към това, което някога беше, и да пратим тези копелета Фае обратно в ада, от който са дошли.

Но аз изпреварвам себе си, изпреварвам историята. Тя започна, както започват повечето неща. Не в тъмна и бурна нощ. Не загатната от зловеща музика от типа „злодеят идва“, от злокобни предупреждения в утайката на чаша кафе или от страховити предзнаменования в небето.

Започна леко и безобидно, както започват повечето катастрофи. Пеперуда размахва крила някъде и вятърът се променя, топъл фронт се среща със студен край бреговете на Западна Африка и преди да се усетиш, към теб приближава ураган. По времето, в което някой щеше да се досети, че се задава буря, щеше да бъде твърде късно да се направи каквото и да било, освен да се захлопнат кепенците и да се погрижим за контрола на щетите.

Моето име е Маккайла. Мак накратко. Аз съм *Шийте* зрящ, или Ши зрящ — факт, който приех едва наскоро и с голяма неохота.

Оказа се, че от нашия вид има повече, отколкото някой е предполагал. И това също така беше нещо дяволски добро.

Ние сме Контролът на щетите.

ЕДНО

Година по-рано...

Девети юли, Ашфорд, Джорджия.

Трийсет и четири градуса. Деветдесет и седем процента влажност. През лятото в Юга става ужасно горещо, но си струва да понасяш жегата, при положение че за компенсация има такива къси и меки зими. Харесвам всякакви сезони и климати. Мога да се наслажда на мрачен, дъждовен есенен ден — страхотно време за сгушване с добра книга — както и на безоблачно синьо лятно небе, но никога не съм си падала по сняг и лед. Не знам как северняците се примиряват с тях. Или защо. Но предполагам, че е добре, че го правят, защото иначе всички щяха да се тълпят тук, долу при нас.

Привикнала към задушната южняшка жегата, аз се излеждах край басейна в задния двор на къщата на родителите ми и носех любимия си розов бански на точки, който подхождаше идеално на новия ми розов маникюр и педикюр тип „аз не съм точно сервитьорка“. Бях се проснала в един покрит с възглавници шезлонг и попивах слънцето. Дългата ми руса коса беше усукана на заострен възел на върха на главата ми в една от онези прически, за които се надяваш никой никога да не те хване, че носиш. Мама и тате бяха на почивка — празнуваха трийсетгодишнината от сватбата си с триседмичен круиз от остров на остров из тропиците, който беше започнал преди две седмици от Мауи и свършваше следващия уикенд в Маями.

Аз работех отдадено върху тена си в тяхно отсъствие. Първо се топвах набързо в прохладната искрящо синя вода, а после се опъвах, за да позволя на слънцето да изсуши капките по кожата ми. Искаше ми се сестра ми Алина да е наоколо, за да си правим компания и дори да поканим няколко приятели.

Айподът ми беше забоден в татковия усилвател на масата до мен и весело бълваше песните, които бях избрала специално за припичане край басейна. Списъкът се състоеше от топ сто хитове за последните няколко десетилетия, плюс няколко други, които ме караха да се

усмихвам. Щастлива глупава музика, която помага времето да минава по-бързо. Точно в момента слушах стара песен на Луис Армстронг — „Какъв чудесен свят“. Родена в поколение, което приема циничното и лишеното от илюзии съществуване за яко, аз понякога съм малко извън утъпканата пътека. Какво пък!

Държах висока чаша изстуден сладък чай в ръката си, а телефонът беше наблизко, в случай че мама и тате се приземят по-скоро от очакваното. Не трябваше да стигат до брега на следващия остров до утре, но на два пъти бяха пристигали по-рано от графика. След като случайно бях изпуснала мобилния си телефон в басейна преди няколко дни, влачех безжичния наоколо, за да не пропусна обаждане.

Факт беше, че родителите ми ми липсваха ужасно. В началото, когато заминаха, бях въодушевена от възможността да прекарам известно време сама. Живея с тях и когато са у дома, къщата понякога неприятно прилича на Централна гара с приятелките на мама, татковите голф партньори и дамите от църквата, които се появяваха заедно със съседските деца, които пък се отбиваха с едно или друго извинение, удобно нахлузили бански костюми... Боже, дали не си просека покана?

Но след две седмици жадувана самота започвах да се задушавам в нея. Къщата изглеждаше болезнено тиха, особено вечер. По времето за вечеря се чувствах направо загубена. И гладна. Мама е невероятна готвачка и на мен бързо ми омръзнаха пиците, чипсовете и чийзбургерите. Нямах търпение за някоя от нейните вечери с пържено пиле, картофено пюре, прясна салата с листа от ряпа и прасковен пай с домашно направена бита сметана. Дори предварително напазарувах и складирах всички неща, които ѝ бяха необходими.

Обичам да ям. За щастие, не си личи. Закръглена съм в бюста и в задника, но съм слаба в талията и в бедрата. Имам добър метаболизъм, въпреки че мама казва: „Ха! Чакай да станеш на трийсет! После на четирийсет, после на петдесет“. Татко казва: „Ще има повече за обичане, Рейни“ и дарява мама с поглед, който ме кара да се концентрирам усърдно върху нещо друго. Каквото и да е друго. Обожавам родителите си, но със сигурност има неща като ТМИ. *Твърде много информация.*

Общо взето имам страхотен живот. Родителите ми ми липсват малко и броя дните до момента, в който Алина ще се върне у дома от

Ирландия, но тези двете неща са временни и скоро ще бъдат оправени. Животът ми отново ще стане перфектен, преди да mine много време.

Има ли нещо такова, като да изкушаваш съдбата да резне една от най-важните нишки, които държат живота ти, само понеже си твърде щастлив?

Когато телефонът звънна, мислех, че са родителите ми.

Не бяха.

* * *

Странно, как едно дребно, незначително и повтаряно десетки пъти на ден действие може да стане демаркационна линия.

Вдигането на телефона. Натискането на бутона за приемане.

Преди да го натисна — доколкото знаех — сестра ми Алина беше жива. В момента на натискането животът ми се раздели на две отделни епохи — Преди обаждането и След.

Преди обаждането няхах за какво да употребявам думи като „разграничаване“ — една от онези големи думи, които знаех, само защото съм ненаситен читател. Преди се носех през живота от един щастлив момент към друг. Преди мислех, че знам всичко. Мислех, че знам коя съм аз, къде ми е мястото и точно какво ще ми донесе бъдещето.

Преди мислех, че *имам* бъдеще.

След това започнах да откривам, че никога не съм знаела нищо.

Чаках две седмици от деня, в който научих, че сестра ми е била убита, някой да направи нещо — каквото и да било — освен да я положим в земята в затворен ковчег, да я покрием с рози и да скърбим.

Скръбта нямаше да я върне и със сигурност нямаше да ме накара да се чувствам по-добре от това, че който и да я беше убил, се разхожда някъде жив и щастлив по своя болен малък откачен начин, докато сестра ми лежи ледена и бяла под два метра пръст.

Тези седмици ще останат завинаги замъглени за мен. Плаках през цялото време, зрението и паметта ми бяха размазани от сълзите. Сълзите ми бяха непреднамерени. Душата ми изтичаше. Алина не

беше просто моя сестра — тя беше най-добрата ми приятелка. Въпреки че преди осем месеца беше заминала да учи в колежа „Тринити“ в Дъблин, ние си пращахме имейли непрестанно и говорехме всяка седмица, споделяхме си всичко, не пазехме тайни.

Или така мислех. Боже, колко грешах!

Планирахме да си вземем заедно апартамент, когато тя се прибере. Планирахме да се преместим в Атланта, където аз най-накрая щях сериозно да помисля за висше образование, а Алина щеше да работи по докторантурата си в същия университет. Не беше тайна, че сестра ми беше обрала цялата амбиция в семейството. След завършване на училище аз бях напълно доволна да съм барманка в „Тухларната“ четири или пет вечери седмично, да живея у дома, да спестявам по-голямата част от парите си и да вземам достатъчно класове в местния университет „Подънк“ (един или два за семестър, а класове от типа „Как да използваме интернет“ и „Протокол при пътувания“ не бяха по вкуса на родителите ми), за да поддържам разумна надежда у мама и тате, че може един ден да се дипломирам и да намеря *Истинска работа в Истинския свят*. Все пак със или без амбиция планирах наистина да се заема да направя някои големи промени в живота си, когато Алина се върнеше.

Когато се сбогувах с нея преди месеци на летището, мисълта, че никога повече няма да я видя жива, не ми мина през ума. Алина беше сигурна като слънчевите изгреви и залези. Тя беше омагьосана. Тя беше на двайсет и четири, а аз бях на двайсет и две. Щяхме да живеем вечно. Трийсетте бяха на милиони светлинни години. Четирийсетте дори не бяха в същата галактика. Смърт? Ха! Смъртта се случваше на наистина стари хора.

Не.

След две седмици сълзливата ми мъглявина започна да се вдига леко. Не спря да ме боли. Мисля, че просто най-последно изразходих последната капка влага от тялото си, която не беше абсолютно необходима, за да ме поддържа жива. И гневът заля пресъхналата ми душа. Искях отговори. Искях правосъдие.

Исках отмъщение.

Изглежда бях единствената.

Няколко години преди това бях карала курс по психология, в който учихме, че хората се справят със смъртта, като си проправят път

през етапите на скръбта. Не бях стигнала да се въргам във вцепенението на отрицанието, което се предполагаше да е първата фаза. Прелетях от вцепенение към болка за един удар на сърцето. След като мама и тате ги нямаше, аз бях тази, която трябваше да разпознае тялото ѝ. Не беше красива гледка и нямаше начин да отрека, че Алина беше мъртва.

След две седмици бях дълбоко във фазата на гнева. Предполагаше се, че депресията е следващата. После, ако човек беше здрав, идваше приемането. Вече можех да видя началните признаци на приемането в тези около мен, сякаш те се бяха преместили направо от вцепенението към поражението. Говореха за „произволни действия на жестокост“. Говореха как „да продължат да живеят“. Казаха, че са „сигурни, че нещата са в добри ръце в полицията“.

Аз не бях *толкова* здрава. И не изпитвах дори смътна сигурност в ирландската полиция.

Да приема смъртта на Алина?

Никога.

— Няма да отидеш, Мак, и това е последно! — Мама стоеше на кухненския бар. На рамото ѝ висеше кърпа. Престилка в жизнерадостно червено и жълто с щампирани магнолии беше вързана на кръста ѝ, а ръцете ѝ бяха нацапани с брашно.

Тя печеше. И готвеше. И чистеше. И печеше отново. Беше станала истински тасманийски дявол на домашния живот. Това беше начинът на мама, която беше родена и отгледана в дълбокия Юг, да се опита да се справи. Тук, долу, жените свиват гнезда като квачки, когато загубят някой. Просто така са свикнали.

Карахме се от един час. Снощи се обадиха от полицията в Дъблин и ни казаха, че ужасно съжеляват, но поради липса на улики и поради факта че нямат нито една следа или свидетел, не е останало нищо, което да се разследва. Официално ни съобщаваха, че нямат друг избор, освен да прекратят случая на Алина и да го прехвърлят в Отдела за неразкрити престъпления, за който всеки с половин мозък знае, че изобщо не е отдел, а шкаф за папки в мъждиво осветен напълно забравен склад в някое мазе. Въпреки уверенията, че периодично ще преразглеждат случая за нови улики и че ще упражняват възможно

най-голямо старание, посланието беше ясно: Алина беше мъртва, пратена обратно в страната си и вече не беше тяхна грижа.

Бяха се предали.

Дали не беше рекордно време? Три седмици. Скапани двайсет и един дни. Това беше невъобразимо.

— Можеш да си заложиш задника, че ако живеехме там, нямаше да се откажат толкова бързо — казах горчиво.

— Не можеш да знаеш, Мак. — Мама избута бретон пепеляворуса коса от сините си очи, които бяха зачервени от плач, като остави петно брашно на веждата си.

— Дай ми възможност да открия!

Устните ѝ се стегнаха в тънка, поръбена с бяло линия.

— В никакъв случай! Вече загубих една дъщеря в онази страна. Няма да загубя и другата.

Задънена улица. И дотук стигдохме от закуската насам, когато обявих решението си да си взема отпуска, за да замина за Дъблин и да открия какво точно прави полицията по разкриването на убийството на Алина.

Щях да настоявам за копие от доклада и да направя всичко по силите си, за да ги мотивирам да продължат разследването. Щях да дам лице и глас — шумен и надявам се силно убедителен — на семейството на жертвата. Не можех да се отърва от убеждението, че ако сестра ми имаше представител в Дъблин, разследването щеше да бъде взето много по-насерiously.

Опитах се да накарам тате да отиде, но просто нямаше как да достигна до него точно сега. Беше изгубен в тъгата. Въпреки че лицата и телосложенията ни са много различни, аз имам същата коса и същите очи като Алина и няколкото пъти, когато той наистина ме поглеждаше напоследък, добиваше толкова ужасна физиономия, че ме караше да си мечтая да съм невидима. Или брюнетка с кафяви очи, вместо слънчево руса със зелени.

Първоначално след погребението той беше динамо от решителни действия, водеше безкрайни телефонни разговори, свързваше се с всички. В посолството бяха любезни, но го отпратиха към Интерпол. Интерпол го държаха зает няколко дни, за да „проверяват нещата“, преди дипломатично да го върнат там, откъдето беше започнал — полицията в Дъблин. Полицията в Дъблин оставаше непоколебима.

Няма доказателство. Няма следи. Нищо, което да се разследва. „Ако имате проблем с това, сър, свържете се с посолството си!“

Баща ми се обади се на полицията в Ашфорд — не, те не можеха да отидат в Ирландия и да проверят. Обади се отново на полицията в Дъблин — бяха ли сигурни, че са разпитали и последния от приятелите, състудентите и преподавателите на Алина? Нямаше нужда да слушам и двете страни на този разговор, за да знам, че дъблинската полиция започваше да става сприхава.

Най-накрая се обади на стар приятел от колежа, който заемаше висока и много тайнствена позиция в правителството. Каквото и да му каза този приятел, го изпразни напълно. Оттогава беше затръшнал вратата за нас и не беше излизал.

Климатът в къщата беше определено мрачен с мама — торнадо в кухнята, и татко — черна дупка в кабинета. Не можех да седя вечно и да ги чакам да се измъкнат от вцепенението. Губехме време и следата изстиваше с всяка минута. Ако някой щеше да прави нещо, трябваше да е сега, което значеше, че този някой трябва да съм аз.

— Отивам и не ме интересува дали ти харесва, или не — казах аз.

Мама избухна в сълзи. Шляпна тестото, което месеше на плота, и избяга от стаята. След миг чух вратата на спалнята в края на коридора да се затръшва.

Това е нещо, с което не мога да се справя — сълзите на мама. Сякаш не беше плакала достатъчно напоследък, а аз просто я разплаках отново. Измъкнах се от кухнята и изпъзлях нагоре по стълбите, чувствайки се като най-долната от *най-долните* отрепки по лицето на земята.

Измъкнах се от пижамата, взех душ, изсуших си косата и се облякох, после застанах напълно изгубена за момент, взирайки се с празен поглед в затворената врата на стаята на Алина.

Колко пъти се бяхме викали през деня, колко пъти си бяхме шепнали през нощта, колко пъти се бяхме будили една друга за утеха, когато имахме лоши сънища?

Вече бях сама с лошите сънища.

„Стегни се, Мак!“ Разтърсих се и реших да се отправя към университета. Ако останех у дома, черната дупка можеше да обземе и

мен. Дори сега усещах как нейният хоризонт на събитията се разширява в прогресия.

Докато карах към града, си спомних, че бях изпуснала мобилния си телефон в басейна — Боже, наистина ли беше преди цели три седмици? — и реших, че е по-добре да се отбия в мола и да си взема нов, в случай че родителите ми искат да се свържат с мен, докато съм навън. Ако изобщо забележеха, че ме няма.

Спрях в магазина, купих най-евтиния телефон „Нokia“, който имаха, изключих стария апарат и включих новия.

Имах четиринайсет нови съобщения, което вероятно беше рекорд за мен. Не съм много социална. Не съм от онези вечно включени в мрежата хора, които са като закачени за последната най-страхотна услуга „намери ме“. Представата да съм толкова лесна за намиране ме плаши малко. Не искам телефон с камера и с множество приложения. Не искам интернет, нито сателитно радио, само базовите услуги, благодаря. Единствената друга джаджа, която ми е нужна, е моят верен айпод — музиката е моето голямо бягство.

Върнах се в колата, включих двигателя, за да може климатикът да се бори с безмилостната юлска жегата и започнах да прослушвам съобщенията. Повечето бяха от седмици, от приятелите ми от училище или от „Тухларната“, с които бях говорила след погребението.

Предполагам, някъде в задната част на ума ми съм направила връзката, че се лиших от мобилни услуги няколко дни преди да умре Алина и се надявах, че може да имам съобщение от нея. Надявах се, че може да се е обадила, да е звучала щастливо, преди да умре. Надявах се, че може да е казала нещо, което да ме накара да забравя за скръбта си, дори само за кратко. Имах отчаяна нужда да чуя гласа ѝ поне още веднъж.

— Мак! Господи, Мак, къде *си*? Трябва да говоря с теб. Попаднах право на гласовата ти поща. Какво *правиш*, защо мобилният ти телефон е изключен? Трябва да ми се обадиш в *мига*, в който чуеш това. Имам предвид в същия момент.

Въпреки тягостната лятна жегата, внезапно се вледених, кожата ми стана лепкава.

— О, Мак, всичко така се обърка. Мислех, че знам какво правя. Мислех, че той ми помага, но... боже, не мога да повярвам, че бях

толкова глупава! Мислех, че съм влюбена в него, а той е един от тях, Мак. Той е един от *тях*!

Мигнах неразбиращо. Един от кои? Освен това кой беше „той“, който беше един от „тях“ на първо място? Алина влюбена? Няма начин! С Алина си казвахме всичко. Освен няколко момчета, с които беше излизала случайно през първите месеци в Дъблин, не беше споменавала да има някой друг в живота ѝ. И определено нямаше нито един, в когото да е влюбена.

Гласът ѝ се задави от сподавен плач. Ръката ми се стегна в мъртва хватка върху телефона, сякаш може би можех да задържа сестра си чрез него. Задръж *тази* Алина жива и в безопасност! За няколко секунди се чуваше прашене, а когато отново заговори, беше понижила гласа си, сякаш се страхуваше да не бъде подслушана.

— Трябва да говорим, Мак. Толкова много неща не знаеш. Боже мой, дори не знаеш какво си! Има толкова много неща, които трябваше да ти кажа, но мислех, че мога да те държа настрана, докато нещата не станат по-безопасни за нас. Ще се опитам да се прибера — гласът ѝ се пречупи и тя се засмя горчиво с един хриплив звук, напълно нехарактерен за Алина, — но не мисля, че той ще ми позволи да напусна страната. Ще ти се обадя щом... — още прашене. Ахване. — О, Мак, той идва — гласът ѝ спадна до настоятелен шепот. — Чуй ме! Трябва да намерим... — следващата ѝ дума прозвуча изопачена или чуждестранна, нещо като *ши-саду*. — Всичко зависи от това. Не можем да им позволим да я имат. *Трябва* да стигнем до нея първи. Той ме е лъгал през цялото време. Сега знам какво е и знам къде...

Мъртва тишина.

Обаждането беше прекъснато.

Седях зашеметена, опитвах се да извлека някакъв смисъл от току-що чутото. Мислех, че имам раздвояване на личността и че има две Мак — една, която имаше представа какво става в света около нея, и една, която едва може да следи реалността достатъчно добре, за да се облече сутрин и да сложи обувките си на съответните крака. Мак, която имаше представа, сигурно беше умряла заедно с Алина, защото *другата* Мак очевидно не знаеше основни неща за сестра си.

„Била е влюбена и не ми е споменала! Нито веднъж. А сега изглежда, че това е най-малкото от нещата, които не ми е казала.“ Бях

сащисана. Бях предадена. Имаше цяла една огромна част от живота на сестра ми, която тя беше държала в тайна от мен с *месеци*.

В каква ли опасност се е била забъркала? От какво се е опитвала да ме държи настрана? И *какво* е било по-безопасно за нас? Какво е трябвало да намерим? Беше ли я убил мъжът, в който мислеше, че е била влюбена? Защо — о, *защо* — не беше ми казала името му?

Проверих часа и датата на обаждането — следобеда, след като бях изпуснала телефона си в басейна. Усетих как започна да ми се гади. Тя е имала нужда от мен, а аз не бях на разположение. В момента, в който Алина се е опитвала толкова обезумяло да се свърже с мен, аз съм се припичала мързеливо в задния двор и съм слушала някоя от глупавите щастливи песни, а мобилният ми телефон е лежал изпържен и забравен на масата в трапезарията.

Внимателно натиснах копчето за запис, после изслушах останалите съобщения, с надеждата, че може да се е обадила отново, но нямаше нищо друго. Според полицията беше умряла приблизително четири часа, след като се беше опитала да се свърже с мен, въпреки че не бяха открили тялото ѝ в уличката почти два дни. Това беше картина, която винаги много силно се стараех да блокирам. Затворих очи и се опитах да не се поддавам на мисълта, че съм изпуснала последната си възможност да говоря с нея, опитах се да не мисля, че може би съм могла да направя нещо, за да я спася само ако бях отговорила! Тези мисли можеха да ме подлудят.

Пуснах съобщението отново. Какво беше *ши-саду*? И какво искаше да каже Алина с нейното потайно „ти дори не знаеш какво си“? Какво би могла да има предвид с това? На третото прослушване вече знаех съобщението ѝ наизуст. Знаех също, че няма начин да го пусна на мама и тате. Не само защото то щеше да ги вкара още по-надълбоко (ако изобщо *имаше* по-дълбоко място от това, на което те бяха сега), но вероятно щяха да ме заключат в стаята ми и да изхвърлят ключа. Не виждах как щяха да си позволят да рискуват живота на оставащото им дете.

Но... ако отидех в Дъблин и пуснех съобщението на полицията, те щяха да бъдат принудени да отворят отново случая, нали? Това беше истинска следа. Ако Алина е била влюбена в някого, трябва да е била видяна с него в някакъв момент някъде. В училище, в апартамента ѝ, на работа, някъде. Някой щеше да знае кой е той.

И ако тайнственият мъж не беше виновен за смъртта ѝ, със сигурност беше ключът към откриването на истинския убиец. Все пак, той беше „един от *тях*“.

Намръщих се.

Които или каквото и да бяха *те*.

ДВЕ

Бързо научих, че е едно да *мисля* за отиване в Дъблин и да изисквам справедливост за сестра ми... и съвсем различно да се озова там, страдаща от смяната на часовия пояс, отвъд океана на шест хиляди и петстотин километра от дома.

Но ето че стоях там, в сгъстяващия се здрач, на павирана улица в сърцето на чужд град и гледах как таксито ми си заминава. Бях заобиколена от хора, които говореха версия на английския, която беше буквално неразбираема, и се опитвах да се помирят с факта, че въпреки че в и около града имаше повече от един милион жители, аз не познавах нито един.

Нито в Дъблин, нито в Ирландия, нито на целия континент.

Бях толкова сама, колкото изобщо можеше да бъда.

Имах страхотен здрав скандал с мама и тате, преди да замина и те не ми говореха. Но пък те не говореха и един с друг, затова се опитвах да не го приемам твърде лично. Бях напуснала работа и се бях отписала от училище. Бях пресушила спестовните си сметки. Бях двайсет и две годишна бяла жена, сама в непозната страна, където беше убита сестра ми.

Стиснала по един куфар във всяка ръка, аз се завъртях в кръг на тротоара. Какво, в името на Бог, си бях мислила, че правя? Преди да мога да подхраня тази мисъл достатъчно, за да се хвърля в паникьосан бяг след заминаващото ми такси, аз изправих рамене, обърнах се и закрачих към къщата за гости „Кларин“.

Бях избрала този хотел тип „легло и закуска“ по две причини. Беше близо до мястото, където Алина държеше малък, шумен апартамент над един от многото дъблински пъбове, и беше един от най-евтините в района. Нямах представа колко щях да остана, затова си взех най-евтиния полет в една посока, който успях да намеря. Разполагах с ограничени средства и трябваше да бдя над всяко пени или щях да свърша заседнала в чужбина без достатъчно пари да се прибера. Едва след като се убедях, че полицията (или Ан Гарда

Шийксана, накратко Гардий — Бранителите на мира, както се наричат тук) се канят да свършат най-доброто, на което са способни, щях да започна да обмислям да напусна Ирландия.

По пътя насам изгълтах два леко остарели пътеводителя, които бях открила предишния ден в единствения магазин за използвани книги в Ашфорд — „Книжно кътче“. Задълбах над картите, опитвах се да назубря историята на Ирландия и да се запозная с местните обичаи. Прекарах тричасов престой в Бостън със затворени очи, опитвайки се да си представя всяка подробност за Дъблин, която бях доловила от Алина в нашите телефонни разговори и имейли. Боях се, че все още съм зелена като неузряла праскова, но се надявах, че няма да бъда непохватният турист, който настъпва нечий пръсти всеки път, щом се обърне.

Влязох във фоайето на къщата за гости „Кларин“ и забързах към рецепцията.

— Вечер, драга! — каза рецепционистът бодро. — Н’дявам са д’имаш резерве, щот’ шъ ти требе в така’а ху’а ноц тоя сезон.

Премигнах и превъртах в ума си какво беше казал току-що много по-бавно.

— Резервация — казах. — О, да — подадох имейла с потвърждението на възрастния господин. Със снежнобяла коса, спретнато подстригана брада, блестящи очи зад кръгли очила без рамки и странно малки уши той всъщност приличаше на весел леприкон от приказната Зелена страна. Докато потвърждаваше отсядането ми и ме регистрираше, той напъха няколко брошури в ръцете ми и започна да ме съветва къде да отида и какво да видя.

Поне *мисля*, че това правеше.

Истината е, че разбрах малко от това, което той каза. Въпреки че акцентът му беше очарователен, подозрението, заформило се в ума ми на летището, току-що се бе потвърдило. Щеше да отнеме време на тъжно едноезичния ми американски мозък да се аклиматизира към ирландската интонация и към уникалния начин на местните да изразяват нещата. В своята скороговорка рецепционистът спокойно можеше да плямпа (една от новите думи от верния ми пътеводител) на галски, толкова лишено от смисъл беше казаното за мен.

Няколко минути по-късно и с никаква представа за нещата, които той ми беше препоръчал, аз бях на третия етаж и отключвах вратата на

стаята си. Както бях очаквала от цената, не беше нищо особено. Тясна, само два — два и половина метра във всяка посока, стаята беше просто обзаведена с двойно легло, разположено под висок и тесен прозорец, малък скрин с три чекмеджета и лампа с петносан жълт абажур. Имаше също нестабилен стол, мивка на поставка и килер, широк колкото мен. Отворих го. Имаше две лошо огънати телени закачалки. Банята беше обща в края на коридора. Единствената дан към уюта беше избеляла черга в оранжево и розово и съответстваща ѝ по цвят завеса на прозореца.

Пуснах чантите си на леглото, дръпнах завесата настрани и се загледах в града, в който беше умряла сестра ми.

Не исках да е красив, но той беше.

Беше паднал пълен мрак и Дъблин беше ярко осветен. Наскоро беше валил дъжд и в тъмнината на нощта лампите и знаците по лъскавите павирани улици блестяха в кехлибар, розово и неоновосиньо. Архитектурата беше от типа, който до този момент бях виждала само в книги и филми — Стария свят, елегантен и внушителен. Сградите пъчеха богато украсени фасади, някои бяха окичени със стълбове и колонади, други имаха красиво изработена дърворезба и високи, величествени прозорци. Къщата за гости „Кларин“ се намираше в покрайнините на квартала Темпъл Бар, който, според пътеводителя ми, беше най-изпълнената с живот част от града, пълна с „крак“ — на ирландски жаргон това е нещо като „страхотно добра веселба“.

Хора кръжаха по улиците, мотаеха се от един от неизброимите пъбове на квартала към следващия. „Трудна задача — беше написал Джеймс Джойс — би било да се пресече Дъблин, без да се мине покрай пъб.“ **Повече от шестстотин пъба в Дъблин!** — гордо тръбеше заглавието на една от многото брошури, които рецепционистът беше напъхал в ръцете ми. Това, което бях видяла от прозореца на таксито, ме караше да му вярвам. Алина беше учила здраво, за да бъде приета в специалната програма за обучение в чужбина в колежа „Тринити“, но аз знаех, че тя също така напълно се беше наслаждавала на енергията, на социалния живот и на различните пъбове в града. Тя обичаше Дъблин.

Гледах как хората долу се смеят и говорят и се почувствах дребна като прашинка, блестяща на лъч лунна светлина.

И точно толкова свързана със света.

— Е, *свържи* се! — промърморих на себе си. — Ти си единствената надежда на Алина.

В момента Единствената надежда на Алина се чувстваше повече гладна, отколкото уморена. А трябва да отбележа, че след три престоя и двайсетчасово пътуване, бях уморена като куче. Но тъй като никога не съм била способна да заспя на празен стомах, знаех, че ще трябва да намеря нещо за ядене, преди да си легна. В противен случай щях да се въртя и мятам цяла нощ и да се събудя още по-гладна и още по-изтощена, а това беше нещо, което нямаше да допусна. Утре ме чакаше тежък ден и имах нужда от цялата си съобразителност.

Моментът явно беше достатъчно добър да се свържа със света. Плиснах студена вода на лицето си, оправих грима си и изчетках косата си. След като се преоблякох в любимата си къса бяла пола, която най-добре показваше целунатите ми от слънцето крака, сложих красив лилав потник и подходяща жилетка, вдигнах дългата си руса коса на конска опашка, заключих и се измъкнах от хотела в дъблинската нощ.

Спрях в първия пъб, който изглеждаше привлекателно и се хвалеше с автентична ирландска храна. Избрах старомодно заведение тип Стария свят пред по-ярките градски пъбове в квартала. Искях само добро топло ядене без много суетня. И го получих. Паница гъста и силна ирландска яхния, топъл соден хляб и парче шоколадова торта с уиски, които прокарах с чаша „Гинес“.

Въпреки че бях приятно сънлива след обилната храна, поръчах втора бира, облегнах се и се огледах, попивайки атмосферата. Чудех се дали Алина е идвала тук и си позволих малката фантазия да си я представя тук с приятели, смееща се и щастлива. Пъбът изглеждаше добре, с удобните си кожени кръгли дивани с високи облегалки или „гушльовци“, както ги наричаха тук, подредени до тухлените стени. Барът заемаше центъра на голямото помещение — красиво, внушително произведение от махагон, месинг и огледала. Беше обкръжен от високи масички за кафе и столове. Аз седях на една от тези масички.

Заведението беше изпълнено с еkleктична смес от клиенти — от млади студенти до пенсионирани туристи, облечени в спортен гръндж стил или по последна мода. Като барман винаги се интересувам какви са другите клубове, какво предлагат, какви хора привличат и какви сапунени опери се разиграват в тях, защото това неизменно се случва. Винаги има няколко красавеца, винаги се стига до сбивания, винаги се разиграват няколко любовни истории и винаги се появяват поне по няколко откачалки във всеки един бар, във всяка една нощ.

Тази нощ нямаше да е изключение.

Вече бях платила поръчката си и тъкмо привършвах бирата, когато той влезе. Забелязах го, защото беше невъзможно да не го забележа. Не го забелязах, преди да мине покрай мен и всъщност видях само гърба му. Беше гръб на атлет от световна класа. Висок и силен. Мощните му мускули играеха под черни кожени панталони, черни ботуши и, да, познахте, истински цар на драмата — под черна тениска. Прекарала съм достатъчно време зад бар, за да си оформя мнение за това какви дрехи носят хората и какво говорят те за тях. Мъже, които носят черно от глава до пети, попадат в две категории — искат да бъдат беда или са беда. Гледам да стоя настрана от тях. Жените, които носят само черно, са друга история, но това не е важно.

Така че, забелязах първо гърба и докато го оглеждах с око на познавач (беда или не, беше сериозно лакомство за очите), той отиде право на бара, облегна се на него и *задигна бутилка уиски от най-горния рафт*.

Изглежда никой не забеляза.

Вцепених се в мигновено възмущение — можех да се обзаложа, че парите за шестдесет и пет доларовата бутилка скоч единичен малц ще излязат от джоба на бармана, когато сметката не излезе при затваряне.

Започнах да се плъзгам от стола си. Да, щях да го направя — дори чужденка в чужда държава — щях да го издам. Ние, барманите, трябва да се поддържа.

Мъжът се обърна.

Замръзнах, единият ми крак беше върху наполовина смъкнатата долна стъпенка. Мисля, че дори спрях да дишам. Да кажа, че той беше от материал, подходящ за кинозвезди, значи да не го опиша изобщо. Да го нарека ужасно красив, също. Да кажа, че архангелите сигурно са

били удостоени от Бог с такива лица не би могло дори да *започне* да го описва. С дълга златна коса, с очи толкова светли, че изглеждаха сребристи и със златиста кожа — мъжът беше ослепително красив. Всеки косъм по тялото ми настръхна, навсякъде в унисон. И ми хрумна най-странната мисъл: „Той не е човек“.

Разтърсих глава срещу лудостта си и се върнах на стола. Все още възнамерявах да кажа на бармана, но не преди мъжът да се премести от бара. Внезапно не бързах да се приближа до него.

Но той не се премести. Вместо това се облегна назад, счупи печата, отвъртя капачката и отпи дълга глътка от бутилката.

Докато го гледах, се случи нещо напълно необяснимо. Фините косъмчета по тялото ми започнаха да вибрират, храната се превърна в буца олово в стомаха ми и внезапно получих нещо като събуждащо видение. Барът си беше още там, както и мъжът, но в тази версия на реалността той вече изобщо не беше красив. Не беше нищо повече от внимателно замаскирана отврат и точно под повърхността на цялото това съвършенство, от кожата му се надигаше едва прикритата смрад на загниване. И знаех, че ако се приближа достатъчно, гнусната смрад може да ме задуши до смърт. Но това не беше всичко. Чувствах се сякаш — само ако можех да отворя очите си още малко — щях да видя дори повече. Щях да видя точно какъв беше, само ако можех да погледна някак по-надълбоко_.

Не знам колко дълго съм седяла там, зяпайки. По-късно щях да разбера, че е било почти достатъчно, за да бъда убита, но по онова време не знаех нищо за това.

Бях спасена от самата себе си, от това историята ми да свърши точно тук и сега на тази страница, от рязък удар по темето.

— Ох! — подскочих от стола, обърнах се и се взрях в нападателя си.

Тя се взря в мен — дребна стара жена, на около осемдесет. Гъстата ѝ сребристобяла коса беше събрана назад в дълга плитка и разкриваше лице с фини кости. Носеше черно от глава до пети и аз бързо се вбесих, тъй като разбрах, че може би трябва да преработя теорията си за женската мода. Преди да успея да кажа: „Хей, какво мислиш, че правиш?“, тя се пресегна и ме тупна отново, кокалчетата ѝ чукнаха остро по челото ми.

— Ох! Престани!

— Как смееш да го зяпаш така? — изсъска жената. Свирепи сини очи бляскаха разгневени към мен от гнезда от фини бръчки. — Искаш да застрашиш всички ни ли, проклета глупачка?

— А? — Както и с възрастния рецепционист-леприкон, трябваше да повторя думите ѝ по-бавно в ума си. Но те все още нямаха смисъл за мен.

— Мрачните Туа Дей! Как смееш да ни разкриваш! А ти си една О'Конър, разбира се! Ще си поговоря с твоите, да знаеш!

— А? — Това внезапно беше единствената дума, която можех да кажа. Бях ли чула вярно? Какво, за бога, беше *ту-а-дей*? И за коя ме мислеше тя? Жената вдигна отново ръка и аз се уплаших, че пак ще ме тупне, затова изтърсих: — Не съм О'Конър.

— Разбира се, че си. — Тя обърна очи. — Тази коса, тези очи. И тази кожа! О, да, ти си О'Конър изцяло. Такъв като него ще прекърши вкусно малко нещо като теб на две и ще наостри зъбите си с кокалите ти, преди дори да успееш да отвориш тези хубави устни в молба. Сега се махай оттук, преди да погубиш всички ни!

Примигнах.

— Но аз...

Тя ме накара да млъкна с обуздаващ поглед, който без съмнение беше усъвършенствала с половин век практика.

— Вън! Веднага! И да не си се върнала тук! Нито тази вечер, нито когато и да било! Ако не можеш да държиш главата си наведена и да почиташ кръвната си линия, тогава направи услуга на всички ни — иди умри някъде другаде!

„Ох!“ Все още примигвайки, затършувах зад мен за чантата. Нямаше нужда да бъда удряна по главата с бастун, за да знам, че не съм желана. Няколко тупвания с кокалчетата свършиха работа. С високо вдигната глава и очите право напред, се запромъквах заднишком, просто в случай че откачената старица реши отново да се опита да ме цапардоса. На безопасно разстояние се обърнах и закрачих надалеч от бара.

— И това е то — промърморих на себе си, докато набивах крак обратно към тясната ми, негостоприемна стая в хотела. — Добре дошла в Ирландия, Мак!

Не можех да реша кое е по-обезпокоително — странната ми халюцинация или враждебната старица.

Последната ми мисъл, преди да заспя, беше, че тази стара жена очевидно беше луда. Или тя беше луда, или аз, а със сигурност не бях аз.

ТРИ

На следващия ден ми трябваше известно време да открия управлението на Гарда, намиращо се на Пиърс Стрийт. В града нещата изглеждаха много по-различно, отколкото на картата. Улиците не се отклоняваха под съвсем същите спретнати ъгли и имената им се сменяха ни в клин, ни в ръкав между две преки.

Минах покрай едно и също кафене и покрай будка за вестници три пъти. **Мъж вижда дявола в полето на област Клер, Шесто видение този месец** тръбеше един таблоид. **Древните се завръщат, твърди медиум** — оповестяваше друг. Чудех се кои са „Древните“. Може би застаряваща рок група? На четвъртото минаване се спрях и попитах възрастния продавач за посоката.

Не можах да разбера и една дума. Започвах да откривам отчетлива връзка между възрастта на говорещия и неразбираемостта на акцента. Докато прошареният джентълмен изстрелваше порой от очарователни весели думи, които за мен нямаха абсолютно никакъв смисъл, аз кимах и се усмихвах широко, опитвайки се да изглеждам интелигентна. Изчаках, докато му свърши въздухът, после рискувах — какво пък, шансовете ми бяха петдесет на петдесет — и се обърнах да тръгна на север.

С рязък цъкащ звук, той сграбчи рамото ми, обърна ме в противоположна посока и излая:

— Да н'си глуа, моме?

Мисля, че може да ме е нарекъл и космат задник. Усмихната весело, тръгнах на юг.

Сутрешната рецепционистка в „Кларин“, жена на двайсет и нещо на име Бонита (която разбихах с малко затруднение), ме беше уверила, че не бих могла да пропусна управлението, щом стигна там. Беше казала, че историческата сграда прилича малко на староанглийско имение, направено изцяло от камък, с много комини и с кръгли кулички на всеки ъгъл. Беше права, така беше.

Влязох в управлението през висока дървена врата, разположена в дълбока, висока каменна арка и се записах при дежурната.

— Аз съм Маккайла Лейн — минах направо на въпроса аз. — Сестра ми беше убита тук миналия месец. Искам да се видя с детектива, който разследваше случая. Имам нова информация за него.

— С кого си работила, мила?

— Инспектор О'Дъфи. Патрик О'Дъфи.

— Съжалявам, мила! Нашият Пати го няма няколко дни. Мога да ти запиша среща с него за четвъртък.

Среща за четвъртък? Аз имах следа *сега*. Не исках да чакам три дни.

— Има ли друг инспектор, с когото да говоря за това?

Тя сви рамене.

— Може. Но най-добър късмет ще имаш с този, който е работил по случая й. Ако беше моя сестра, щях да чакам Пати.

Преместих се нетърпеливо от крак на крак. Нуждата да действам прогаряше дупка в стомаха ми, но исках да направя това, което беше най-добро за Алина, а не това, което беше най-бързо.

— Добре. Да уговорим среща за четвъртък тогава! Има ли свободен час за сутринта?

Тя ме записа първа за деня.

След това отидох в апартамента на Алина.

Наемът й беше платен до края на месеца — без връщане — но нямах представа колко време може да ми отнеме да подредя нещата й и да опаковам всичко за пращане обратно в Джорджия, затова реших, че е най-добре да започна веднага. Нямах намерение да оставя и едно парцалче от сестра ми на шест хиляди и петстотин километра от дома.

Имаше полицейска лента пред вратата, но тя вече беше срязана. Отворих си с ключа, който инспектор О'Дъфи ни беше изпратил по пощата в малък пакет с личните й вещи, намерени с тялото. Апартаментът й миришеше точно както и стаята й у дома — на свещи „праскови и сметана“ и на парфюма на Есте Лаудър „Бютифъл“.

Вътре беше тъмно, щорите бяха дръпнати. Пъбът отдолу още не беше отворил, затова беше тихо като в гроб. Заопипвах за ключа на лампата. Бяха ни казали, че апартаментът й е преобърнат изцяло, но не

бях подготвена за това. Навсякъде имаше прах за отпечатъци. Всичко чупливо беше счупено — лампи, дрънкулки, чинии, дори огледалата на полицата над газовата камина. Диванът беше нарязан, възглавниците разкъсани, книгите изкормени, етажерките смазани и дори пердетата бяха на ивици. Под краката ми изхрущяха дискове, когато пристъпих в дневната.

Дали това е било направено преди или след смъртта ѝ? Полицията нямаше предположения за времето. Не знаех дали това, което виждам, е вторичен продукт от безсмислена ярост, или убиецът е търсил нещо. Може би нещото, което Алина беше казала, че *ние* трябва да намерим. Може би беше решил, че тя вече го е намерила, каквото и да беше.

Тялото на Алина се беше появило на километри в пълна с боклуци уличка на противоположната страна на река Лифи. Знаех точно къде. Бях виждала снимки от местопрестъплението. Знаех, че преди да напусна Ирландия, ще се озова на тази уличка, за последно сбогуване със сестра ми, но не бързах да го направя. И това, което видях до този момент, беше достатъчно лошо. Всъщност успях да издържа точно пет минути в апартамента. Заклучих и забързах надолу по стълбите, изскачайки от тясното стълбище без прозорци в мъгливата уличка зад бара. Бях благодарна, че имам още три седмици и половина да се справя със ситуацията, преди наемът ѝ да изтече. Следващия път щях да дойда подготвена за това, което щях да намеря. Следващия път, щях да дойда въоръжена с кашони, с чували за боклук и с метла.

Следващия път, си казах, докато прокарвах ръкав по бузата си, нямаше да плача.

Прекарах остатъка от сутринта и голяма част от дъждовния следобед свряна в едно интернет кафене, опитвайки се да проследя нещото, което Алина беше казала, че трябва да намерим — *ши-саду*. Опитах с всяка търсачка. Попитах Джийвъс. Опитах с търсене на текст в местните вестници, надявайки се на попадение. Проблемът беше, че не знаех как се пише, не знаех дали е лице, място или нещо и независимо колко пъти прослушвах съобщението, все още не бях сигурна, че разбирам какво казваше тя.

Просто хей така реших да потърся странната дума, която старицата беше казала предишната вечер — *ту-а-дей*. Нямах късмет и с това.

След няколко часа обезсърчаващо търсене — бях пратила и няколко имейла, включително един емоционален до родителите ми — поръчах още едно кафе и попитах две симпатични ирландски момчета зад гишето, които изглеждаха приблизително на моята възраст, дали имаха някаква представа какво е *ши-саду*. Нямаха.

— Ами ту-а-дей? — попитах, като очаквах същия отговор.

— Туа-дей? — повтори тъмнокосият с леко по-различна интонация, от тази, която бях използвала.

Кимнах.

— Една стара жена ми го каза в пъба снощи. Някаква представа какво значи?

— Да. — Той се засмя. — Това е всичко, което вие, проклетите американци, идвате тук и се надявате да намерите. Това и гърнето със злато, нали така, Шеймъс? — Той се захили, обръщайки се към русия си приятел, който се закиска.

— Какво е то? — казах предпазливо.

Пърхайки с ръце като с малки крила, той намигна:

— Ами това са малките феи, драга.

Малките феи. Да. А-ха. С думата *турист*, щампирана на челото ми, си взех димящата чаша, платих кафето и придружих пламтящите си бузи обратно до масата.

Откачена стара жена, мислех ядосано, докато изключвах компютъра. Ако отново я видя, щеше да си получи едно хокане.

Заради мъглата се загубих.

Щях да съм си добре, ако беше слънчев ден. Но мъглата беше начин дори най-познатият пейзаж да се преобрази в нещо чуждо и злокобно, а мястото вече беше толкова чуждо за мен, че бързо доби и злокобни характеристики.

В един момент мислех, че съм се отправила право към „Кларин“, порейки напред пряка след пряка, без наистина да обръщам много внимание къде се намирам, в следващия бях в стопяваща се тълпа на улица, която не бях виждала преди, и внезапно се оказа, че на злоещо

тихата и изпълнена с мъгла уличка сме останали само трима. Нямах представа колко далеч бях отишла. Умът ми беше зает с други неща. Може би бях изминала километри.

Хрумна ми наистина умна идея. Или поне така мислех. Щях да последвам един от другите пешеходци и със сигурност щях да се озова обратно в основната част на града.

Закопчах якето си, за да се предпазя от ситния дъжд и избрах побликия от двамата — жена на около петдесет с бежов дъждобран и син шал. Трябваше да вървя близо, защото мъглата беше много гъста.

След две преки тя стискаше чантата си здраво под мишница и ме стрелкаше с нервни погледи през рамо. Отне ми няколко минути, за да разбера от какво се плашеше — от *мен*. Накрая си спомних какво бях чела в пътеводителя за престъпленията в центъра на града. Невинно изглеждащи младежи от двата пола бяха отговорни за повечето.

Опитах се да я успокоя.

— Изгубих се — извиках. — Просто се опитвам да се върна в хотела си. Моля ви, ще ми помогнете ли?

— Спри да ме преследваш! Стой настрана! — извика тя, забързвайки крачка с развени поли на дъждобрана.

— Добре — спрях, където бях. Последното нещо, което исках, беше да я прогоня. Другият пешеходец беше изчезнал и имах нужда от нея. Мъглата се съгъстяваше с всяка минута и нямах представа къде се намирам. — Вижте, съжалявам, че ви уплаших! Можете ли да ме насочите към квартала Темпъл Бар? *Моля ви!* Аз съм американска туристка и се загубих.

Без да се обръща или да забавя крачка дори малко, тя размаха ръка в обща посока някъде наляво, после изчезна зад ъгъла, оставяйки ме сама в мъглата.

Въздъгнах. Значи ляво.

Отидох до ъгъла, завих и закрачих с умерено темпо. Оглеждайки внимателно околността, докато вървах, забързах малко. Изглеждаше, че се отправям към разрушена индустриална част на града. Магазините с апартаменти над тях отстъпиха място на порутени, подобни на складове сгради от двете страни на улицата с разбити прозорци и увиснали врати. Тротоарът се стесни и вече беше широк само няколко стъпки, а боклуците се увеличаваха все повече с всяка крачка. Започна силно да ми се гади, предполагам от смрадта на

канали. Трябва да е имало стара хартиена фабрика наблизо. Плътни остатъци от шуплив пожълтял пергамент с различни размери се търкаляха по празните улици. Тесни кални пасажки, маркирани при входовете с лющещи се боядисани стрелки, водеха към рампи, които изглеждаха така, сякаш последната доставка е била преди двайсет години.

Тук рухнал комин се протягаше и се топеше в мъглата. Там изоставена кола стоеше с открената шофьорска врата, а до нея бяха изоставени чифт обувки и купчина дрехи, сякаш шофьорът просто беше слязъл, беше се съблякъл и беше изоставил всичко. Беше зловещо тихо. Единствените звуци бяха от заглушените ми стъпки и от бавния барабанен ритъм на улуците, които се отводняваха в канализацията. Колкото по-навътре навлизах в рушания се квартал, толкова повече исках да избягам или поне да се впусна в здрав спринт, но се тревожех, че ако имаше неприятни обитатели от човешки вид в района, бързото тупкане на петите ми в паважа можеше да привлече вниманието им. Боях се, че тази част на града е толкова изоставена, защото бизнесът се е изнесъл, когато бандите са се нанесли. Кой знае какво дебне зад тези изпочупени прозорци? Кой знае какво се е свило отвъд тази полуотворена врата?

Следващите десет минути бяха едни от най-мъчителните в живота ми. Бях сама в лоша част на чужд град без никаква представа дали вървя в правилна посока, или съм се отправила към нещо още по-лошо. Два пъти ми се стори, че чух нещо да прошумолява в близките алеи, докато преминавах. Два пъти потисках паниката и отказвах да бягам. Беше невъзможно да не мисля за Алина, за подобното място, на което беше намерено тялото ѝ. Не можех да се отърся от усещането, че имаше нещо нередно тук и това беше нещо далеч по-сбъркано от простото изоставяне и от разрухата. Тази част на града се усещаше не просто празна. Усещаше се... ами... изоставена... сякаш преди десет преки трябваше да съм подминала табела, на която да пише „Надежда всяка тука оставете“.

Гаденето ми се засилваше и кожата ми започваше да настръхва. Бързах напред пряка след пряка в обща посока наляво, доколкото улицата позволяваше. Още не беше време за вечеря, но дъждът и мъглата бяха довели мрака и няколкото улични лампи, които не бяха счупени преди години, започнаха да трепкат и да светят. Нощта падаше

и скоро щеше да е тъмно като в катран в тези отдавна засенчени пространства между слабите и редки локви светлина.

Ускорих крачките си до спринт. На ръба на истерията от мисълта, че съм се загубила в тази ужасна част на града през нощта, аз едва не се разхлипах от облекчение, когато забелязах ярко осветена сграда на няколко преки напред, която сияеше като оазис от светлина. Хвърлих се в бяг, на който досега бях устоявала. Докато приближавах, забелязах, че всички прозорци са здрави, а високата тухлена сграда е безукорно възстановена и че първият етаж е окичен със скъпа, подновена фасада от тъмна череша и месинг. Големи колони обрамчваха вход с красива врата от черешово дърво, със странични прозорци от цветно стъкло и с подходяща напречна греди. Отстрани на високите прозорци имаше подходящи колони с по-малък размер и покрити със сложни решетки от ковано желязо. На улицата отпред бяха паркирани нов модел седан и скъп мотоциклет.

Отвъд сградата можех да видя магазини с апартаменти на втория етаж. По улиците имаше хора — перфектни нормално изглеждащи купувачи, посетители на ресторанти и пъбове.

Просто изведнъж отново бях в прилична част на града! „Слава Богу!“ — помислих. По-късно нямаше да съм толкова сигурна кой точно ме спаси от опасността в онзи ден или дали изобщо бях спасена. У дома в Джорджия имаме приказка: „От тигана право в огъня“. Подметките на обувките ми сигурно пушеха.

„Книги и дреболии Баронс“ обявяваше весело боядисан фирмен герб, който висеше перпендикулярно на сградата, повесен над тротоара на красиво изработена месингова конзола, забита в тухлите над вратата. Светлинна табела, прикрепена към старомодните зеленикави прозорци казваше, че е отворено. Нямаше начин да прилича повече на идеалното място да повикам такси, дори ако над вратата имаше надпис: „Добре дошли, загубени туристи! Повикайте вашето такси тук!“

Бях приключила за този ден. Без повече питане за посока, без повече вървене. Бях мокра и ми беше студено. Искях гореща супа и още по-горещ душ. И го исках повече, отколкото исках да стискам скъпоценните пенита.

Звънците издрънчаха, когато бутнах и отворих вратата.

Пристъпих вътре и спрях, мигайки от удивление. От външния вид очаквах очарователен малък магазин за книги и дреболии с вътрешни размери на университетски „Старбъкс“. Това, на което налетях, беше подобно на пещера помещение, пълно с рафтове с книги, пред които библиотеката, която Звярът на Дисни даде на красавицата в деня на сватбата им, изглеждаше недозаредена.

Между другото, обичам книгите повече от филмите. Филмите ти казват какво да мислиш. Една добра книга те оставя да избереш няколко мисли сам. Филмите ти показват розова къща. Една добра книга ти казва, че има розова къща, и те оставя да нарисуваш завършващите детайли, а може би дори да избереш стила на покрива и да паркираш собствената си кола отпред. Въображението ми винаги превишаваше всичко, което един филм можеше да ми даде. Например проклетите филми за Хари Потър. Те *не* представяха дори отчасти онази самодива Флър Делакор!

И все пак никога не съм си представяла такава библиотека. Стаята беше може би трийсет метра дълга и дванайсет метра широка. Предната част се издигаше чак до покрива. Беше висока четири етажа или повече. Не можех да различа подробности, но на куполовидния таван беше нарисуван оживен стенопис. Рафтове за книги бяха подредени на всяко ниво от пода до корнизите. Пътеки на платформи зад елегантни перила позволяваха достъпа до второто, третото и четвъртото ниво. Дървени стълби се плъзгаха на смазани колела от една секция към друга.

Първият етаж имаше свободно стоящи рафтове, подредени в широки пътеки отляво, две уютни места за сядане и гише на касиер отдясно. Не можех да видя какво се простира отвъд истинския балкон на горните етажи, но предположих, че още книги и може би някои от онези дреболии, за които се споменава на табелата.

Не се виждаше жива душа.

— Ехо? — извиках аз, докато се въртах в кръг и изпивах гледката с очи. Книжарница като тази беше страхотна находка, невероятен край на иначе ужасен ден. Докато си чаках таксито, щях да прелистя няколко нови четива. — Ехо, има ли някой тук?

— Ще дойда при вас след миг, скъпа — долетя женски глас от задната част на магазина.

Чух тихо шептене на гласове — женски и мъжки, после тракане на токчета по дървен под.

Едрогърдата, елегантна жена, която се появи, някога е била зашеметяваща красавица като филмовите звезди от миналото. В момента беше някъде в началото на петдесетте. Лъскавата ѝ тъмна коса беше събрана отзад на кок и разкриваше бледо лице с класически черти. Времето и гравитацията бяха белязали еластичната някога кожа с линиите на фин пергамент и бяха нагънали веждите ѝ, но тази жена винаги щеше да бъде красива, чак до деня, в който умре. Носеше дълга сива права пола и тънка ленена блуза, която подчертаваше пищната ѝ фигура и разкриваше намек за дантелен сутиен отдолу. Светли перли блестяха меко от врата, китката и ушите ѝ.

— Аз съм Фиона. Мога ли да ви помогна с нещо, скъпа?

— Надявах се да използвам телефона ви, за да си повикам такси. И ще купя нещо, разбира се — добавих набързо. Много от местните плакати на магазини съветваха, че телефоните и тоалетните са само за плащащите клиенти.

Тя се усмихна.

— Няма нужда от това, скъпа, освен ако не желаете. Разбира се, може да използвате телефона.

След като прелистих телефонния указател и набрах номера на службата за таксите, реших да се възползвам добре от двайсетте минути чакане, като избрах два трилъра, модно списание и последната книга на Джанет Еванович^[1]. Докато Фиона таксуваше покупките ми, реших да стрелям в тъмното, като мислех, че всеки, който работи с толкова много книги, трябва да знае по малко от много неща.

— Опитвам се да открия какво означава една дума, но не съм сигурна на какъв език е и дали изобщо я произнасям правилно — ѝ казах.

Тя маркира последната книга и ми каза общата сума.

— Коя е тази дума, скъпа?

Погледнах надолу, докато тършувах в чантата за кредитната карта. Книгите не бяха в бюджета ми и щеше да се наложи да отложам, докато се върна у дома.

— *Ши-саду*. Поне така мисля, че е — намерих портфейла си, извадих картата „Виза“ и отново погледнах към жената. Беше застинала и изглеждаше бяла като привидение.

— Никога не съм чувала за нея. Защо я търсите? — каза тя стегнато.

Примигнах.

— Кой каза, че я търся? — Не бях казала, че я търся. Просто попитах какво значи думата.

— Защо иначе да питате?

— Просто исках да знам какво означава — казах.

— Къде чухте за това?

— Какво ви интересува? — Знаех, че съм започнала да звуча отбранително, но наистина, какво й ставаше? Думата очевидно значеше нещо за нея. Защо не искаше да ми каже? — Вижте, това наистина е важно.

— Колко важно? — попита тя.

Какво искаше? Пари? Това можеше да е проблем.

— Много.

Тя погледна отвъд мен, през рамото ми и изрече една-едничка дума като благословия:

— Джерико^[2].

— Джерико? — повторих като ехо, без да разбирам. — Имате предвид древния град?

— Джерико Баронс — каза богат, изтънчен мъжки глас зад мен. — А вие сте? — Не ирландски акцент. Но нямах никаква идея какъв беше акцентът.

Обърнах се с името ми, кацнало на върха на езика, но думите не успяха да излязат. Нищо чудно, че Фиона произнесе името му така. Разтърсих се вътрешно набързо и подадох ръка.

— Маккайла, но повечето хора ме наричат Мак.

— Имате ли фамилия, Маккайла? — Той притисна кокалчетата ми за кратко към устните си и пусна ръката ми. Кожата ми пламтеше там, където я бяха докоснали устните му.

От въображението ми ли беше, или погледът му беше хищнически? Боях се, че ставам малко параноична. Беше дълъг, странен ден след още по-странна нощ. В ума ми започваха да се оформят заглавия от *Ашфорд Джърнъл*: **Втора сестра Лейн се среща с престъпление в Дъблинска книжарница.**

— Само Мак е достатъчно — изплъзнах се аз.

— И какво знаете за *ши-саду*, само Мак?

— Нищо. Точно затова питам. Какво е?

— Нямам представа — каза той. — Къде чухте за нея?

— Не си спомням. Какво ви интересува?

Той кръстоса ръце.

Аз кръстосах моите. Защо тези хора ме лъжеха? Какво, за Бога, беше това нещо, за което питах?

Той ме изучаваше с хищнически си поглед, оценяваше ме от глава до пети. Аз също го изучавах. Той не просто заемаше пространство, той го насищаше. Преди стаята беше пълна с книги, сега беше пълна с него. Беше висок около метър и деветдесет — метър и деветдесет и два, имаше тъмна коса, златиста кожа и тъмни очи. Чертите му бяха силни и изсечени. Не можех да налучкам националността му нито пък акцента — нещо европейско, идващо от Средиземноморието или пък може би като наследство от тъмна циганска кръв. Носеше елегантен тъмносив италиански костюм, яркочерна риза и вратовръзка в ненатрапчив десен. Не беше красив. Това е твърде спокойна дума. Беше наситено мъжествен. Беше сексапилен. Привличаше. В него се усещаше непреодолима чувственост, в тъмните му очи, в плътните му устни, в начина, по който стоеше. Беше от типа мъже, с които не бих флиртувала и след милион години.

Усмивка накъдри устните му. Изобщо не изглеждаше по-мило отпреди и не се заблудих нито за миг.

— Знаете какво означава — казах му. — Защо просто не ми кажете?

— Вие също знаете нещо за нея — каза той. — Защо не ми кажете?

— Аз попитах първа. — Детинско може би, но беше единственото, което можах да измисля. Не го удостоих с отговор. — Ще разбера по един или друг начин — казах. Ако тези хора знаеха какво е, някъде в Дъблин някой друг щеше също да знае.

— Както и аз. Не се съмнявайте в това, просто Мак.

Дадох му най-ледения си поглед, усърдно практикуван върху пияни, похотливи клиенти в „Тухларната“.

— Това заплаха ли е?

Той пристъпи напред и аз се сковах, но той се пресегна покрай мен, над рамото ми. Когато отстъпи назад, държеше кредитната ми

карта.

— Не, разбира се — погледна към името ми, — госпожице Лейн. Виждам, че кредитната ви карта е издадена от „СънТръст“. Това не е ли южняшка банка в САЩ?

— Може би — грабнах картата си от ръката му.

— От кой щат в Юга сте?

— Тексас — излъгах.

— Нима? Какво ви води в Дъблин?

— Не е ваша работа.

— Стана моя работа, когато влязохте в моето учреждение, разпитвайки за *ши-саду*.

— Значи *наистина* знаете какво е. Току-що го признахте.

— Не признавам нищо. Както и да е, ще ви кажа това: Вие, госпожице Лейн, нагазвате в дълбокото. Приемете съвета ми и се измъкнете, докато все още е възможно!

— Твърде късно. Не мога. — Неговата снисходителна властност ме вбесяваше. Когато се вбеся, забивам пети точно където съм.

— Жалко! Няма да изкарате и седмица, така както наивно налагате със сопата. Ако благоволите да ми кажете какво знаете, може да успея да увелича шансовете ви за оцеляване.

— Никакъв шанс. Не и преди да ми кажете какво знаете вие.

Той издаде нетърпелив звук и очите му се свиха.

— Проклетата глупачка, нямате представа в какво...

— Някой да е поръчал такси тук? — Звънците на вратата издрънчаха.

— Аз — изстрелях през рамо.

Джерико Баронс беше започнал леко движение напред към мен, сякаш искаше да ме задържи. До този момент въздухът беше зареден с агресия и имаше загатната заплаха, но нямаше нищо явно. Сега нещата се бяха влошили и вече бях малко уплашена.

Погледите ни се склочиха и застанахме за момент в тази замръзнала жива картина. Почти можех да видя как пресмята важността — ако изобщо имаше такава — на внезапната ни аудиенция.

После ми отправи леко сардонична усмивка и наклони глава, сякаш за да каже: „Вие печелите този път, госпожице Лейн“.

— Не разчитайте на това втори път — промърмори той.

Спасена от звънеца, аз грабнах чантата с книгите и тръгнах назад. Не откъснах очи от Джерико Баронс, докато не излязох през вратата.

[1] Джанет Еванович — американска писателка на романтична и хумористично криминална литература. — Б.пр. ↑

[2] Джерико (на английски Jericho) е древният библейски град Йерихон. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Общата баня беше гадна.

Успях да хапна гореща супа, но душът беше леден. При завръщането ми в „Кларин“ направих нещастното откритие, че очевидно всеки в хотела е чакал до ранната вечер, за да вземе душ, преди да излезе за вечеря или за нощ в града. Несъобразителни туристи! Водата беше твърде студена, за да изтърпя едно миене на косата, затова се обадих на рецепцията и поръчах събуждане в шест часа, когато щях да опитам отново. Подозирах, че някои от гостите щяха точно да се прибират тогава.

Смених уличните си дрехи с дантелена прасковена блузка за спане и подходящи шорти. Това беше другото неудобство на общите бани — или се обличаш напълно след душа, или рискуваш полугол див бяг по коридора покрай десетки врати, които може да се отворят във всеки един момент. Избрах първия вариант.

Довърших разопаковането на багажа ми. Бях донесла няколко утешителни предмета от дома. Извадих една от свещите на Алина с аромат на праскови и сметана, два шоколада „Хърши“, любимия ми чифт избелели и много любими отрязани дънки, които мама заплашваше, че ще изхвърли, и малка снимка в рамка на нашите, която подпрях на лампата върху скрина.

После претършувах раницата си, изрових бележника, който бях купила преди няколко седмици, и седнах с кръстосани крака на леглото. Алина винаги беше водила дневник, още откакто бяхме деца. Като досадна по-малка сестра откривах повечето от скривалищата й. Тя беше станала много находчива с течение на годините и последното, което успях да намеря, беше зад разхлабен перваз в дрешника й. Аз я тормозех безмилостно за поредното гадже, по което се беше отнесла, и гарнирах присмеха си с досадни *мляс-мляс* звуци.

Самата аз никога не бях водила дневник. Но след погребението отчаяно се нуждаех от отдушник и бях изляла страници тъга в това нещо. Напоследък пишех списъци — какво да опаковам, какво да купя,

какво да науча, къде да отида първо. Списъците бяха станали мои котви. Те ме крепяха през дните. Забравата, която ми носеше съня, ме прекарваше през нощите. Докато знаех точно къде ще отида и какво ще направя на следващия ден, нямаше опасност да залитна.

Бях горда от това колко добре се бях справила през моя първи ден в Дъблин. Но пък, когато срещаш само заплахи, не е никак трудно самият ти да започнеш да се държиш заплашително. Знаех какво съм наистина — красива млада жена, недостатъчно възрастна, за да обслужва бар, която никога не е ходила по-далеч от съседните на Джорджия щати, която наскоро е загубила сестра си и която — по думите на Джерико Баронс — е нагазила в дълбокото.

„Иди в колежа «Тринити», говори с преподавателите ѝ и се опитай да намериш имената на приятелите ѝ!“, беше първата ми задача за утре. Имах копие от имейла със списъка на преподавателите на Алина както и с програмата на учебните ѝ занятия. Беше ми го изпратила в началото на семестъра, за да знам кога е в час и кога имам най-добри шансове да я открия у дома, за да говорим. С малко късмет, някой от тези, с които щях да говоря утре, щеше да знае с кого се е виждала Алина и да ми каже кой е мистериозният мъж. *„Иди в местната библиотека, продължавай да се опитваш да откриеш ши-саду!“*, беше следващата ми задача. Със сигурност нямаше да се върна в онази книжарница. Това решение ме вбесяваше, защото това беше една наистина невероятна книжарница. Не можех да се отърва от усещането, че имам късмет да избягам днес. Че ако таксиметровият шофьор не беше дошъл точно в този момент, Джерико Баронс можеше да ме върже за стол и да ме измъчва, докато не му кажех всичко, което искаше да знае. *„Купи кашони, торби и метла, които да отнесеш в апартамента на Алина!“*, беше третата ми задача. Тя не беше задължителна. Не бях сигурна, че съм готова да се върна там. Загризах върха на молива и ми се дощя да бях видяла инспектор О'Дъфи. Бях се надявала да взема копие от докладите му и да проследя пътя, който беше следвало разследването на Гарда. За нещастие тази възможност трябваше да остане на изчакване няколко дни.

Направих кратък списък на нещата, които трябваше да купя от местния магазин — адаптор за зарядното на айпода, сок и няколко евтини закуски, които да държа в стаята, а после угасих лампата и почти мигновено изпаднах в дълбок сън.

Събуди ме чукането по вратата.

Седнах, разтривайки уморени, пълни с пясък очи, които сякаш бях затворила само преди секунда. Отне ми няколко мига да си спомня къде бях — в двойно легло в ледена стая в Дъблин, с дъжд, който трополеше леко по прозореца.

Бях сънувала фантастичен сън. С Алина играехме волейбол край един от многото язовири, изградени от енергийната компания „Джорджа Пауър“ и пръснати из целия щат. Имаше три близо до Ашфорд и ние ходехме на някой от тях почти всеки уикенд през лятото — забавлявахме се, събирахме тен и гледахме момчетата. Сънят беше толкова жив, че все още можех да усетя вкуса на бирата „Корона“ с лайм, да помириша слънцезащитното масло с кокос и да усетя коприната на пясъка под краката си.

Погледнах часовника. Беше два сутринта. Бях сънена и кисела и не се опитах да го прикрия.

— Кой е?

— Джерико Баронс.

Не бих могла да бъда събудена по-рязко, дори ако бях ударена по главата с чугунения тиган на мама. Какво правеше *той* тук? Как ме беше открил? Скочих и посегнах към телефона, готова във всеки момент да се обадя на рецепцията, за да повикам полиция.

— Какво искате?

— Имаме информация за размяна. Вие искате да знаете какво е. Аз искам да знам какво знаете за нея.

Не бях готова да разкрия колко уплашена бях, че ме беше открил.

— Умник сте, нали? Осъзнах го още в магазина. Какво ви забави толкова?

Последва толкова проточена тишина, че започнах да се чудя дали не си е отишъл.

— Не съм свикнал да моля за това, което искам. Нито да разменям нещо с жена — каза той накрая.

— Е, свиквай с това с мен, приятел, защото не приемам заповеди от никого. И не давам нищо безплатно.

„Празни, празни, празни заплахи, Мак.“ Но той не знаеше това.

— Възнамерявате ли да отворите тази врата, госпожице Лейн, или ще разговаряме там, където всеки може да се бърка в работата ни?

— Наистина ли възнамерявате да разменим информация? — парирах аз.

— Да.

— И ще започнете пръв?

— Да.

Раменете ми се отпуснаха. Преместих ръката си от телефона. Бързо изправих рамене. Знаех цената на усилието да поставиш усмивка на тъжно лице — след време това умение те кара да се чувстваш щастлив. Със смелостта не беше по-различно. Доверието ми към Джерико Баронс беше равно на увереността ми, че мога да го победея, което значеше, че изобщо нямах такова, но той знаеше какво е това *ши-саду* и въпреки че се надявах да намеря информация някъде другаде, не можех да не се запитам и какво щеше да стане, ако не успеех? Ами ако изгубех седмици в напразно търсене? Времето беше пари, а моето беше ограничено. Ако той имаше желание да разменя, трябваше да отвори вратата. Освен ако...

— Можем да говорим през вратата — казах.

— Не.

— Защо не?

— Аз съм затворен човек, госпожице Лейн. Това не подлежи на обсъждане.

— Но аз...

— Не.

Издишах раздразнено. Тонът на гласа му говореше, че ще бъде чиста загуба на време да споря. Станах и се пресегнах за чифт дънки.

— Как ме намерихте? — Закопчах цепката и прокарах ръце през косата си. Винаги се заплита, когато спя, защото е много дълга. Беше истинска кошница.

— Вие се сдобихте с нает превоз в моето учреждение.

— Наричаме ги таксито там, откъдето идвам. И книжарници. — Боже, ама че беше тесногърд!

— Ние пък имаме добри обноски там, откъдето аз идвам, госпожице Лейн. Как е при вас?

— Трябваше да говорите. Не е моя вината. Заплахите винаги изваждат на показ най-лошото у мен. — Отворих вратата съвсем малко

и се взрях в него през процепа, оставен от веригата.

Не можех да си представя Джерико Баронс като дете — как ходи на училище с току-що измито лице, спретнато сресана коса и с кутия с обяд в ръка. Със сигурност се беше пръкнал от някакъв природен катаклизъм, а не беше роден.

Той кривна глава и ме проучи през тесния отвор, посвещавайки по няколко секунди на всяка част от мен — разчорлена коса, подути от съня уста и очи, дантелена блузка, дънки и боси крака. Чувствах се като опечен компактдиск, докато свърши.

— Може ли да вляза? — попита.

— Не бих отишла толкова далеч. — Бях бясна на рецепциониста, затова че го беше пуснал. Мислех, че хотелът има по-добра охрана. Щях да си поговоря с управителя утре.

— Казах, че съм ви брат. — Беше прочел мислите по лицето ми.

— Да. — Ние толкова си приличаме — ако той беше зима, аз бях лято. Ако аз бях слънце, той беше нощ. Мрачна и бурна.

Нито грам развеселеност не трепна в тези тъмни очи.

— Е, госпожице Лейн?

— Мисля. — След като вече знаеше къде съм отседнала, ако искаше да ме нарани, можеше да го направи по всяко време. Нямах нужда да прибързва тази нощ. Можеше да ме почака и да ми скочи някъде по улиците утре. Нямах да съм в по-голяма безопасност от него в бъдеще, отколкото съм сега, освен ако не започнех да скачам от хотел на хотел в опит да му се изплъзна, а аз нямах такова намерение. Трябваше да съм в тази част на града. Освен това той не изглеждаше като мръсник, който би убил прибързано жена в хотелската ѝ стая. Изглеждаше като мръсник, който би я хванал в оптичския мерник на пушката си без капчица емоция.

Притесни ме фактът, че използвах това като аргумент в негова полза. По-късно щях да осъзная, че все още съм била доста вцепенена от смъртта на Алина по време на тези първи седмици в Ирландия и доста безразсъдна вследствие на това. Въздъхнах.

— Разбира се. Влизайте!

Затворих вратата, откачих веригата, отворих я отново и пристъпих назад, позволявайки му да влезе. Отворих вратата чак до край, за да може всеки, който минеше по коридора, да вижда какво става вътре и ако се наложеше, щях да проглуша третия етаж с

крясъците си за помощ. Адреналинът пулсираше в тялото ми и ме караше да се чувствам малко неуверена. Той все още носеше безукорния италиански костюм, ризата му все още беше толкова блестяща и бяла, както и преди часове. Тясната стая изведнъж стана натъпкана до преливане с Джерико Баронс. Ако обикновен човек изпълваше сто процента от молекулите, които заемаше, той някак успяваше да разпъне неговите до двеста процента.

Той хвърли кратък, но обстоен поглед наоколо и у мен не остана никакво съмнение, че ако по-късно бъде разпитан, щеше да може прецизно да изброи всеки детайл — от водните петна с цвят на ръжда по тавана до красивия ми сутиен на цветя, който лежеше на чергата. Сбутах чергата с палец, пращайки нея и товара ѝ под леглото.

— Е, какво е? — казах. — Не, чакайте! Как се пише? — Бях опитала всичко днес и ако приемех, че той ми кажеше и оживеех, исках да мога да го проуча сама.

Той започна да крачи в малки кръгове около мен. Завъртях се с него — не исках да оставям гърба си незащитен.

— С-и-н-с-а-р — изрече той буква по буква.

— Шинсар? — повторих аз.

Той поклати глава.

— *Ши-са. Ши-са-ду.*

— О, това има голям смисъл. А това „ду“? — Той спря да обикаля, затова и аз спрях, гърбът му беше към стената, моят към отворената врата. След време, когато започнах да виждам модели, щях да разбера, че той винаги заставаше по този начин — никога с гръб към отворен прозорец или врата. Не ставаше дума за страх. Ставаше дума за контрол.

— Д-ъ-б.

— Дъб е ду? — Бях скептична. Нищо чудно, че не бях успяла да намеря тъпата дума. — Трябва ли тогава да наричам пъбовете „пу“^[1]?

— Дъб е галска дума, госпожице Лейн. Пъб не е.

— Само да не се спукате от смях! — Мислех, че съм забавна. Тесногръд, както казах.

— Нищо в *Шинсар* Дъб не е повод за смях.

— Приемам забележката. Е, какво е това, което го прави толкова гробовно? — Погледът му се плъзна от лицето ми към пръстите на краката и обратно. Очевидно не беше впечатлен от видяното.

— Вървете си у дома, госпожице Лейн! Бъдете млада! Бъдете красива! Омъжете се! Родете бебета! Остарейте с някой красив съпруг!

Коментарът му прогори кожата ми като киселина. Това, че бях приятна за окото блондинка и момчетата ми дърпаха презрамките на сутиена от седми клас, не беше основателна причина да ме слагат в стереотипа на Барби от години. Не помагаше и любовта ми към розовия цвят, нито пък това, че харесвах подходящи аксесоари и хващащи окото токчета. Но никога не съм си падала по куклата Кен — дори преди да погледна в панталоните му и да видя какво липсва. Не копнеех за бяла ограда и джип на алеята, и се възмущавах от намеците за Барби: „размножавай се и умри, сигурни сме, че това е всичко, което някой като теб може да прави“. Може да не съм най-ярката крушка в кутията, но не съм и най-мъждивата.

— О, майната ви, Джерико Баронс! Кажете ми какво е! Обещахте, че ще ми кажете.

— Ако настоявате. Не бъдете глупачка! Не настоявайте!

— Настоявам. Какво е?

— Последен шанс.

— Много жалко. Не искам последен шанс. Кажете ми! — Тъмните му очи се забиха в моите. После той сви рамене, финият му костюм се плъзна по тялото му по начин, по който само безбожно скъпо поръчково облекло би могло да постигне.

— *Шинсар Дъб* е книга.

— Книга? Това ли е? Просто книга? — Изглеждаше ужасно разочаровано.

— Напротив, госпожице Лейн, никога не правете тази грешка! Никога не мислете, че е просто книга! Това е извънредно рядък и извънредно древен ръкопис, за чието притежание безброй хора биха убили.

— Включително и вие? Бихте ли убили, за да го притежавате? — Трябваше да разбере точно къде се намираме двамата.

— Абсолютно. — Той гледаше лицето ми, докато попивах отговора му. — Обмисляте ли отново престоя си, госпожице Лейн?

— Абсолютно не.

— Тогава ще се върнете у дома в кутия.

— Още една от вашите заплахи?

— Няма да съм аз този, който ще ви сложи там.

— А кой?

— Отговорих на въпроса ви, сега е ваш ред да отговорите на моя. Какво знаете за *Шинсар Дъб*, госпожице Лейн?

Очевидно изобщо не достатъчно. В какво, за Бога, се беше забъркала сестра ми? Може би в някакъв мрачен дъблински подземен свят с откраднати артефакти, населен с убийци и безскрупулни крадци.

— Кажете ми! — притисна ме той. — И не лъжете! Ще разбера.

Погледнах остро към него, почти способна да повярвам, че би могъл. О, не по някакъв екстрасенски начин — не вярвам в тези неща — а по начин, по който човек изследва внимателно хората, събира техните най-дребни жестове и изражения и ги преценява.

— Сестра ми учеше тук. — Той ми беше дал основния минимум. И аз нямаше да му дам нищо повече. — Беше убита преди месец. Остави ми съобщение на гласовата поща точно преди да умре, в което ми казваше да намеря *Шинсар Дъб*.

— Защо?

— Не каза. Просто каза, че всичко зависи от това. — Той издаде нетърпелив звук.

— Къде е съобщението? Трябва да го чуя сам.

— Без да искам го изтрих — излъгах.

Той кръстоса ръце на гърдите си и се облегна на стената.

— Лъжкиня! Не бихте направила такава грешка със сестра, която толкова обичате, че сте готова да умрете за нея. Къде е? — Когато не казах нищо, той продължи меко: — Ако не сте с мен, госпожице Лейн, значи сте срещу мен. Нямам милост към враговете си.

Вдигнах рамене. Той искаше същото нещо като мен и беше готов да убие за него. Това, според мен, ни правеше врагове, откъдето и да го погледнех. Надзърнах през рамо към коридора отвъд отворената врата и обмислих следващия си ход. Не заплахата му ме накара да реша. Искях да видя лицето му, когато му пуснех съобщението. Ако по някакъв начин беше замесен със сестра ми или с нейната смърт, се надявах да се издаде с нещо, когато чуе гласа ѝ и думите ѝ. Искях също така да знае колко знам и да вярва, че полицията също знае.

— Вече дадох копие на записа на дъблинската полиция — му казах, докато вадех от чантата телефона и търсех записаното съобщение. — Те търсят мъжа, с когото е имала връзка.

„Виж как Мак блъфира!“ По-добре отколкото: „Виж как Мак бяга!“. Много по-добре от: „Виж как глупавата Мак си проси да бъде убита!“. Той не подложи думите ми на съмнение — дотук с хвалбата му, че ще разбере, ако лъжа. Натиснах високоговорителя и пуснах записа, а гласът на Алина изпълни малката стая.

Трепнах. Без значение колко пъти го слушах, съобщението й винаги ме караше да се свивам. Сестра ми звучеше толкова изплашена, а само няколко часа по-късно вече беше мъртва. И след петдесет години все още щях да чувам съобщението й да звъни в сърцето ми дума по дума.

„Всичко така се обърка... Мислех, че съм влюбена... той е един от тях... трябва да намерим *Шинсар Дъб*, всичко зависи от това... не можем да им позволим да го имат... той ме е лъгал през цялото време.“

Гледах го внимателно, докато слушаше. Спокоен, сдържан, изражението му не ми каза нищо.

— Познавахте ли сестра ми?

Той поклати глава.

— И двамата сте търсели тази „извънредно рядка книга“, но все пак не сте попаднали един на друг? — обвиних го аз.

— В Дъблин живеят един милион души, ежедневно прииждат безброй гости от провинцията и чуждестранни туристи, госпожице Лейн. Странно би било, ако се бяхме срещнали. Какво искаше да каже тя с това, че дори не знаете какво сте? — Тъмният му взор се беше заковал на лицето ми, сякаш за да измери правдивостта на отговора в очите ми.

— И аз самата се чудех. Нямам представа.

— Никаква?

— Никаква.

— Хммм... И това е всичко, което ви е оставила? Съобщение?

Кимнах.

— Нищо повече? Никаква бележка или пакет, или нещо от сорта?

Поклатих глава.

— И нямаште представа какво е имала предвид с *Шинсар Дъб*? Сестра ви не споделяше ли с вас?

— Преди мислех, че ми споделя. Очевидно съм грешала — не можах да скрия горчивата нотка в гласа си.

— Кого е имала предвид с това „тях“?

— Мислех, че *вие* ще можете да ми кажете нещо по въпроса — казах аз многозначително.

— Не съм от тези „тях“, ако това намеквате — каза той. — Мнозина търсят *Шинсар Дъб*. Отделни лица и фракции. Аз също я искам, но работя сам.

— Защо я искате?

Той сви рамене.

— Безценна е. Аз съм колекционер на книги.

— И това ви кара да искате да убиете за нея? Какво планирате да правите с нея? Да я продадете на този, който дава най-много?

— Ако не одобрявате методите ми, не ми се пречкайте!

— Добре.

— Добре. Какво още имате да ми кажете, госпожице Лейн?

— Нищо. — Взех си обратно телефона, пресъхраних съобщението и хвърлих леден поглед от него към вратата, насърчавайки го да си тръгне.

Той се засмя с тежък, мрачен смях.

— Разбрах, че бях отпратен. Не си спомням последния път, когато ми се е случвало.

Не усетих какво смяташе да направи. Беше ме подминал и беше стигнал почти до вратата, когато ме сграбчи и ме притисна до тялото си. Беше като удар в тухлена стена. Тилът ми отскочи от гърдите му и зъбите ми изтракаха от удара.

Отворих уста да извикам, но той я затисна с ръка. После обви другата си ръка около гърдите ми толкова стегнато, че не можех да напълня дробовете си с въздух. Тялото му беше много по-силно под този фин костюм, отколкото можех да допусна. Беше като подсилена стомана. В този миг разбрах, че отворената врата не беше нищо повече от подигравателна отстъпка, плацебо, което ми беше дал и което аз бях преглътнала. Можеше да ми прекърши врата, когато поиска, и аз нямаше да мога да издам дори един вик. Или можеше просто да ме задуши, както правеше сега. Силата му беше огромна. Просто поразителна. А използваше едва една малка частица от нея. Можех да усетя въздържането в тялото му — той беше много, много внимателен с мен.

Той притисна устни към ухото ми.

— Вървете си у дома, госпожице Лейн! Мястото ви не е тук. Откажете се от *Гардий*! Спрете да задавате въпроси! Не търсете *Шинсар Дъб* или ще умрете в Дъблин! — Той освободи достатъчно устата ми, за да мога да отговоря, и достатъчно от ребрата ми, за да успея да вдишам.

Засмуках отчаяно нужния ми въздух.

— Ето, пак ме заплашвате — изхриптах. По-добре да умра с озъбване, отколкото сумтейки.

Ръката му се впи в ребрата ми, отново отрязвайки въздуха ми.

— Не заплашвам — предупреждавам. Не съм я търсил толкова дълго и не съм стигнал толкова близо, за да позволя някой да ми се изпречи на пътя и да прецака нещата. Има два вида хора на този свят, госпожице Лейн. Тези, които оцеляват без значение от цената, и тези, които са ходещи жертви. — Той притисна устни отстрани на врата ми. Усетих езика му там, където пулсът ми туптеше, да проследява вената. — Вие, госпожице Лейн, сте жертва. Агне в град на вълци. Ще ви дам срок до утре в девет вечерта да се махнете от тази страна и от пътя ми.

Той ме пусна и аз се строполих на пода, а кръвта ми жадуваше за кислород.

Когато отново успях да се изправа, него вече го нямаше.

[1] Игра на думи. До (ду) на английски означава правя. Роо (пу) означава лайно. — Б.пр. ↑

ПЕТ

Надявах се да можете да ми кажете нещо за сестра ми — попитах предпоследния преподавател от списъка ми, професор С. С. Ахерн. — Знаете ли кои са били приятелите ѝ, къде е прекарвала времето си?

Занимавах се с това почти цял ден. С разпечатката на имейла с програмата на Алина в едната ръка и с карта на района на университета в другата бях вървяла от зала в зала, бях чакала отвън, докато свърши съответната лекция, а после бях притискала преподавателите с въпросите си. Утре щях да направя същото, само че утре щях да тръгна след студентите. С малко късмет те щяха да ми донесат повече информация. Наученото дотук нямаше да напълни и напръстник. И нищо от него не ставаше.

— Вече казах на *Гардий* каквото знам. — Висок и слаб като върлина, професорът събра бележките си с чевръста експедитивност. — Вярвам, че инспектор О'Дъфи води разследването. Говорихте ли с него?

— Имам среща с него по-късно тази седмица, но се надявах да можете да отделите няколко минути междувременно.

Той постави бележките в куфарчето си и го захлопна.

— Съжалявам, госпожице Лейн, наистина знаех малко за сестра ви. В редките дни, в които си даваше труда изобщо да дойде на лекции, понякога взимаше участие.

— В редките дни, в които си даваше труда да дойде на лекции ли? — повторих аз. Алина обичаше колежа, обичаше да научава нови неща. Никога не бягаше от часове.

— Да. Както казах на *Гардий*, в началото идваше редовно, но присъствието ѝ стана все по-спорадично. Започна да пропуска дори по три-четири лекции подред. — Сигурно съм изглаждала много учудена, може би малко като гръмната, защото добави: — Не е толкова необичайно в програмата за обучение на чужденци, госпожице Лейн. Млади хора, далеч от дома за първи път... без родители или правила...

жизнен град, пълен с пъбове. Алина беше прелестно младо момиче като вас... сигурен съм, че е мислила, че може да си запълва времето с много по-добри неща, отколкото да седи в задушна зала.

— Но Алина не би постъпила така — възразих. — Сестра ми обожаваше задушните зали. Бяха най-любимото ѝ нещо на света. Възможността да учи в колежа „Тринити“ беше всичко за нея.

— Съжалявам! Казвам само това, което наблюдавах.

— Имате ли представа кои бяха приятелите ѝ?

— Боя се, че не.

— Тя имаше ли приятел? — настоях аз.

— Не, доколкото знам. В случаите, в които съм я виждал в компанията на други, не съм забелязвал. Съжалявам, госпожице Лейн, но сестра ви беше една от многото студенти, които преминават през тези зали всеки семестър и ако изобщо се е отличила, то беше чрез отсъствието си, а не чрез присъствието си.

Усмирена му благодарих и си тръгнах.

Професор Ахерн беше петият от преподавателите на Алина, с когото бях говорила до момента и портретът на сестра ми, който бяха обрисували, беше на жена, която не познавах. Жена, която не посещаваше лекциите, която не се интересуваше от обучението си и изглежда нямаше приятели.

Погледнах към списъка си. Оставаше ми да проследя още само един професор — жена, която преподаваше само в сряда и петък. Реших да се отправя към библиотеката. Докато бързах навън през големите тревни площи, изпълнени с излежаващи се студенти, попиващи късното следобедно слънце, обмислях възможните причини за необичайното академично поведение на Алина. Курсовете, предлагани чрез програмата за чуждестранни студенти, бяха създадени така, че да повишават културното съзнание, така че сестра ми (за която английският беше основен предмет и която имаше намерение да вземе докторска степен по литература) накрая се беше озовала с курсове като „Цезар в келтска Галия“ и „Въздействието на индустрията върху Ирландия през двайсети век“. Възможно ли беше тези предмети просто да не ѝ бяха харесали?

Не можех да си го представя. Алина винаги е била любопитна за всичко.

Въздъхнах и веднага съжалих за дълбоко поетия въздух. Ребрата ме боляха. Сутринта се бях събудила, за да открия широка ивица синини по тялото си, точно под гърдите. Не можех да облека сутиен, защото от бельото болеше твърде много, затова облякох розова камизола, обшита с нежни рози, под розов пуловер, който допълваше моя Весел-Ярък-Секси-Розов-Апетитен маникюр и педикюр. Черни три четвърти панталони, широк сребърен колан, сребърни сандали и малка сребриста чанта „Джуси Кутюр“, за която спестявах цялото минало лято, допълваха тоалета ми. Бях вдигнала дългата си руса коса на висока конска опашка с красива емайлирана шнола. Може да се чувствах натъртена и обърквана, но за Бога, изглеждах добре. Както усмивката, която не идваше от сърцето ми, така и откритата демонстрация на самоувереност, ме караха да се чувствам по-сигурна вътрешно, въпреки че отчаяно имах нужда от нещо за повдигане на духа.

„Давам ви срок до утре в девет вечерта да се махнете от тази страна и от пътя ми.“ Какво нахалство! Трябваше да си прехапя езика пред детинския импулс да му се сопна: „Или какво? Вие не сте ми шеф“, последван от дори още по-детинския да се обадя на мама и да ревна: „Тук никой не ме харесва и дори не знам защо“.

А оценката му за хората! Какъв циник!

— Ходеща жертва? Целуни ми петунията! — промърморих. Чух се и изстенах. Родена и отгледана в Библейския пояс^[1], мама беше заемала строга позиция относно проклинането, докато двете със сестра ми растяхме. „Една красива жена не трябва да има грозна уста“ — казваше тя. Затова с Алина изработихме наши собствени глупави думи за заместители. Вместо мамка му казвахме кофичка с фъдж. Задник беше петуния. Лайната бяха маргаритки, а думата с „Е“, която дори не помня кога за последен път бях използвала, беше жаба. Схващате идеята.

За съжаление ги казвахме толкова често като деца, че ни бяха станали навик, толкова труден за премахване, колкото и истинските ругатни. За мое безкрайно унижение, колкото по-разтревожена бях, толкова по-вероятно беше да се върна към речника си от детството. Беше малко трудно да накараш ергенско парти на бара да те приема сериозно, когато заплахата ти е: „По-добре се отдръпнете или охраната ще ви изкара маргаритките с ритници и ще ви изхвърли петуниите

през вратата“. В този малко чувствителен век, възпитаният език ти докарва по-често подигравки. Прочистих гърло.

— Ходеща жертва? Целуни ми задника!

Добре, признавам, че когато Джерико Баронс свърши с мен, вече треперех в измислените си ботуши. Но го преживях. В ума ми нямаше и грам съмнение, че той е безскрупулен човек. Но един убиец щеше да ме е довършил още снощи. А той не беше. Беше ме оставил жива и според мен това означаваше, че щеше да продължава да го прави. Можеше да ме тормози и да ме заплашва, дори да ме натъртва, но нямаше да ме убие.

Нищо не се беше променило. Все още трябваше да намеря убиеца на сестра ми и оставах. И след като вече знаех как се пише, щях да открия точно какво е *Шинсар Дъб*. Знаех, че беше книга, но книга за какво?

С надеждата да пропусна тълпите в натоварените часове и да спестя пари, като ям по-рядко, спрях за късен обяд или ранна вечеря с хрупкаво изпържена риба и чипс, после се отправих към библиотеката. Няколко часа по-късно имах това, което търсех. Нямах представа какво да правя с него, но го имах.

Алина щеше да знае някакъв хитър начин да търси в компютърните индекси и да отиде право там, където искаше, но аз бях от онези, на които им трябваха плакати в края на пътеките. Прекарах първия си половин час в библиотеката, дърпайки книги за археология и история от рафтовете и трупайки ги на една ъглова маса. През следващия час, час и нещо ги преглеждах. В моя защита ще кажа, че използвах азбучните показалци в края на книгите и някъде към средата на втората ми купчина го намерих.

*Шинсар Дъб*¹: Мрачна светиня², принадлежаща на Туата Де Данан. Книгата е написана на език, познат само на най-древните от вида. Смята се, че сред кодираните ѝ страници се намира най-смъртоносната от всички магии. Тя е донесена в Ирландия от Туата Де по време на нашествието, за което е писал псевдоисторикът Лиабар

Габала³, и е била открадната заедно с другите Мрачни светини, като по този начин според слуховете е намерила пътя си до света на хората.

Примигнах. После сканирах страницата за бележките под линия.

¹Сред определени колекционери новобогаташи се появява вълна от интерес към митологически реликви и някои твърдят, че са виждали фотокопие на страница или две от този „прокълнат том“. *Шинсар Дъб* е не по-истински от митичното същество, което се твърди, че го е написало преди милион години, а именно Мрачния крал на Туата Де Данан. Според слуховете книгата е преписана с неразбиваем код на мъртъв език. Авторът е любопитен как някой колекционер предлага да бъде разпозната някоя част от нея.

²Казано е, че Туата Де Данан притежават осем древни реликви с безмерна сила — четири Светли и четири Мрачни. Светлите светини са Камъкът, Копието, Мечът и Котелът. Мрачните са Огледалото, Кутията, Амулетът и Книгата (*Шинсар Дъб*).

³Лиабар Габала (автор на „Книга на нашествията“) определя периода на съществуване на Туата Де Данан трийсет и седем години след Фир Болг (който последвал Цезар, внучката на Ной, партолоните и немедите) и сто деветдесет и седем години преди милезийците или Q-келтските гойделийски хора. Обаче по-ранни и по-късни източници опровергават истинската природа на Туата Де и датата на тяхното пристигане, както е представено в този текст от дванайсети век.

Затворих „Окончателен наръчник за артефакти — автентични и легендарни“ и се взрях в пространството. Някой можеше да ме нокаутира с перо. Сериозно. От онези перушинки от декоративните възглавници. Само ако го беше размахал към мен, щях да се катурна.

Митологична раса? Мрачен крал? Магия? Това да не беше някаква шега?

Алина се занимаваше с езотерични науки не повече от мен. И двете обичахме да четем или да гледаме по някой филм, но винаги избирахме посредствени мистерии, трилъри или романтични комедии и никога паранормални.

Вампири? Пфю! Я стига! Пътуване във времето? Ха, предпочитам анимационни филми пред тромав планинец с обноси на пещерняк всеки ден! Върколаци? О, моля ви! Това са чисти глупости. Кой иска да се чука с мъж, който е управляван от вътрешното си куче? Сякаш мъжете не са достатъчно странни и без ликантропски^[2] ген.

Не, благодаря, реалността винаги е била достатъчно добра за мен. Никога не съм искала да бягам от нея. Алина беше същата. Или поне аз винаги съм мислила така. Сериозно започвах да се чудя дали някога истински съм познавала сестра си.

Просто не разбирах. Защо би ми оставила съобщение, в което ми казва, че трябва да намеря книга за магия, която според Т. А. Мъртоу от „Окончателния наръчник“ дори не съществува?

Отворих книгата и прочетох отново първата бележка под линия. Възможно ли беше на света да има хора, които вярват в книга за магия, написана преди милион години, а сестра ми да е била убита, защото е застанала на пътя на фанатичното им търсене?

Джерико Баронс вярваше, че книгата е истинска.

Помислих за това една минута. Тогава значи и той е откачен, реших със свиване на раменете. Без значение колко добре е била направена, всяка книга би започнала да се разпада след няколко хиляди години. Книга на възраст един милион години щеше да се е разпаднала на прах преди еони. Освен това, ако никой не би могъл да я прочете, защо някой би я искал?

Озадачена започнах отново да чета, като вече довършвах втората купчина и започвах третата. След половин час бях намерила отговора и на този въпрос в книга за ирландските митове и легенди.

Според легендата, ключът към разшифроването на древния език и разбиването на кода на *Шинсар Дъб* е скрит в четири мистични камъка. (Четири е свещено число за

Туата Де: четири кралски династии, четири Светини, четири камъка.) Във вещите ръце на друид един отделен камък може да бъде използван, за да хвърли светлина върху малка част от текст, но само ако четирите камъка са сглобени отново в един, ще бъде разкрит истинският текст в цялост.

Супер! Сега забъркахме и друиди в кашата. Потърсих и тях след това.

В предхристиянското келтско общество друидите са имали власт над богослуженията, над законодателните и съдебните въпроси, над философията и над обучението на елитните младежи в техния орден.

Това не звучеше толкова зле. Продължих да чета и стигнах до долу много бързо.

Друидите извършвали човешки жертвоприношения и се хранели с жълъди, за да се подготвят за пророчество. Вярвали, че денят следва нощта и се придържали към вярата в метемпсихозата — учение, според което човешката душа не умира, а се преражда в различни форми. В древността се е смятало, че друидите били посветени в тайните на боговете, включително по въпроси, касаещи манипулирането на физическата материя, на пространството и дори на времето. На древен ирландски друи означава магьосник, вълшебник, гадател...

Добре, това беше! Затръшнах книгата и реших да спра за днес. Лековерието ми беше подкопано. Това не беше типично за сестра ми. Нищо от това. Имаше само едно обяснение.

Джерико Баронс ме беше излъгал. И сигурно точно сега седеше в гъзарската си библиотека, в гъзарския си костюм за пет хиляди долара и ми се смееше.

Беше ме пратил за зелен хайвер, беше ми хвърлил огромна смрадлива риба. Беше ме отклонил от следата на това, което Алина *наистина* искаше да намеря с купчина боклуци за някаква глупава митична книга за черна магия. Като всеки добър лъжец, достоен за името си, той беше подправил измамата си с истина. Каквото и да беше *Ши-саду*, той искрено го *искаше* за себе си и затова ме измами. Развеселен от моята наивност, вероятно дори не си е направил труда да промени особено правописа на това, което тя беше казала.

— *Ши-саду* — изрекох сричките на глас и се замислих как наистина се пишат. Бях толкова лековерна. Може би имаше само две или три букви разлика между това, което Алина беше казала на галски, и това, което Баронс се престори, че означава, но тези няколко букви бяха разликата между плода на чистата фантазия и някакъв практичен, реален предмет, който би ми позволил да хвърля светлина върху смъртта ѝ. Ако изобщо ми беше казал истината за това, че думата е галска. Не можех да се доверя на нищо, което беше казал. За да направи нещата още по-лоши, той се беше опитал да ме уплаши и да ме прогони извън страната. И ме беше насинил.

Ставах все по-бясна с всяка минута.

Напуснах библиотеката и се отбих в магазина да взема няколкото неща, които ми трябваха, после започнах да вървя през оживения квартал Темпъл Бар обратно към „Кларин“. Улиците бяха пълни с хора. Пъбовете бяха ярко осветени, врати стояха отворени в прохладната юлска вечер, а музика се изливаше на тротоарите. Сладури имаше навсякъде и аз получих повече от няколко подсвирквания. Барманка, млада сама жена и любителка на музиката — това беше моята стихия. Това беше крак. Но аз не се наслаждавах дори на частица от него.

Когато се вбеся, водя в главата си въображаеми разговори от онзи тип, в който казвате онова наистина умно нещо, за което ви се иска да се бяхте сетили навреме, но никога не го правите и понякога толкова се увличам в малките си раздумки, че накрая напълно забравям за всичко около себе си.

Така се озовах пред „Книги и дреболии Баронс“, вместо пред „Кларин“. Нямах намерение да ходя. Краката ми просто ме отведоха там, където устата ми искаше да бъде. Беше девет и двајсет, но не давах и миша маргаритка за глупавия краен срок на господин Баронс.

Спрях пред книжарницата и хвърлих бърз поглед наляво, към изоставената част на града, в която се бях загубила предишния ден. Четири етажа ремонтирани тухли, дърво и камък, „Книги и дреболии Баронс“ изглеждаше като бастион между добрата част на града и лошата. Отдясно уличните лампи изливаха топла, кехлибарена светлина, хората се викаха един друг, смееха се и говореха. Отляво няколкото все още работещи улични лампи хвърляха болнав, блед блясък, а тишината се прекъсваше единствено от случайното хлопане на врата със счупени панти от вятъра.

Пропъдих неприятния квартал от ума си. Имах работа с Баронс. Надписът „отворено“ на прозореца не светеше — работното време, записано на вратата, беше от обед до осем вечерта — и вътре имаше само мъждива светлина, но скъпият мотор беше паркиран отпред на същото място като вчера. Не можех да си представя Фиона да възсяда мъжкарския мотор, нито пък Баронс да кара улегналия сив седан, типичен за горната средна класа. Кое то значеше, че той беше някъде тук.

Свих юмрук и затропах по вратата. Бях в отвратително настроение, чувствах се измамена и обидена от всички, които бях срещнала в Дъблин. От пристигането ми едва неколцина бяха приемливо учтиви, никой не беше мил, а няколко бяха неоправдано груби. И после казваха, че американците са лоши. Почуках отново. Изчаках двајсет секунди и затропах отново. Мама казва, че имам нрав на червенокоса, но познавам няколко червенокоси и не мисля, че съм толкова лоша. Просто когато имам трън в петата, трябва да направя нещо. Като идването ми в Дъблин, за да накарам полицията да възобнови разследването на смъртта на Алина.

— Баронс, знам, че сте вътре. Отворете! — извиках. Няколко минути тропах и виках. Точно когато започвах да мисля, че може би все пак не е там, един дълбок глас дойде от мрака вляво, белязан от онзи непроследим акцент, който наемкваше за време, прекарано на екзотични ширини. Като места с хареми и опиумни бърлоги.

— Жено, вие сте глупачка на ента степен. — Взях се в мрака. На половината път към другата пряка имаше по-наситено петно в мрака, за което приех, че е той. Беше невъзможно да отлича формата му, но това петно мрак изглежда съдържаше повече материя и повече сила, отколкото сенките около него. Също така ме накара да потрепера малко. Да, това сигурно беше той.

— Не чак такава глупачка, за каквато ме мислите, Баронс. Не чак такава глупачка, че да се хвана на тъпата ви история.

— Агне в град на вълци. Чудя се само кой ще ви грабне.

— Агне, пету... задника ми. Вие не ме плашите.

— А, да. Глупачка на ента степен.

— Знам, че ме излъгахте. Какво е това *ши-саду* наистина, Баронс? — Не възнамерявах да наблягам на непознатата дума, но изглежда сякаш тя отскочи от околните сгради с резкия рикошет на изстрел. Или това, или за един странно удължен момент над нощта се спусна пълно мълчание, като едно от онези ненавременни затишия в разговор, които винаги стават точно когато казвате нещо от сорта на: „Можете ли да повярвате каква вещица е Джейн Доу?“, а Джейн Доу стои в отсрещния край на внезапно стихналата стая и на вас ви се иска да потънете в земята. — По-добре да ми кажете, защото няма да си тръгна, докато не го направите.

Беше до мен, преди да мога да мигна. Мъжът имаше светкавични рефлексии. Оказа се, че не е бил там, където мислех. Той се отдели от сенките на няма и три метра от мен и ме блъсна във вратата.

— Проклетата глупачка, не говорете за такива неща на открито в нощта! — притисна ме към вратата и се пресегна през мен към ключалката.

— Ще говоря каквото... — прекъснах, взирайки се зад него. Петното мрак, което бях взела за него, беше започнало да се движи. И вече имаше второ петно, плъзгащо се отстрани на една от сградите, малко по-далеч и беше невъзможно високо. Погледнах към другата страна на улицата, за да видя що за идиот върви през този ужасен квартал през нощта, хвърляйки сянката.

Нямаше никой.

Погледнах обратно към двете тъмнини. Те се движеха към нас. Бързо.

Погледнах към Баронс. Той беше неподвижен, взираше се надолу към мен. Обърна се и погледна през рамо в посоката, в която се бях вторачила, после обратно към мен.

После бутна вратата, натъпка ме вътре, затвори вратата и плъзна три резета зад нас.

[1] Библейският пояс е регион в САЩ, характерен с концентрацията на християнско евангелско протестантство, станало неразделна част от културното наследство на района. — Б.пр. ↑

[2] Ликантропи (от гръцки λύκος — вълк и άνθρωπος — човек) или върколаци са митични същества, които присъстват в легендите на много народи от дълбока древност. — Б.пр. ↑

ШЕСТ

Сега ще обясните — каза той грубо, блъскайки ме навътре в стаята, далеч от вратата. Обърна ми гръб и започна да перва копчетата на осветлението на стената едно след друго. Ред след ред вградени осветителни тела на тавана и стенни аплици блеснаха в магазина. Отвън прожектори окъпаха нощта в студено бяло.

— Да обясня? Какво? Вие обяснете! Защо ме излъгахте? Боже, просто не разбирам това място! По думите на Алина Дъблин изглеждаше като някакъв страхотен град, в който хората са много мили и всичко е толкова красиво, но тук нищо не е красиво и никой не е мил, и се кълна, че ще нанесе сериозна телесна повреда на следващия идиот, който ми каже да си ида у дома.

— Не мисля, че можете. Ами ако си счупите някой нокът? — Погледът, който ми хвърли през рамо, беше презрителен.

— Не знаете нищо за мен, Баронс. — Погледът, който му върнах, беше също толкова презрителен. Той свърши с включването на светлините и се обърна. Дръпнах се леко при вида му под блясъка на осветлението. Сигурно не го бях огледала много отблизо вчера, защото той не беше просто мъжествен и сексапилен, той беше чувствен по един изнервящ начин. Беше почти заплашителен. Тази вечер изглеждаше различен от вчера. Сякаш беше по-висок, по-жилав, по-зъл, кожата беше по-опъната по тялото му, чертите му бяха по-сковано изсечени, а скулите му бяха като остриета на това студено, арогантно лице, което представляваше такава невероятна смес от гени. — И какъв е произходът ви, все пак? — казах сприхаво, отдръпвайки се назад, за да оставя повече място между нас.

Баронс ме изгледа безизразно, изглеждайки стреснат от личния въпрос и за миг сякаш загуби отправна точка. Той помълча малко, все едно се колебаеше дали да отговори, но след миг сви рамене:

— Баски и келти. Пикти^[1], ако трябва да бъда по-точен, госпожице Лейн, но се съмнявам, че сте запозната с разликите.

Биваше си ме по история. Бях карала няколко курса в колежа. Бях запозната и с двете култури и това обясняваше много. Престъпници и варвари. Сега разбирах леко екзотичния наклон на тъмните очи, тъмnozлатистата кожа, лошото отношение. Не мислех, че може да има по-примитивно чифтосване на гени.

Не мислех, че съм произнесла последната си мисъл на глас, докато той не каза студено:

— Сигурен съм, че някъде има. Ще ми кажете какво видяхте отвън, госпожице Лейн.

— Не видях нищо — излъгах. Истината беше, че не можех да видя смисъл в това, което бях видяла и нямах настроение да го обсъждам. Бях уморена и очевидно бях яла развалена риба за вечеря. В допълнение към хранителното отравяне, скърбях, а скръбта прави странни неща с главите на хората.

Той издаде нетърпелив звук.

— Нямам търпение за лъжи, госпожице...

— Quid pro quo^[2], Баронс. — Получих детинско удовлетворение да го отрежа. Изражението на лицето му говореше красноречиво, че никой никога не го беше правил. Преместих се към една от зоните за разговори, пуснах торбата с покупки и чантата си на масата и потънах в кожения диван с цвят на камила. Реших, че трябва да се настаня удобно, защото нямаше да си тръгна, докато не получех някои отговори, а какъвто упорит и тираничен беше Джерико Баронс, можехме да откараме с това цяла нощ. Подпрях красивите си сребристи сандали на масичката за кафе и кръстосах глезени. Мама сигурно би ми прочела конско, че седя по този начин, но тя не беше тук. — Вие ще ми кажете нещо и аз ще ви кажа нещо. Но този път ще трябва да докажете казаното, преди да ви дам нещо в замяна.

Връхлетя ме, преди мозъкът ми да отбележи факта, че идва към мен. За трети път правеше този номер и той вече остаряваше. Баронс беше или олимпийски спринтьор, или поради факта че никога преди не ми бяха скачали, не можех да схвана колко бързо се случва. Нападенията му бяха много по-бързи, отколкото инстинктите ми да реагирам.

Стиснал устни и с лице, опънато от ярост, той ме измъкна от дивана и след като хвана с едната си ръка косата ми, стисна гърлото ми с другата и започна да ме избутва назад към стената.

— О, давайте! — изсъсках. — Просто ме убийте и да се свършва с това! Избавете ме от нещастieto ми! — Липсата на Алина беше лоша от нелечима болест. Поне когато си в краен стадий, знаеш, че болката ще спре най-сетне. Но нямаше светлина в края на моя тунел. Скръбта щеше да ме измъчва, ден и нощ, нощ и ден. И въпреки че може би се чувствах сякаш умирам и че вероятно дори да ми се искаше да съм мъртва, едва ли щях да умра. Щеше да се наложи да продължа напред с прогорена дупка в сърцето ми завинаги. Щеше да ме боли за сестра ми до деня, в който умра. Ако не знаете какво имам предвид или ако мислите, че съм мелодраматична, тогава никога не сте обичали истински никого.

— Нямате предвид това.

— Както казах, вие не ме познавате.

Той се изсмя.

— Погледнете ръцете си!

Погледнах. И двете бяха обвити около предмишницата му. Красиво лакираните в розово нокти с матирани върхове, бяха свити като нокти на хищна птица в костюма му, опитвайки се да разхлабят хватката му. Не бях осъзнала, че съм ги вдигнала.

— Познавам хората, госпожице Лейн. Някои мислят, че искат да умрат, понякога дори казват, че искат да умрат. Но никога нямат предвид това. В последната минута те квичат като прасета и се бият като дяволи. — В гласа му се усещаше горчивина, сякаш го знаеше от собствен опит. Внезапно вече не бях толкова сигурна, че Джерико Баронс не е убиец.

Блъсна ме в стената и ме задържа там, с ръка на гърлото ми, тъмният му взор се местеше неспокойно по лицето ми, по врата, по гърдите ми, които се вдигаха и спускаха под дантелената камизола. *Главно* по гърдите ми. Можех да изсумтя, ако имах кислород в достатъчни количества. Нямаше начин Джерико Баронс да мисли, че съм привлекателна. Не можеше да сме по-малко един за друг. Ако той беше Антарктида, аз бях Сахара. Какво му ставаше? Дали не беше някаква нова тактика, с която щеше да ме заплашва? Изнасилване, вместо убийство? Или просто вдигаше мизата и на двете?

— Ще ви попитам още веднъж, госпожице Лейн и предлагам да не си играете с мен. Търпението ми е извънредно крехко тази вечер.

Трябва да се занимавам с много по-неотложни въпроси от вас. Какво видяхте отвън?

Затворих очи и обмислих възможностите си. Имам проблем с гордостта. Мама казва, че това е специалното ми малко предизвикателство. След като в началото бях заела толкова силно предизвикателна позиция, всяко съдействие сега щеше да е отстъпление. Отворих очи.

— Нищо.

— Колко жалко! — каза той. — Ако не сте видели нищо, нямам полза от вас. Ако сте видели нещо, имам. Ако сте видели нещо, животът ви не значи нищо. Ако сте видели нещо, животът ви...

— Разбрах същината — изстъргах. — Повтаряте се.

— Е? Какво видяхте?

— Пуснете врата ми! — Трябваше да спечеля време. Той ме пусна и аз се олюлях. Не бях осъзнала, че ме държи на пръсти за врата, докато не усетих как петите ми срещнаха пода във внезапна нужда от стабилност. Разтрих врата си и казах раздразнено: — Сенки, Баронс. Това е всичко, което видях.

— Опишете ми тези сенки!

Направих го, а той слушаше напрегнато. Докато говорех, тъмният му поглед дълбаеше лицето ми.

— Виждали ли сте нещо подобно преди? — настоя той.

— Не.

— Никога?

Вдигнах рамене.

— Всъщност, не — замълчах, после добавих: — Имах един странен момент в един пъб по-миналата вечер.

— Разкажете ми! — заповяда ми той.

Все още стоях между него и стената, а ми трябваше повече пространство. Физическата близост до Баронс беше обезпокоителна, като да стоиш до силно заредено магнитно поле. Промъкнах се покрай него, като полагах големи усилия да не го докосна — факт, който изглежда го развеселяваше ужасно — и се придвижих към дивана. Започнах да разказвам за странното двойно видение, което имах, за враждебната старица и какво ми беше казала тя. Той ми зададе много въпроси, притискайки ме и за най-дребните подробности. Не бях толкова наблюдателна, колкото Баронс и не можех да отговоря на

половината му въпроси. Дори не се опита да скрие възмущението си от провала ми да бъда по-наблюдателна относно странното ми видение и старицата. Когато накрая завърши разпита си, той се изсмя рязко и невярващо.

— Никога не съм мислил, че може да има такава като вас. Такава, която не е наясно, която не е обучена. Невероятно! Нямате представа какво сте, нали?

— Луда? — опитах се да се пошегувам.

Той поклати глава и тръгна към мен. Когато инстинктивно се отдръпнах, той спря с лека усмивка, играеща по устните му.

— Плаша ли ви, госпожице Лейн?

— Не точно. Просто не ми харесва да ме натъртват.

— Натъртванията оздравяват. Има по-лоши неща в нощта от мен. — Отворих уста да направя саркастичен коментар, но той ме накара да млъкна с махване на ръката. — Спестете ми фученето си, госпожице Лейн! Виждам през него. Не, не сте луда. Вие обаче сте ходеща невъзможност. Нямам понятие как сте оцелели. Подозирам, че сте живели в толкова провинциално и безинтересно градче, че никога не сте срещали един от тях. Уединен град, толкова напълно лишен от изисканост, че никога не е бил посещаван и никога няма да бъде.

Нямах представа, кои са неговите „те“, които са или не са посещавали града ми, но не можех да споря за останалото. Бях напълно сигурна, че Ашфорд е регистриран в щата Джорджия под „П“ за провинциален и сериозно се съмнявах, че годишният ни фестивал на пърженото пиле или коледната разходка, представяща едни и същи половин дузина величествени костюми отпреди Гражданската война, отличаваха моя град от останалите, пръснати из целия дълбок Юг.

— Да, и? — казах отбранително. Обичах родния си град. — В смисъл?

— Вие, госпожице Лейн, сте *Шийте зрящ*.

— Моля? Какво означава Ши зрящ?

— *Шийте зрящ*. Вие виждате Фае.

Избухнах в смях.

— Това изобщо не е смешно — каза той грубо. — Става дума за живот и смърт.

Разсмях се още по-силно.

— Какво? Може би някоя досадна малка фея ще ме хване?

Очите му се стесниха.

— Какво точно мислите, че бяха тези сенки, госпожице Лейн?

— Сенки — отвърнах, смехът ми изтъняваше. Започвах да се ядосвам на себе си. Нямах да ме правят на глупачка. Нямах начин тези тъмни сенки да са нещо по-веществено. Феите не съществуваха, хората не ги виждаха и нямаше книги за магия, написани преди милион години.

— Сенките щяха да ви измучат и пресушат и да оставят само кожата ви да се вее по тротоара на нощния бриз — каза той студено. — Без тяло, което родителите ви да изискат. Никога нямаше да разберат какво е станало с вас. Поредният турист, изчезнал зад граница.

— Да, добре — прекъснах го аз. — И колко още глупости ще се опитате да ми пробутате? Че *Ши-саду* наистина е книга за тъмна магия? Че наистина е написана преди милион години от някакъв Мрачен крал? За колко глупава ме мислите? Искях само да знам какво значи думата, за да мога да помогна на полицията да открие кой е убил сестра ми...

— Как умря тя, госпожице Лейн? — Баронс зададе въпроса гладко като коприна, но той се заби в мен като чук.

Стиснах зъби и се обърнах. След миг казах:

— Не искам да говоря за това. Не е ваша работа.

— Беше ли необичайно? Ужасяващо, госпожице Лейн? Кажете ми, тялото ѝ изглеждаше ли, сякаш животни са минали през нея? Цяло ли беше?

Завъртях се обратно.

— *Млъкнетемразяви!* — изсъсках.

В очите му блесна нетърпение.

— Искате ли и вие да умрете така?

Взрях се в него. Нямах да плача пред него. Нямах да мисля за това, което бях видяла в деня, в който трябваше да разпозная тялото на Алина. И в най-лошия си кошмар не исках да умира по този начин.

Той измъкна отговора от лицето ми и половината му уста се разтегна назад в ухилване.

— Не мисля така, госпожице Лейн. Слушайте ме и се учете, и аз ще ви помогна!

— Защо да го правите? — присмях се. — Едва ли сте от типа на добрите самаряни. Всъщност, мисля, че до думата „наемник“ в речника

има малка ваша снимка. Нямам пари.

Този път и двете страни на устата му се дръпнаха назад в ръмжене, преди бързо да върне на лицето си маската на спокойна европейска вежливост. О, сигурно бях докоснала оголен нерв. Нещо от това, което казах, беше проболо дебелията му кожа и изглежда беше думата „наемник“.

— Едва ли мога да ви оставя да умрете. Няма да се отрази добре на съвестта ми.

— Вие нямате съвест, Баронс.

— Не знаете нищо за мен, госпожице Лейн.

— И нямам намерение да узнавам. Ще говоря с полицията и те ще отворят отново случая на сестра ми. Няма повече да виждам нито вас, нито никакви глупави сенки. Дори няма да питам какво наистина е *ши-саду*, защото вие сте повече от заблуден. Стойте далеч от мен или ще кажа на полицията за лудите ви идеи и заплахи! — грабнах чантата и пазарската торба и тръгнах към вратата.

— Правите огромна грешка, госпожице Лейн.

Дръпнах я рязко.

— Единствената грешка, която направих, беше, че вчера повярвах на всичко, което казахте. Това е грешка, която няма да повторя.

— Не преминавайте този праг! Ако излезете от тази врата, ще умрете. Давам ви три дни в най-добрия случай.

Не удостоих думите му с отговор. Оставих затръшващата се врата зад мен да го направи.

Мисля, че той извика нещо след мен, нещо странно като: „Дръжте се в светлината!“, но не бях сигурна и не ми пукаше.

Джерико Баронс и аз бяхме приключили един с друг.

Или поне така мислех. Но това щеше да се окаже просто още едно от онези неща, за които грешах. Скоро щяхме да започнем да прекарваме много време заедно, независимо дали ни харесваше или не.

А повярвайте ми, не ни харесваше.

[1] Пикти — древни келтски племена на територията на днешна Шотландия. — Б.пр. ↑

[2] В буквален превод от латински е нещо за нещо, услуга за услуга. — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

По-късно щях да гледам на следващите няколко дни като на последните нормални моменти от живота ми, въпреки че по онова време изглеждаха всичко друго, но не и такива. Нормални бяха прасковеният пай и зеленият боб, работата зад бара и вкарването на колата ми в сервиз за последната двеста и петдесет доларова лепенка, а не разследването на убийството на сестра ми в Дъблин.

Прекарах цялата сряда в колежа „Тринити“. Говорих с последния преподавател от списъка ми, но тя нямаше какво да добави. Говорих с десетки от състудентите на Алина, когато лекциите свършиха. Разказите на всички бяха толкова еднакви, че или бяха част от някаква огромна конспирация а ла *Досиета Хикс* (винаги съм мразила този сериал, тъй като беше твърде неясен и с отворен край, а аз обичам спретнатите развръзки), или наистина сестра ми е била напълно различен човек, докато е била тук.

Казаха, че през първите два или три месеца е била дружелюбна, отзивчива, умна — личност, с когото другите са искали да общуват. Такава беше Алина, която познавах.

После внезапно се променила. Започнала да пропуска лекции. Когато се появявала, ако някой я попитал къде е била, тя се държала странно, потайно. Изглеждала въодушевена и дълбоко погълната, сякаш е открила нещо далеч по-интересно от лекциите, в което да се потопи напълно. След това, през последния ѝ месец тук, отслабнала и изглеждала изтощена през цялото време, сякаш излизала да пие и да купонясва по цяла нощ, всяка нощ, и това започнало да ѝ се отразява. „Раздразнителна“ и „нервна“ бяха две думи, които никога не асоциирах със сестра ми, но състудентите ѝ ги използваша щедро в описанията си за нея.

Имаше ли приятел? Попитах. Двама от всички, с които говорих, казаха „да“. Две момичета, които изглежда познаваха Алина по-добре от останалите. Тя определено е имала приятел, казаха. Мислеха, че е

бил по-възрастен. Богат. Опитен и красив, но не, никога не го бяха виждали. Никой не беше. Тя не го беше водила там.

Към края, в един от редките дни, в които се появявала изобщо, им се струвало, че се опитва със сетни сили да върне живота си, но изглеждала изтощена и победена, сякаш знаела, че вече е загубила тази битка.

По-късно същата вечер спрях в едно интернет кафене и свалих нова музика за айпода си. iTunes обича моята „Виза“. Трябва да съм по-пестелива, но моята слабост са книгите и музиката, а смятам, че има много по-лоши. Копнеех за „Най-големите хитове“ на Грийн Дей (песента, в която се пее: „понякога сам се плаша, понякога умът ми играе номера...“, беше основно в ума ми напоследък) и ги получих с намалена цена за девет и деветдесет и девет долара, което беше по-малко, отколкото щях да платя в магазина. Сега знаете как оправдавам пристрастеностите си — ако мога да платя по-малко, отколкото в „Уол март“, трябва да го имам.

Пратих дълъг, непоколебимо оптимистичен имейл на нашите и няколко по-кратки на някои от приятелите ми у дома. Джорджия никога не беше изглеждала толкова далечна.

Беше тъмно, когато се отправих обратно към хотела. Не ми харесва да прекарвам много време в стаята си. Няма нищо удобно или уютно в нея, така че се опитвах да си намирам занимания, докато стане време за сън. На два пъти, докато вървях към дома, имах странното усещане, че ме следят, но и двата пъти щом се обърнех, сцената зад мен изглеждаше като перфектно нормална дъблинска вечер в квартала Темпъл Бар. Ярκο осветена, топла и подканяща, изпълнена с тълпи от посетители на пъбове и туристи. Нямах нищо, което би могло да прати тръпки на предчувствие по гръбнака ми.

Към три сутринта се събудих странно нервна. Дръпнах пердето настрани и погледнах навън. Джерико Баронс беше на тротоара пред „Кларин“, облегант на стълба на уличната лампа, ръцете му бяха скръстени на гърдите и се взираше в хотела. Носеше дълго черно палто, почти до глезените му, риза от блестящо кървавочервено и тъмни панталони. От него капеше небрежна европейска елегантност и арогантност. Косата му падаше напред до под челюстта. Не бях забелязала, че е толкова дълга, защото обикновено я носеше сресана

назад. Лицето му беше от типа, който позволяваше това. Той имаше изсечени, симетрични кости. На сутринта реших, че съм го сънувала.

В четвъртък се срещнах с инспектор О'Дъфи, който беше дебел, оплешивяващ червендалест мъж, с панталони, закопчани ниско под корема, който опъваше копчетата на ризата му. Беше англичанин, не ирландец, за което бях много щастлива, защото поне нямаше да се боря с акцента му.

За жалост разговорът се оказа още по-потискащ, отколкото задаването на въпроси на състудентите на Алина. В началото изглеждаше, че тръгва добре. Той ми каза, че личните записки не са обществено достояние, но ми направи (още едно) копие на официалния доклад и търпеливо ми разказа всичко, което беше казал на баща ми. Да, бяха разпитали преподавателите и състудентите ѝ. Не, никой нямал представа какво се е случило с нея. Да, неколцина споменали приятел, но така и не успели да открият нищо за него. Богат, по-възрастен, опитен, не ирландец беше всичко, което успели да разберат.

Пуснах му обезумялото телефонно съобщение. Той го изслуша два пъти, после седна назад и сплете пръсти под брадичката си.

— Сестра ви използваше ли наркотици, госпожице Лейн?

Премигнах.

— Наркотици? Не, Алина не използваше наркотици.

Изражението му беше от тези, които възрастните добиват, когато мислят, че ти казват нещо за твое собствено добро и се опитват да бъдат любезни. Това изражение ме вбесява безкрайно, когато възрастният греши толкова очевидно. Но нищо не можеш да кажеш на възрастните, когато вече са решили нещо.

— Упадъкът, който състудентите ѝ описваха, следва класическата спирала на пристрастените. — Той вдигна папката си и зачете от нея. — „Субектът ставал все по-възбуден, раздразнителен, нервен и почти параноичен. Изгубил тегло, изглеждал изтощен през цялото време“ — сега изражението му беше вбесяващо с високо вдигнати вежди, очакващо „не виждаш ли това, което е право пред очите ти“, което някои хора използват, когато мислят, че могат да намекнат правилния отговор с него.

Взрях се в него хладно, възмущавайки се на думата „субект“ чак до пръстите на краката си.

— Това не значи, че е използвала наркотици. Означава, че е била в опасност.

— Но не е казала на вас или на родителите ви за тази опасност? С месеци? Сама казахте колко близки сте в семейството ви. Нямахте ли сестра ви да ви е казала, ако животът ѝ беше в опасност? Съжалявам, госпожице Лейн, но е много по-вероятно да е прикривала употребата на наркотици, отколкото животът ѝ да е бил в опасност и никога да не е казала и дума на някого. Наблюдаваме такова поведение в младежите от вътрешния град през цялото време.

— Каза, че се е опитвала да ме предпази — напомних му твърдо.
— Затова не е можела да каже нищо.

— Предпазвала ви е от какво?

— Не знам! Това трябва да разберем. Не можете ли просто отново да отворите случая и да се опитате да откриете кой е бил този приятел? Със сигурност някой някъде го е виждал. В съобщението си звучеше така, сякаш се криеше от някого. Каза, че той идвал. Каза, че не мисли, че би ѝ позволил да напусне страната. Очевидно някой я е заплашвал.

Той ме изглежда за момент, после въздъхна тежко.

— Госпожице Лейн, по ръцете на сестра ви имаше дупки. От типа, който оставят иглите.

Скочих на крака вбесена.

— По *цялото тяло* на сестра ми имаше дупки, инспекторе. Не само по ръцете. Съдебният лекар казва, че са изглеждали като следи от зъби — не от човек или животно, което той би могъл да разпознае, обаче. — А части от нея бяха просто *разкъсани*! — треперех. Мразех този спомен. От него ми се гадеше. Надявах се да е била вече мъртва, когато се е случило. Бях почти сигурна, че не е била. Гледката беше избутала мама и тате право през ръба. Беше направила същото и с мен, но аз се върнах от онова адско място, защото някой трябваше да го направи.

— Ние също прегледахме тялото ѝ, госпожице Лейн. Нито животински, нито човешки зъби оставят такива белези.

— Нито иглите — казах яростно.

— Ако седнете...

— Ще отворите ли отново случая ѝ, или не? — настоях.

Той вдигна ръце с дланите нагоре.

— Вижте, не мога да си позволя да пращам хора по случаи, за които няма никакви улики, когато сме затънали до уши в такива, за които имаме. Напоследък има скок в броя на убийствата и на изчезналите хора, какъвто не сме виждали преди. — Той изглеждаше отвлечен. — Сякаш половината от проклетия град е полудял. Не ни достига персонал, това е истината. Не мога да оправдая назначаването на хора по случая на сестра ви, след като просто няма какво повече да се направи. Съжалявам за загубата ви, госпожице Лейн! Знам какво е да загубиш любим човек. Но нищо повече не мога да направя за вас. Предлагам да се приберете у дома и да помогнете на семейството си да го преживее.

И това сложи край на разговора ни.

Усещайки провала и нуждаейки се да правя нещо, което да доведе до реални резултати, се запътих към хотела и събрах чувалите за боклук, кашоните и метлата, после взех такси, защото нямаше начин да отнеса всичко това до апартамента на Алина. Ако не можех да направя нищо друго както трябва, поне можех да помета боклука. Правех го всяка вечер след затваряне в „Тухларната“ и бях ужасно добра.

Плаках през цялото време. Пометох. Съжалявах за Алина, съжалявах себе си, съжалявах състоянието на света, в който някой като сестра ми може да бъде убит толкова жестоко.

Когато свърших с метенето и с плача, седнах с кръстосани крака на пода и започнах да опаковам. Не можех да се насиля да изоставя и едно нещо, дори тези, за които знаех, че трябва да изхвърля, като разпраните дрехи и счупените фигурки. Всеки предмет беше любящо прибран. Някой ден след години, може би щях да сваля тези кашони от тавана у дома в Джорджия и да подредя съдържанието им по-внимателно. Засега далеч от очите беше далеч от ума.

Прекарах следобеда там и постигнах приличен напредък. Щеше да отнеме още няколко дни да довърша, да изчистя мястото и да видя дали имаше щети, които депозитът ѝ нямаше да покрие. Когато си тръгнах, беше мрачно и от небето се лееше проливен дъжд. Не се виждаха такситата. Тъй като няхах чадър и умирах от глад, заплясках из локвите и се мушнах в първия пъб, който видях.

Тогава не знаех, че току-що бях затворила книгата на последните нормални часове в живота ми.

Той седеше на маса на около три метра от сепарето ми срещу дребничка жена в началото на трийсетте, чиято сиво-кафеникава коса едва достигаше до яката ѝ.

Тя беше приятна за окото, но малко безинтересна и точно затова ги забелязах — защото той беше невероятно красив. Имам предвид затваряш очи и си пожелаващ някой толкова секси мъж да те погледне. Много пъти виждаме обратното — знойната Бети Буп^[1] с някой Джек Никълсън, но не виждаме често някой Фабио^[2] с някоя Олив Ойл^[3].

Висок и привлекателен, със загоряло на слънцето тяло под бяла тениска и избелели сини дънки, той имаше дълга руса коса, която блестеше като злато. Лицето му беше като на екзотичен модел, очите му бяха секси кафяви, устните му бяха пълни и чувствени. Всичко по него беше страхотно. Изглеждаше елегантен, но все пак земен, грациозен и силен и успяваше дори в дънки да изглежда богат като Крез.

Признавам, че бях очарована. Жената носеше къса бухнала пола, копринена блуза и модерни аксесоари, и беше излъскана чак до френския педикюр на краката ѝ, но най-милото нещо, което някой можеше да каже за нея, беше, че е обикновена. Той все пак изглеждаше оглупял по нея. Не можеше да спре да я докосва.

После започна едно от онези глупави двойни видения.

Точно бях свършила чийзбургера и се облягах назад в сепарето, за да се насладя на пържените картофи (обожавам пържени картофи, между другото или преди ги обожавам; поръсвах обилно със сол и пипер кетчупа, после ги намазвах обилно с него и ядях картофките бавно, един по един, след като всичко друго е свършило), когато жестовете му внезапно започнаха да изглеждат по-скоро неискрени, отколкото очарователни, а лицето му по-скоро изпито, отколкото изваяно.

После той рязко изчезна и за част от секундата нещо друго заемаше стола му. Стана толкова бързо, че нямах представа какво е заело мястото му, просто за момент не беше той.

Затворих очи, разтрих ги, отворих ги отново. Русият сексбог се беше върнал, галеше страната на приятелката си с ръка и прокарваше по устните ѝ пръсти... с остри жълти нокти, които се

подаваха от ръка, която изглеждаше така, сякаш тънък слой гниеца кожа беше разтегната върху костите на труп.

Разтърсих глава грубо, покрих лицето си с ръце и грижливо разтрих очи, достатъчно силно, за да размажа спиралата си. Бях пила две бири с яденето си и въпреки че смятам, че мога спокойно да се справя с три или четири, преди да се замая, трябваше да призная, че тъмната „Гинес“ е по-силна от тази, която пия у дома.

— Когато отворя очи — казах на себе си, — ще видя какво наистина има там — имах предвид мъж, не халюцинация.

Предполагам, трябваше да уточня тази последна част на глас, защото когато отворих отново очи, едва не извиках. Сексбогът го нямаше, а безинтересната жена беше обърнала устни към дланта на чудовище, което беше излязло право от филм на ужасите и тя го целуваше!

Мършаво, съсухрено до точката на смъртта, то беше високо — говоря за повече от *два метра и седемдесет сантиметра* високо. Беше сиво и прокажено от глава до пети, покрито със сълзящи, открити язви. Беше нещо като човек, тъй като притежаваше основните части — ръце, крака, глава. Но приликите свършваха дотук. Лицето му беше два пъти по-дълго от човешкото и смазано тънко, не по-широко от дланта ми. Очите му бяха черни без ириси или бяло. Когато проговори, можах да видя устата му — която поглъщаше цялата долна половина на това гнусно лице. Тя не беше розова отвътре. Съществото имаше език и венци, които бяха в същия сив цвят като останалата гниеца плът и които също бяха покрити с мокреци язви. Нямаше устни, но пък имаше два реда зъби, като акула. С една дума беше отвратително.

Русият сексбог се беше върнал. И гледаше в мен. Втренчено. Вече не разговаряше с жената, а се взираше право в мен. Не изглеждаше доволен.

Примигнах. Не знам как знаех това, което знаех в този момент, но сякаш беше някак програмирано в мен на клетъчно ниво. Умът ми беше разделен на отделни лагери. Първият лагер настояваше, че това, което току-що бях видяла, не беше истинско. Вторият изискваше да се омитам, да грабна чантата си, да хвърля пари на масата и да избягам през вратата колкото мога по-бързо. Лагери едно и две звучаха леко истерично дори за мен.

Третият лагер беше спокоен, хладен и сдържан. И настояваше ледено, че най-добре да направя каквото трябва, за да убедя нещото, което седеше на онази маса, маскирано като човек, че наистина не можех да видя как изглежда под фасадата си... или бях мъртва.

Това беше гласът, на който се подчиних без колебание. Принудих се да му се усмихна и свих глава, сякаш развълнувано изчервена да се окажа обект на вниманието на такъв сексбог.

Когато погледнах обратно, отново беше сивото прокажено нещо. Главата му беше много по-високо от мястото, където щеше да бъде главата на сексбога и аз можех единствено да се съсредоточа в пъпа на нещото (а то нямаше пъп), където *би следвало* да се намира главата на сексбога, ако все още виждах него. Усещах подозрителния му поглед. Отправих към областта на пъпа му нещо, което се надявах да е още една развълнувана, прекалено скромна усмивка, после върнах вниманието си върху картофките.

Оттогава не съм хапнала пържени картофи. Принудих се да остана и да изям цялата порция бавно и методично. Принудих се да се преструвам, че гниещото чудовище беше страхотен мъж. До ден-дневен вярвам, че единствено това ме останах, убеди чудовището в искреността на моя блъф. Все още трябва да преглъщам порива да повърна всеки път щом видя порция пържени картофи.

То се хранеше от нея всеки път, щом я докоснеше. Крадеше по малко от красотата ѝ през отворените язви на ръцете си. Докато ядях картофите си, гледах как косата ѝ губеше все повече блясъка си, как цветът на лицето ѝ ставаше все по-кален и как тя се превръщаше във все по-обикновена, все по-безцветна и все *по-сива* жена всеки път, когато я докосваше. Подозирах, че някога тя е била зашеметяващо красива. Чудех се какво щеше да остане от нея, щом чудовището приключеше. Чудех се дали щеше да се събуди утре сутрин, да погледне в огледалото и да изпищи. Чудех се дали приятелите и семейството ѝ щяха да я познаят, да разберат коя е била някога.

Тръгнах си преди мен — ниската грозна жена и високото почти три метра чудовище. Седях дълго време след като си отидоха, вирайки се в третата си бира.

Когато най-накрая платих сметката и се вдигнах от сепарето, се отправих право към Джерико Баронс.

[1] Betty Boop — героиня от анимационни филмчета от 30-те години на 20 век, смятана за една от първите и най-известните секс символи на анимационното кино. — Б.пр. ↑

[2] Фабио Ланцони — италиански модел и актьор, появявал се често на кориците на любовни романи през 80-те и 90-те години на 20 век. — Б.пр. ↑

[3] Олив Ойл — героиня от анимационната поредица за Попай Моряка. — Б.пр. ↑

ОСЕМ

Беше едва седем и половина, но безмилостният дъжд беше довел нощта, докато седях в пъба. Улиците бяха тъмни и предимно пусти с едва неколцина туристи, които се бяха осмелили да излязат в този порой за халба тъмна бира, при положение че барът в хотела им щеше да ги обслужи също толкова добре. Бакшишите в пъбовете щяха да са малко тази вечер.

С подгизнал сгънат вестник, стиснат над главата ми, шляпах през локвите. Бях довольна, че бях сменила красивия жълт ленен костюм, който носех за срещата с инспектора, с дънки, тениска с остро деколте с цвят на лайм и с джапанки, за да почистя апартамента на Алина, но ми се искаше да бях имала малко здрав разум да си взема и яке. Температурата беше паднала рязко от ледения дъжд. Юли в тази част на Ирландия поначало не беше наистина топъл, особено за момиче, свикнало на знойните лета на Южна Джорджия. Най-високите температури на дъблинското лято стигаха до двайсет градуса, а най-ниските можеха да паднат до десет. Тази вечер едва ли имаше и толкова.

Бях облекчена да намеря книжарницата все още окъпана в светлина. Още не го знаех, но току-що бях преминала още една от онези демаркационни линии в живота ми. Преди спалнята ми трябваше да е напълно тъмна, за да спя, без процеждаща се през щорите светлина, без неоновосин блясък от стереоуредбата или от лаптопа. Никога повече нямаше да спя в пълен мрак.

Баронс не беше там, но Фиона беше. Тя хвърли един поглед към мен през опашката от клиенти на гишетото и каза весело:

— Здравейте отново, скъпа! Само вижте какво е направил дъжда с вас! Искате ли да се освежите? Ще дойда след миг — каза тя на клиентите. Усмивайки се принудено, тя ме хвана за лакътя и на практика ме завлече в банята в задната част на магазина.

Когато видях отражението си в огледалото над мивката, разбрах реакцията й. Аз самата щях да постъпя по същия начин. Изглеждах

ужасно. Очите ми бяха огромни, изражението ми беше като на човек, преживял тежка битка. Спиралата и очната ми линия се бяха стекли в черни езера около очите ми като на миешца мечка. Бях бяла като платно, бях изяла цялото си червило, с изключение на останалото в краищата на устните ми и имаше голямо петно кетчуп на дясната ми буза. Бях подгизнала, а конската ми опашка, която бях вдигнала високо сутринта, висеше тъжно зад лявото ми ухо. Изглеждах ужасно.

Отделих си време да се освежа. Свалих тениската и я изстисках в мивката, после попих колкото можах с хартиени кърпи сутиена, преди да облека отново тениската. Синините по ребрата ми все още бяха тъмни, но много по-малко болезнени. Оправих косата си, после намокрих още кърпи и внимателно отстраних размазаната спирава от кожата около очите си. Изкопах козметичния пакет за спешни случаи от чантата — колекция от миниатюрни количества основни гримове с размера на кутийка за шиене, без които никоя южняшка красавица не бива да излиза. Мама беше купила по една за Алина и за мен миналата Коледа. Овлажних и напудрих, загладих едно леко зачервяване и оправих очната линия, после излъсках отново устните си с лунносребристо розово.

Отворих вратата, пристъпих навън, налетях право в гърдите на Джерико Баронс и извиках. Не можах да се спра. Беше викът, който съдържах, откакто бях видяла противното нещо в пъба и беше останал в мен, колкото беше успял.

Той ме сграбчи за раменете — мисля, че за да ме закрепим — а аз го ударих. Нямам представа защо. Може би бях в истерия. Или може би бях просто бясна, защото бях започнала да разбирам, че нещо ужасно нередно се случваше с мен, а аз не желяех то да се случва. Когато откачени неща започнат да се подреждат в нормален модел около теб, знаеш, че имаш проблеми. Вината беше *негова*. Той беше този, който ми беше наговорил невъзможни неща на първо място. Заудрях го с юмруците си. Той просто стоеше и ги поемаше. Ръцете му стискаха раменете ми, а тъмните му очи не се откъсваха от лицето ми. Не ме разбирайте грешно! Той не страдеше милостиво, той изглеждаше вбесен до краен предел. Но ме остави да го блъскам. И не ме удари. Кое то беше, подозирам, доста голяма отстъпка за Джерико Баронс.

— Какво видя? — настоя той, когато най-накрая спрях. Не си дадох труда да попитам как е разбрал. И двамата знаехме, че бих се върнала при него само ако имах нужда от нещо, което не можех да намеря никъде другаде — например отговорите, които отказах предишния път, когато бях тук. А това значеше, че нещо се беше променило в ума ми.

Ръцете му все още бяха на раменете ми. Тази вечер близостта с него беше различна, но не по-малко обезпокоителна. Не знам дали някога сте излизали от колата си в близост до свален електропровод на пътя, по време на буря, но аз съм. Можете да усетите енергията, която пращи и пука във въздуха, докато електропроводите се мятат и усукват на земята, и знаете, че стоите до сурова енергия, която може да се обърне към вас с убийствена сила във всеки един момент. Свих рамене в ръцете му.

— Пусни ме!

Той дръпна ръцете си.

— Ти дойде при мен. Запомни го!

Никога не ме остави да го забравя. „Ти избра — щеше да ми напомни по-късно. — Можеше да си идеш у дома.“

— Мисля, че ще повърна — казах.

— Не, няма. Искат ти се да го направиш, но няма. С времето ще свикнеш с усещането.

Беше прав. Не повърнах онази нощ, но никога не се отървах от чувството, че може да изхвърля накиснатите с кетчуп пържени картофи във всеки един момент.

— Ела! — Той ме поведе обратно към основната част на книжарницата и ме придружи до дивана с цвят на камила, на който бях седнала преди няколко вечери. Разгъна одеяло върху кожата, за да я предпази от мокрите ми дънки. На юг един диван никога не е по-важен от човека, който седи върху него. Това е едно дребно нещо, което наричаме гостоприемство. Беше невъзможно да пропусна колко силно треперех и имах малък проблем с мократа тениска — студени зърна. Хвърлих му мрачен поглед и се увих с одеялото. Със светкавичен рефлекс, той грабна друго и успя да го хвърли отдолу, преди задникът ми да стигне до дивана. Настани се в стола срещу мен. Фиона си беше отишла, а светлинният надпис на прозореца беше изключен. „Книги и

дреболии Баронс“ беше затворен за вечерта. — Кажи ми! — настоя той.

Разказах каквото бях видяла. Както и преди, той ми зададе много въпроси, настоявайки за най-дребните подробности. Беше много доволен от наблюдателността ми този път. Дори аз усещах, че отговорите ми са задоволителни, но пък когато видиш Смъртта за първи път, тя ти прави страхотно впечатление.

— Не Смъртта — каза ми той. — Сивият мъж.

— Сивият мъж?

— Не знаех, че е тук — промърмори той. — Нямах представа, че нещата са отишли толкова далеч.

Той разтри брадичката си. Изглеждаше раздразнен от последния обрат на събитията.

Присвих очи.

— Какво е това на ръката ти, Баронс? Кръв?

Той се стресна, погледна мен, после ръката си.

— А, да — каза, сякаш си спомняше. — Бях излязъл на разходка. Имаше лошо ранено куче на улицата. Върнах го в магазина на собственика му, за да умре там.

— О! — Чудесата нямаха край. Той изглеждаше повече от типа, който би го отървал от мъките му на мястото, на което го е открил, може би с рязко завъртане на врата или с добре прицелен ритник, без да взима предвид субективния фактор. По-късно щях да откроя, че инстинктът ми беше прав — не беше имало куче в онази нощ. Кръвта по ръката му беше човешка.

— И какъв е този Сив мъж?

— Това, което си помислила, че е. Избира най-прелестните човешки същества, които може да намери и краде красотата им частица по частица, докато не остане нищо.

— Защо?

Той сви рамене.

— Защо не? То е Ънсийли. Те нямат нужда нито от логика, нито от причина. Те са Мрачните. Старите приказки казват, че Сивият мъж е толкова грозен, че дори собствената му раса му се подиграва. Той краде красотата на другите от чиста разяждаща завист и омраза. Като повечето Мрачни Фае, той руши, защото може.

— Какво става с жените, когато свърши с тях?

— Подозирам, че повечето се самоубиват. Красивите жени рядко притежават достатъчна сила на характера, за да оцелеят без хубостта си. Отнеми им я и те рухvat — погледът му говореше, че вече ме е съдил и осъдил.

Не направих усилие да сдържа сарказма в гласа си.

— Колкото и да съм поласкана, че ме смяташ за красавица, Баронс, позволи ми да посоча, че още съм жива! Срецнах се със Сивия мъж и все още съм тук, красива както винаги, тъпако!

Той вдигна вежда.

— Ето нещо нагледно за теб.

Бях огорчена. Никога не съм наричала хората „тъпаци“. Е, добре. Беше тежък ден. „Съжалявам, мамо!“

— Какво ми има? И това не е покана да започнеш да изброяваш множеството недостатъци в характера ми.

Той се засмя слабо.

— Казах ти онази вечер. Ти си *Шийте зряща*, госпожице Лейн. Можеш да виждаш Фае. Способна си да виждаш и Светлите, и Мрачните, но изглежда досега си срещала единствено неприятната половина от расата им. Да се надяваме това да продължи, поне за известно време, докато те обуча. Сийли или Светлите Фае са смущаващо красиви, не по-малко, отколкото техните мрачни братя са печално гнусни.

Поклатих глава.

— Това е невъзможно!

— Ти дойде при мен, госпожице Лейн, защото знаеш, че не е невъзможно. Можеш да претършуваш репертоара си от красиви самозаблуди в търсене на начин да отречеш това, което си видяла тази вечер или можеш да намериш начин да оцелееш. Помниш ли какво ти казах за ходещите жертви? Видяла си как една е паднала тази вечер. Какво искаш да си, госпожице Лейн? Оцеляваща или жертва? Честно казано, не съм сигурен, че дори аз мога да те превърна в първото, имайки предвид суровия материал, с който съм принуден да работя, но изглежда съм единственият, който има желание да опита.

— О, ти си просто ужасен!

Той сви рамене.

— Наричам нещата с истинските им имена. Свиквай! Ако се задържиш достатъчно дълго тук, може да се научиш и да цениш това

мое качество. — Той се изправи и тръгна към задната част на магазина.

— Къде отиваш?

— В банята. Да си измия ръцете. Страх ли те е да останеш сама, госпожице Лейн?

— Не — излъгах.

Нямаше го достатъчно дълго, за да започна да се взирам в ъглите на стаята в опит да преценя дали всички сенки са хвърляни от предмети и дали се подчиняват на законите на физиката.

— Добре — казах, когато се върна, — да се престорим, че се връзвам на малката ти история за няколко минути! Къде са били тези чудовища през целия ми живот? Обикаляли са навсякъде, а аз просто никога не съм ги забелязвала ли?

Той ми хвърли вързоп дрехи, който ме удари право в гърдите.

— Измъкни се от мокрите дрехи! Не съм болногледачка. Ако се разболееш, ще се оправяш сама.

Бях благодарна за дрехите, но той имаше сериозна нужда от урок или два по обноски.

— Загрижеността ти е трогателна, Баронс — на практика изтичах в банята, за да се преоблека. Беше ми студено и треперех, а мисълта да съм болна в Дъблин, в тясната си стая съвсем сама, без домашно направената пилешка супа на мама и без нейните нежни грижи, беше повече, отколкото можех да понеса.

Пуловерът с цвят на слонова кост, който ми беше дал, беше смес от коприна и ръчно предена вълна и стигаше до средата на бедрата ми. Навих ръкавите четири пъти. Черният ленен панталон беше шега. Талията ми е шестдесет и един сантиметра. Неговата беше деветдесет и един, а краката му бяха с петнайсет-двайсет сантиметра по-дълги от моите. Навих крачолите, измъкнах колана от дънките си и надиплих панталона му на кръста си. Не ме интересуваше как изглеждам. Бях суха и вече започвах да се стоплям.

— Е? — Беше махнал мокрото одеяло и беше подсушил дивана. Седнах с кръстосани крака на украсените с пискюли възглавници и поднових разговора без предисловие.

— Казах ти миналата вечер. Трябва да си израснала в малък и безинтересен град, който никога не е бил посещаван от Фае. Не си

пътувала много, нали госпожице Лейн?

Поклатих глава. Провинциалистка с главно П — това бях аз, точно както и градът ми.

— В допълнение тези чудовища, както ги наричаш, са скорошно развитие. Преди само Сийли бяха способни да преминават свободно между световите. Ънсийли пристигнаха на тази планета вече хванати в затвор. Неколцината, които се наслаждаваха на кратко освобождаване, го правеха само по волята на кралицата на Сийли или на нейния Висш съвет.

Една фраза ме изуми.

— Пристигнали на тази планета? — повторих като ехо. Обмислях го за около минута. — Разбирам. Значи тези чудовища са всъщност пътуващи през космоса извънземни. Колко глупаво от моя страна да не го разбера! Могат ли да пътуват и през времето, Баронс?

— Не мислеше, че са местни, нали? — Той успя да прозвучи с един нюанс по-сухо от мен. Постигание, което не мислех за възможно. — Колкото до пътуването във времето, госпожице Лейн, отговорът е „не, не точно сега“. Но някои от Сийли го правеха — тези от четирите кралски династии. Наскоро се случиха някои неща. Необясними неща. Никой не знае със сигурност какво става, нито кой държи властта в момента, но се носи слух, че Фае вече не могат да Пресяват времето. Че за първи път от еони те са заклещени в настоящето като теб и мен.

Загледах го втренчено. Пътуването във времето беше шега. Кратък смях се изплъзна от устните ми.

— Боже мой, ти говориш сериозно, нали? Имам предвид ти наистина *вярваш*, че...

Беше на крака с едно плавно движение.

— Какво видя току-що в пъба, госпожице Лейн? — настоя той. — Толкова бързо ли забрави? Или толкова бързо успя да скалъпиш приятна малка лъжа за себе си?

Вдигнах се и аз на крака с ръце на кръста и вдигната брадичка.

— Може да е било халюцинация, Баронс. Може би *наистина* съм настинала и имам треска, и лежа болна в хотелската си стая точно сега, сънувайки. Може би съм ПОЛУДЯЛА. — Цялото ми тяло се разтърси от жарта, с която изкрещях последната дума.

Той ритна масичката между нас настрани, прашайки книгите във всички посоки и пристъпи към мен.

— Колко от тях трябва да видиш, за да повярваш, госпожице Лейн? По един всеки ден? Това може да се уреди. Или може би се нуждаеш от напомняне още сега. Хайде! Нека те заведе на разходка! — Той сграбчи ръката ми и започна да ме влачи към вратата. Опитах се да забия пети и да задържа позицията си, но бях оставила джапанките си в банята и голите ми стъпала се хлъзгаха по полирания дървен под.

— Не! Пусни ме! Не искам да излизам! — заплясках по ръката и рамото му. *Нямаше* да се върна пак навън.

— Защо не? Те са просто сенки, госпожице Лейн. Помниш ли? Ти сама ми го каза. Да те заведе ли в изоставения квартал и да те оставя с тези сенки за известно време? Ще ми повярваш ли тогава?

Бяхме при вратата. Той започна да плъзга резетата.

— Защо ми причиняваш това? — проплаках.

Ръката му замръзна на третото резе.

— Защото имаш една надежда за оцеляване, госпожице Лейн. Ти трябва да *вярваш* и трябва да се *страхуваш*, или ми губиш времето. Майната ти на теб и на твоето „да се престорим, че вярвам на малката ти история“! Ако не можеш да ми кажеш: „Моля те, научи ме на всичко, защото искам да живея!“, тогава е най-добре да се разкараш оттук!

Исках да се разплача. Искаше ми се да се срина на локва точно там при вратата и да се разцивря: „Моля те, нека всичко това изчезне! Искам сестра ми обратно и искам да се върна у дома, и да забравя, че някога съм идвала тук. Искам никога да не бях те срещала. Искам живота си обратно, точно какъвто беше“.

— Понякога, госпожице Лейн — каза той, — човек трябва да скъса с миналото си, за да прегърне бъдещето си. Никога не е лесно. Това е един от отличителните белези между оцеляващите и жертвите. Да изоставиш това, което е било, за да оцелееш в това, което е. — Той плъзна последното резе и отвори вратата рязко.

Затворих очи. *Знаех*, че бях видяла това, което бях видяла тази вечер, но част от мен все още го отричаше. Умът работи здраво, за да отхвърли нещата, които се противопоставят на основните му убеждения, а Чудовищните феи от космоса дълбоко се противопоставяха на моя. Докато растеш, мислиш, че всичко има смисъл — без значение, че не разбираш законите, които управляват

Вселената, ти знаеш, че някъде там някой учен ги разбира и в това има някаква степен на утеха.

Знаех, че няма жив учен, който би повярвал на моята история, в което нямаше никаква степен на утеха. Но пък подозирах, че би имало още по-малко утеха в това да умра като Алина.

Не можех честно да кажа „Моля те, научи ме на всичко“, когато единственото ми желание беше да закрия ушите си и да припявам като дете „не те чуваааа“.

Но можех да кажа напълно откровено, че исках да живея.

— Добре, Баронс — казах тежко. — Затвори вратата! Слушам те.

ДЕВЕТ

Фае: познати още като Туата Де Данан. Разделени на два двора: Сийли — Светлия двор, и Ънсийли — Мрачния двор. И двата двора имат различни касти на Фае и по четири кралски дома, които са домове на най-високите касти във всеки двор. Кралицата на Сийли и избраният от нея консорт управляват Светлия двор. Кралят на Ънсийли и последната му наложница управляват Мрачния.

Погледнах това, което току-що бях написала в дневника си, и поклатих глава. Седях в четиринайстия си пъб за деня. Беше вече ранна вечер. Прекарах целия ден да скачам от пъб на пъб и да се вирам в хората, опитвайки се да получа още едно двойно видение. Нямах успех и колкото по-дълго време минаваше, толкова по-далечни и неправдоподобни ми изглеждаха събитията от предишната вечер. Както и лудостта, която изливах на тези страници.

Сенки: една от най-ниските касти на Ънсийли. Чувствителни, но слабо. Огладняват — ядат. Не понасят директна светлина и ловуват само нощем. Крадат живот по същия начин, по който Сивият мъж краде красота, изпивайки жертвите си с вампирска бързина. Оценка на заплахата — убиват.

Джерико Баронс ми беше казал много неща снощи, преди да ме качи на такси за „Кларин“. Бях решила да ги запиша, с пълното съзнание, че изглеждаше като нещо, излязло от лошо написан сценарий за среднощен филм на ужасите.

Кралски ловци: средно ниво каста на Ънсийли. Войнствено съзнателни, те приличат на класическото изображение на дявола с раздвоени копита, с рога, с дълги като на сатири лица, с кожени криле, с пламтящи оранжеви очи и с опашки. Високи между два и три метра, те са способни да развиват изключителна скорост, както с крака, така и с криле. Основна функция — унищожители на *Шийте зрящи*. Оценка на заплахата — убиват.

Кое то водеше до истинския вълчи капан:

Шийте зрящ: личност, върху която магията на Фае не действа, способна да види през илюзиите на обаянието, направени от Фае, чак до истинската същност, която лежи отвъд тях. Някои могат да видят и Табх'р — скритите портали между световите. Други могат да усещат обектите на сила на Сийли и Ънсийли. Всеки *Шийте зрящ* е различен, с различна степен на устойчивост към Фае. Някои са ограничени, други са напреднали и имат множество „специални сили“.

Изсумтах. Специални сили. Някой е гледал много филми и това не бях аз. Капанът беше в това, че се предполагаше, че аз съм едно от тези неща. Според Баронс това „Истинско зрение“ се предаваше по кръвна линия. Той вярваше, че Алина също го е имала и е била убита от някой Фае, когото е видяла.

Затворих дневника си. Вече бях изписала около две трети от него. Скоро щеше да ми трябва нов. Първата половина съдържаше скръбни излияния, осеяни с несвързани спомени за Алина. Следващите около трийсет страници бяха натъпкани със списъци и идеи за проследяването на убиеца ѝ.

А последните страници бях изпълнила с абсолютни глупости. Мама и тате щяха да ме заключат и да ме сложат на лекарства, ако някога им попаднеш в ръцете. „Не знаем какво е станало, докторе —

можех да чуя думите на татко, който подаваше дневника ми на психиатъра. — Тя замина за Дъблин и просто полудя.“ Внезапно разбрах защо Алина винаги криеше нейните.

Примигнах и повторих в ума си: „Алина винаги криеше нейните.“

Разбира се, как можах да забравя?

Алина беше водила дневник цял живот. Откакто бяхме деца, никога не пропускаше и ден, без да пише в него. Гледах я през коридора нощем, преди да затворим вратите на стаите си, за да спим, просната на леглото си да пише. „Някой ден ще ти позволя да го прочетеш, Джуниър^[1]“ — ми казваше тя. Беше започнала да ме нарича Литъл Мак^[2] (точно обратното на Биг Мак), когато бяхме малки, което съкрати до-Джуниър, когато пораснахме. „Когато и двете сме на по осемдесет и нещо и е твърде късно да се научиш на някакви лоши навици от мен.“ Беше се смяла и аз също се бях смяла, защото Алина нямаше никакви лоши навици, което беше пределно ясно и за двете. Дневникът беше нейният изповедник, нейният най-добър приятел. Тя споделяше с него неща, които никога не казваше на мен. Знаех това, защото бях намерила няколко от дневниците ѝ през годините. Когато пораснах, спрях да ги търся, но тя не спря да ги крие. Беше пакетирила тези от по-младите си години в един заключен сандък на тавана, но не спря да ме задява за това, как никога няма открия последното ѝ най-страхотно скривалище.

— Напротив, ще го намеря — заклех се. Щях да го намеря, дори това да означаваше да разглобя целия ѝ апартамент част по част. Не можех да повярвам, че не се бях сетила досега, че някъде тук, в Дъблин, има запис на всяко нещо, което се беше случило със сестра ми, откакто беше пристигнала, включително на всичко, което можеше да се разбере за тайнствения мъж, с когото се беше виждала. Просто бях заслепена от надеждата си, че Гардий ще възобнови работата по случая, от опаковането и от странните неща, които виждах.

Обзе ме внезапен страх... Дали това бяха търсили в апартамента ѝ? Дали мъжът, с когото е имала връзка, е знаел, че тя води дневник и също го е търсил? Ако беше така, дали не бях закъсняла?

Бях загубила твърде много време, докато се сетя за това. Нямаше да губя нито секунда повече. Хвърлих няколко банкноти, грабнах списанието и чантата си и се стрелнах към вратата.

То стоеше там. Просто стоеше там в мрака. Откъде можех да знам? Видях го, когато профучах зад ъгъла.

Тичах в бързината си да стигна до апартамента на Алина, за да мога да намеря дневника ѝ и да докажа на себе си, че тя е имала връзка с абсолютно нормален, макар и склонен на убийства маниак, че този, който беше убил сестра ми не е някакво митично чудовище. Ако бях завила зад ъгъла и се бях сблъскала с човек, щях да се стресна. А така се сблъсках в нещо, пред което Сивият мъж изглеждаше като някой, когото бих обмислила да заведа на абитуриентския си бал.

Двойното ми видение продължи по-малко от един удар на сърцето от мига, в който го видях, до момента, в който го ударих. Опитах се да се промуша, но не реагирах достатъчно бързо. Забих се в него с рамото си, отскочих и се блъснах в сградата. Замаяна се препънах на ръце и колене на тротоара. Свих се, зяпнала нагоре в ужас. Обаянието, което нещото хвърляше, беше толкова немощно, че не изискваше никакво усилие от моя страна да го пробия. Не виждах как би могло да заблуди някого.

И при него, както и у Сивия мъж, *повечето* части бяха правилни. За разлика от него обаче, той имаше и няколко допълнителни. Някои бяха недовършени, а други бяха ужасяващо прекалени. Главата му беше огромна, без коса и покрита с десетки очи. Имаше повече усти, отколкото можех да преброя — или поне мислех, че мокрите, розови, подобни на пиявици смукала по цялата му безформената глава и по стомаха, са усти. Можех да видя проблясъка на остри зъби, когато влажните гънки се разшириха и заключиха сивата набръчкана плът в нещо, което със сигурност ми изглеждаше като глад. Четири жилести ръце стърчаха от приличното на варел тяло, две хилави висяха отпуснато отстрани. Стоеше на крака като дънери и мъжкият му полов орган беше разширен и гротескно огромен. Имам предвид, че беше голям колкото бейзболна бухалка и висеше под коленете му.

С тревога осъзнах, че се взираше в мен с всички тези очи и с всички тези усти. За мой ужас то се пресегна надолу и започна да се гали усърдно.

Не можех да помръдна. Това е нещо, от което още ме е срам. Винаги се чудите как ще се справите в момент на криза, дали имате нужното, за да се борите или просто сте се заблуждавали през цялото време, че някъде дълбоко във вас има стомана под магнолията. Вече знаех истината. Нямаше. Бях съставена единствено от венчелистчета и полен. Чудесни за привличане на видове, които биха осигурили оцеляването на вида ни, но не и моето собствено. Оказа се, че все пак съм Барби. Едва успях да пусна задушено цвърчене, когато то се пресегна към мен.

[1] Junior (съкр. Jr.) на английски означава Младши. — Б.пр. ↑

[2] Little (малък), Big (голям) — английски. Big Mac — хамбургер на Макдоналдс. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Това ти стана навик, госпожице Лейн — каза Баронс сухо, поглеждайки кратко над книгата, която преглеждаше, когато връхлетях в магазина.

Затръшнах вратата и започнах да я заключвам. Той вдигна отново глава при звука на резетата, които влизаха с трясък в гнездата си, и пусна книгата на масата.

— Какво има?

— Мисля, че ще повърна. — Трябваше да се измия. С гореща вода и белина. Може би сто душа щяха да са достатъчни.

— Не, няма. Концентрирай се! Поривът ще премине.

Чудех се дали наистина беше толкова сигурен, или просто се опитваше да ме тренира с постоянни отрицания, за да не повърна на безценния му диван или на някоя от прекрасните черги.

— Какво е станало? Бяла си като платно.

Погледнах към Фиона зад касиерското гише.

— Можеш да говориш свободно пред нея — каза той.

Отидох до гишето и подпрях гръб на него за опора. Краката ми трепереха, коленете ми бяха слаби.

— Видях още едно — казах му.

Беше се обърнал заедно с мен, докато се придвижвах. Сега спря с гръб към края на една тежка, богато украсена библиотека.

— Е? Казах ти, че ще видиш. Беше ли противно? За това ли е всичко? Уплаши ли те?

Поех дълбоко въздух, борейки се със сълзите.

— То знае, че го видях.

Устата на Баронс висна. Зяпаше в мен един дълъг момент. После се обърна и удари края на библиотеката толкова силно, че книгите западаха на пода рафт след рафт. Когато се завъртя обратно, лицето му беше изопнато от ярост.

— По дяволите! — избухна той. — Не-шибано-вероятно! Ти, госпожице Лейн, си заплаха за другите. Ходеща, говореща катастрофа

в розово. — Ако погледите можеха да прогарят, неговият щеше да ме изпепели на място. — Не чу ли и дума от това, което ти казах снощи? Слушаше ли изобщо?

— Чух всяка дума, която каза — отвърнах надутно. — И за протокола невинаги нося розово. Често нося прасковено или лавандула. Ти ме подготви за друг Сив мъж или Ловец, или Сянка. Не ме подготви за това.

— Колко по-лошо може да бъде? — каза той невярващо.

— Много — отговорих му. — Нямах представа.

— Опиши го!

Направих го колкото можах по-стегнато, препъвайки се малко на пропорциите му. Отново ми се догади, просто като описвах гротескната му външност. Когато свърших, го попитах:

— Какво беше това? — всъщност „Как убива?“ беше това, което наистина исках да зная. Не ме интересуваха имената им. Изобщо не исках да ги виждам. Но започвах да развивам растяща вманиаченост за различните начини, по които можех да умра. Особено като се има предвид какви намерения изглежда имаше нещото. Предпочитах да ме пипне Сивия мъж или някоя Сянка. Имам предвид, просто ме предайте на Кралските ловци, моля! Нека ме одерат и набият на кол, както Баронс беше казал, че правели някога.

— Нямам представа. Беше ли само, или имаше и други с него?

— Беше само.

— Абсолютно ли си сигурна, че е разбрало, че можеш да го виждаш? Може ли да си се объркала?

— Не! Няма никакво съмнение. То ме докосна — потреперих при спомена.

Той се засмя кухо, без хумор.

— Смешно, госпожице Лейн. Сега ми кажи какво наистина стана!

— Току-що го направих. То ме докосна.

— Невъзможно — каза той. — Ако беше, сега нямаше да си тук.

— Казвам ти истината, Баронс. Каква възможна причина бих могла да имам да лъжа? Нещото ме сграбчи — и аз отчаяно исках да се изжуля, особено ръцете, защото го бях сграбчила и аз, опитвайки се да се отскубна. Кожата му беше слизеста като на влечуго и бях видяла твърде отблизо тези множество конвулсивно засмукващи, гнусни усти.

— И после какво? Да не каза: „О, съжалявам, госпожице Лейн! Не исках да ви намачкам прекрасната блуза. Може ли да я загладя отново?“. Или може би си му извадила око с един от красивите си розови нокти?

Започвах наистина да се чудя какъв проблем имаше той с розовото, но не се засегнах от сарказма в гласа му. Аз също не можех да намеря смисъл в това, което се беше случило след това, и го обмислях отново и отново почти половин час. Определено не беше това, което бях очаквала.

— Честно — казах, — и на мен ми изглеждаше странно. То ме сграбчи и после просто стоеше там и изглеждаше... ами... ако беше човек, щях да кажа объркано.

— Объркано? — повтори той. — Едно Ънсийли е стояло там, изглеждайки объркано? Като смутено, разстроено, слисано, втрещено?

Кимнах.

Зад мен Фиона каза:

— Джерико, в това няма никакъв смисъл.

— Знам, Фио. — Тонът на Баронс се промени. Когато се обърна към нея, той омекна забележимо и беше остър като нож, когато възобнови разпита ми. — Значи, изглеждало объркано. После какво, госпожице Лейн?

Свих рамене. Докато нещото беше стояло там сякаш в безизходно положение, най-после, *най-после* малко стомана се беше появила у мен.

— Ударих го в корема и побягнах. То ме последва, но не веднага. Мисля, че стоя там около минута. Достатъчно дълго, за да успея да махна на такси и да се измъкна. Накарах шофьора да ме вози наоколо известно време, за да съм сигурна, че съм се изплъзнала — а също и за да се опитам да си разясня какво беше станало току-що. Бях сграбчена от Смъртта, но смъртната ми присъда беше отменена, а нямах представа защо. Можех да се сетя само за един човек, който би могъл. — После дойдох при теб.

— Поне си направила едно нещо както трябва и си размътила пътя насам — промърмори той. Пристъпи по-близо, взирайки се надолу към мен, сякаш бях някакъв странен нов вид, който никога не беше виждал. — Какво, по дяволите, си ти, госпожице Лейн?

— Не знам какво имаш предвид.

„Дори не знаеш какво си“ — беше казала Алина в съобщението си.

„Ако не можеш да си навеждаш главата и да почиташ кръвната си линия... иди умри някъде другаде!“ — беше изсъскала старата жена в бара. А сега Баронс настояваше, че знае какво съм.

— Барманка. Обичам музиката. Сестра ми беше убита наскоро. Изглежда оттогава съм полудяла — добавих това последното почти разговорливо.

Той погледна зад мен към Фиона.

— Виж дали можеш да откриеш някакви записки, колкото и неясни да са, за това, което се е случило!

— Нямах нужда от мен за това, Джерико — каза тя. — Знаеш, че има.

Той поклати глава.

— Не е възможно тя да е Нул, Фио. Те са митични.

Смехът на Фиона беше лек, звучен.

— Така казваш ти. Но такива са много неща. Нали, Джерико?

— Какво е Нул? — запитах.

Баронс пренебрегна въпроса ми.

— Опиши това Ънсийли на Фиона отново, госпожице Лейн, с колкото можеш повече подробности! Тя може да е способна да го разпознае. — На Фиона той каза: — След като двете свършите тук, настани госпожица Лейн в някоя стая! Утре купи ножици и няколко вида бои, от които да си избере!

— Стая? — възкликна Фиона.

— Ножици? Боя за коса? — възкликнах аз. Щях да стигна до стаята след минута. Имах си приоритети.

— Не можеш ли да понесеш да скриеш красивите си черти, госпожице Лейн? Какво очакваше? То знае, че си го видяла. Няма да спре да те търси, докато един от вас не умре. А, повярвай ми, те не умират лесно, ако изобщо умират. Единственият въпрос е дали ще предупреди Ловците, или ще дойде за теб само. Ако имаш късмет, то е единствено по рода си, като Сивия мъж. Низшите касти предпочитат да ловуват сами.

— Искаш да кажеш, че може би няма да каже на другите Ънсийли? — Усетих лек прилив на надежда. Може да оцелееш срещу едно Ънсийли, но мисълта да бъда преследвана от множество

чудовища беше достатъчна, за да се предам, без дори да се опитам да се боря. Можех твърде лесно да си представя орда от гнусни чудовища, които ме гонят в дъблинската нощ. Щях да се катурна и да умра от инфаркт, преди дори да ме хванат.

— Сред тях има толкова много фракции, колкото и сред хората — каза той. — Фае, особено Ънсийли, се доверяват един на друг горедолу толкова, колкото ти би се доверила на гладен лъв, с който си в една клетка.

Или на Джерико Баронс, мислех четвърт час по-късно, когато Фиона ми показва стаята. Докато се подготвях да прекарам нощта в „Книги и дреболии Баронс“, се чувствах така, сякаш се настанявах в бърлогата на лъва. „От тигана, та право в огъня.“ Това бях аз. Но щях да помисля два пъти, преди да избухна, защото ако изборът ми беше да остана в хотела съвсем сама или да остана тук, предпочитях да остана тук, дори само за да минимизирам шансовете да умра сама и да остана незабелязана, както беше станало със сестра ми.

Книжарницата се простираше по-навътре от улицата, отколкото бях осъзнала. Задната половина изобщо не представляваше част от магазина. В нея имаше жилищни помещения. Фиона чевръсто отключи една врата, поведе ме по къс коридор, после отключи втора врата и влязохме в частното жилище на Баронс. Получих повърхностно впечатление за съдържано богатство, когато тя ме поведе бързо през преддверието, надолу по коридора и право към едно стълбище.

— Ти също ли ги виждаш? — попитах, докато се катерехме нагоре към последния етаж.

— Всички митове съдържат зрънце истина, госпожице Лейн. Боравила съм с книги и с артефакти, които никога няма да се озоват в музей или в библиотека, с неща, за които никой археолог или историк не би могъл да даде обяснение. Има много реалности, събрани в тази, която наричаме наша собствена. Повечето хора минават сляпо през живота си и никога не виждат по-далеч от носовете си. Някои от нас виждаме.

Което не ми каза нищо за нея, но тя не прещасаше съвсем топли и приятелски вибрации към мен, затова не я притиснах. След като Баронс излезе, бях описала нещото още веднъж. Тя беше водила бележки с безцеремонна ефективност, като рядко поглеждаше право към мен. Беше добила същия вид със стиснати устни, който майка ми

имаше, когато не одобряваше нещо. Бях съвсем сигурна, че това нещо бях аз, но не можех да си представя защо.

Спряхме пред врата в края на коридора.

— Тук! — Фиона тупна един ключ в ръката ми, после се завъртя обратно към стълбите. — О, и госпожице Лейн — каза тя през рамо, — на ваше място бих се заключила.

Беше съвет, който не ми трябваше. Заклеших и един стол под дръжката. Щях да барикадирам вратата със скрина, но беше твърде тежък, за да го поместя.

Задните прозорци на стаята гледаха четири етажа надолу към уличка зад книжарницата. Тя изчезваше в мрак наляво и в полумрак надясно, след като разполовяваше тесните павирани пътеки, които минаваха покрай сградата. От другата страна на уличката имаше едноетажна постройка, която приличаше на склад или на огромен гараж, с боядисани в черно прозорци, което правеше невъзможно да се различи нещо вътре. Прожектори къпеха в бяло мястото между сградите, осветявайки пътека от едната до другата врата. Дъблин се беше проснал пред мен — море от покриви, топящи се в нощното небе. Отляво толкова малко светлини пробиваха мрака, че изглеждаше сякаш тази част от града е мъртва. За мое облекчение нямаше противопожарно стълбище от задната страна на сградата. Не допусках, че някое от тези Ънсийли, които бях видяла, би могло да пропълзи по чистата тухлена фасада. Отказах да мисля и за крилатите Ловци. Два пъти проверих всички ключалки и дръпнах пердетата плътно. После изрових четката си от чантата, седнах на леглото и започнах да четкам косата си. Дълго време се занимавах с нея, докато не заблестя като руса коприна. Щеше да ми липсва.

„Не напускай книжарницата, преди да се върна!“ — пишеше на бележката, която беше пъхната под вратата ми по някое време през нощта.

Смачках я ядосано. Какво трябваше да ям? Беше десет часа. Бях спала до късно и умирах от глад. Аз съм от онези хора, които трябва да ядат веднага щом се събудят.

Махнах стола от под бравата и отключих вратата. Строгото ми южняшко възпитание ме накара да се свия при мисълта да нахълтвам в

къщата на някой друг без покана и да се чувствам като у дома си, но нямах друг избор, освен да потърся кухнята му. Щях да получа ужасно главоболие, ако останех твърде дълго време без храна. Мама смята, че е заради бързата обмяна на веществата.

Когато отворих вратата, открих, че някой е имал доста работа, докато аз съм спала. Плик от пекарна, бутилка лате^[1] и багажът ми стояха пред вратата. На Юг купената от магазин храна пред вратата на стаята ти не е угощение, а обида. Въпреки присъствието на личните ми вещи, Баронс не можеше да ми каже по-ясно да не се чувствам като у дома си. „Стой настрана от кухнята — говореше пликът — и не оглеждай наоколо!“ На Юг това значеше: „Напусни преди обяд, за предпочитане още сега!“.

Изядох два кроасана, изпих кафето, облякох се и се върнах по стъпките си от снощи право в книжарницата. Не погледнах на никъде, докато вървах. Всяко любопитство, което може да съм изпитвала, беше на второ място след гордостта ми. Той не ме искаше там. Добре, аз също не исках да бъда там. Всъщност не бях сигурна защо бях там. Имам предвид, че знаех защо останах, но нямах представа защо той ми беше позволил. Не бях толкова глупава да смятам, че Джерико Баронс притежава дори грам галантност. Дамите в беда явно не бяха неговата чаша чай.

— Защо ми помагаш? — попитах го същата вечер, когато се върна в книжарницата. Чудех се къде ли е бил. Бях все още там, където прекарах целия ден — в задната част, която почти не се вижда, близо до банята и до поредицата врати, които водеха до частното жилище на Баронс. Преструвах се, че чета, докато всъщност се опитвах да обясня по някакъв начин живота си и да избира някой от различните цветове бои за коса, които Фиона беше донесла, когато пристигна да отвори магазина по обяд. Беше пренебрегвала опитите ми да завържа разговор и не ми беше проговорила цял ден, освен, за да ми предложи сандвич на обяд. В осем и десет тя беше заключила магазина и си беше тръгнала. След няколко минути се появи Баронс.

Той се отпусна в стол срещу мен — елегантност и високомерие в поръчкови черни панталони, черни ботуши и бяла копринена риза, която не си беше направил труда да запаше. Снежнбялата тъкан контрастираше с тена му, като подчертаваше зализаната му черна като нощта коса, караше очите му да изглеждат като обсидиан, а кожата му

като бронз. Беше навил ръкавите си над китките. На едната си ръка носеше часовник от платина и диаманти, а на другата — широка релефна сребърна гривна, която изглеждаше много стара и келтска. Висок, мургав и силно сексапилен по начин, по който вероятно някои жени намират за неустойимо привлекателен, Баронс излъчваше обичайната си объркваща енергия.

— Не ти помагам, госпожице Лейн. На мнение съм, че ти може да си ми полезна. Ако е така, ми трябваш жива.

— Как мога да съм ти полезна?

— Искам *Шинсар Дъб*.

Както и аз. Но не мислех, че моите шансове да я намеря бяха поголеми от неговите. Всъщност в светлината на последните събития, изобщо не мислех, че имам каквито и да било шансове да взема проклетото нещо. За какво можеше да има нужда от мен?

— Мислиш, че бих могла някак да помогна за намирането му?

— Може би. Защо още не си променила външния си вид, госпожице Лейн? Фиона не достави ли необходимите неща?

— Мислех, че мога да нося бейзболна шапка.

Погледът му пробяга от лицето до петите ми и обратно по начин, който казваше, че ми е взел мерките и намира, че сериозно ми липсва нещо.

— Мога да я натъпча и да дръпна козирката много ниско — казах. — Правила съм го преди у дома в много лоши за косата ми дни. Като сложа и слънчеви очила, трудно ще ме видиш изобщо. — Той кръстоса ръце на гърдите си. — Може да стане — казах отбранително.

Той поклати глава веднъж, само няколко сантиметра наляво и обратно.

— Когато свършиш с рязането и боядисването на косата си, се върни при мен! Къса и тъмна, госпожице Лейн! Отърви се от вида на Барби!

Не плаках, докато го правех. Но все пак — проклет да е Джерико Баронс за това, което ми причини след това — оповръцах цялата му персийска черга в задната част на книжарницата, когато слязох долу.

Като погледна назад, осъзнавам, че започнах да го усещам, докато бях горе и миех косата си в банята, прилепена към стаята ми.

През мен премина вълна от внезапно гадене, но мислех, че е емоционална реакция от толкова драстичната смяна на външния ми вид. Вече бях започнала да се чудя коя съм и какво не ми е наред, а сега щях и да *изглеждам* като някоя друга.

Усещането се засили, докато слизах по стълбите и ставаше все по-силно, докато вървах към задната част на книжарницата. Трябваше да обърна повече внимание, но в този момент се самосъжалявах до забрава.

Когато пристъпих през втората от вратите, отделящи личните и служебните владения на Баронс, вече треперех и се потях едновременно, ръцете ми бяха студени и влажни, а стомахът ми беше пенеща се каша. Никога през живота си не бях минавала от здраво състояние до такова крайно неразположение толкова бързо.

Баронс беше седнал на дивана, който бях освободила, ръцете му бяха протегнати на облегалката, краката разтворени. Изглеждаше като лъв, който се излежава до пляката си. Но погледът му беше остър като на ястреб. Изучаваше ме с лаком интерес, докато пристъпвах през вратата. Имаше някакви документи на дивана до него, чиято важност тепърва щях да разбера.

Затворих вратата и незабавно се превих на две, и повърнах това, което беше останало от обяда ми. Повечето от щетите по безценната му черга причини водата, която бях изпила. Пия много вода. Хидратирането отвътре е дори по-важно от това да използваш добър овлажнител за кожата. Повръщах, докато не остана нищо, после се напънах още няколко пъти. Отново бях на ръце и колене, за втори път за два дни и това определено не ми харесваше. Прокарах ръкав през устата си и се взрях в него. Мразех косата си и мразех живота си, и можех да усетя как струи от очите ми. Той от друга страна изглеждаше много доволен.

— Какво стана току-що, Баронс? Какво ми направи? — обвиних го. Въпреки че изглеждаше невероятно, бях сигурна, че той някак е виновен за внезапното ми неразположение.

Той се засмя и се изправи, като гледаше надолу към мен.

— Ти, госпожице Лейн, можеш да усетиш *Шинсар Дъб*. И току-що стана много, много полезна за мен.

[1] Лате — вид кафе с мляко. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

— Не го искам! — повторих, отдръпвайки се. — Махни го от мен!

— Няма да те нарани, госпожице Лейн. Поне не в тази си форма — повтори Баронс.

Не вярвах в това, което ми повтаряше за пети път, повече, отколкото когато ми го каза за първи. Размахах ръка зад мен, към чергата, която все още беше мокра от усилията ми да я почистя.

— Как наричаш това? Ако нещо беше останало в стомаха ми, още щях да съм на ръце и колене. Не знам за теб, но аз наричам импровизираното повръщане нараняване — да не споменаваме дълбокото усещане за ужас, от което не можех да се отърва. Фините косъмчета по тялото ми бяха настръхнали, сякаш бях ударена със заряд висок волтаж. Искях да оставя колкото може повече разстояние между „онова“ нещо и мен.

— Ще свикнеш с това...

— Все това повтаряш — промърморих.

— ... а реакцията ти ще се омекоти с времето.

— Нямам намерение да прекарам толкова много време около това — „това“ беше фотокопие на две страници, за които се предполагаше, че са откъснати от *Шинсар Дъб*. Фотокопия — дори не истинското нещо — които той тикаше към мен. Обикновените копия ме бяха размазали в стената в обезумелия ми опит да ги избегна. Можех да усетя приближаването му. Ако той не се отдръпнеше, щях да изкатеря стените, използвайки само поддържаните ми а ла „джентълмените предпочитат изчервени блондинки“ нокти като шипове за катерене, а сериозно се съмнявах, че това щеше да свърши работа.

— Поеми бавно и дълбоко въздух! — каза Баронс. — Можеш да го превъзмogneш. Концентрирай се, госпожице Лейн!

Вдишах. Не помогна.

— Казах да дишаш. Не да имитираш риба, извадена от водата.

Изгледах го студено, вдишах и задържах. След един дълъг момент Баронс кимна и аз издишах бавно.

— По-добре — каза той.

— Защо става така с мен? — попитах.

— Това е част от същността ти, госпожице Лейн. Преди хиляди години, когато Фае все още провеждали Дивия лов, унищожавайки всичко по пътя си, точно това е усещал един *Шийте зрящ*, щом ездачите на Туата Де приближавали вкупом. Това било тяхното предупреждение да изведат хората си в безопасност.

— Не го усетих, когато видях някое от онези Ънсийли — посочих аз. Но като се замислих за първите два пъти, осъзнах, че бях станала несигурна и двата пъти едно общо, необяснимо усещане за ужас беше предхождало моите „видения“. Просто не бях разпознала какво е, защото не бях способна да го прикача за нищо познато. С последното чудовище бях толкова обзета от нуждата да стигна до апартамента на Алина и се бях блъснала в него толкова бързо, че не можех да реша дали бях почувствала нещо предварително, или не.

— Казах вкупом — натърти той. — Когато са сами или по двойки, тяхното въздействие не е толкова голямо. Възможно е единствено *Шинсар Дъб* да ти докарва гадене... или може би, ако хиляда Ънсийли върхлитат към теб. Мрачната книга е най-могъщата от всички Светини на Фае. Както и най-смъртоносната.

— Стой назад! — отсякох. Беше приближил на по-малко от метър до мен и държеше ужасните страници. Пристъпи още една стъпка напред и аз се опитах да се превърна в тапет. Много жълт, много безгръбначен тапет.

— Овладей страха си, госпожице Лейн! Това са просто копия на истинските страници. Само страници на самата Мрачна книга биха могли да ти навредят.

— Биха могли? — Това определено внасяше съмнителен обрат. — Имаш предвид, че ако успеем да намерим тази книга, няма да мога да я докосна?

Устните му се извиха, но очите му останаха студени.

— Би могла. Не съм сигурен дали ще се харесваш след това.

— Защо не бих се... — спрях се и поклатих глава. — Забрави! Не искам да знам. Просто дръж тези страници далеч от мен!

— Това значи ли, че се отказваш от търсенето на убиеца на сестра си, госпожице Лейн? Мислех, че тя те умоляваше да търсиш *Шинсар Дъб*. Мислех, че тя каза, че всичко зависи от това.

Затворих очи и клюмнах отново на стената. За няколко минути бях забравила напълно за Алина.

— Защо? — прошепнах, сякаш тя все още можеше да чуе. — Защо не ми каза нищо от това? Можехме да си помогнем. Можехме да се опазим една друга живи — и това беше най-горчивата част... Мисълта за това как можеха да се развият събитията, ако тя ми се беше доверила.

— Съмнявам се, че щеше да повярваш, дори тя да го беше направила. Ти си костелив орех, госпожице Лейн. Въпреки всичко, което видя и чу, все още се опитваш да го отречеш.

Гласът му беше твърде близо. Баронс се беше преместил. Отворих очи. Той стоеше право пред мен, но гаденето ми не се беше усилило, защото не го бях видяла да идва. Той беше прав. Реакцията ми беше повече умствена, отколкото физическа, което значеше, че поне част от нея подлежеше на контрол. Можех да се оттегля, да се прибера у дома и да се опитам да забравя всичко, което ми се беше случило, откакто пристигнах в Дъблин. Или можех да разбера как да продължа напред. Докоснах късите си, тъмни кичури. Не бих накълцала красивата си руса коса за нищо.

— Ти също виждаш Фае, Баронс, но нямаш проблем да държиш тези страници.

— Повторението притъпява дори най-силните чувства, госпожице Лейн. Готова ли си да започнеш?

След два часа Баронс реши, че съм се упражнявала достатъчно. Не можех да се насиля да докосна фотокопираните страници, но поне вече не ми се повдигаше от близостта до тях. Бях намерила начин да затварям гърлото си срещу неволните спазми. Близостта все още ме караше да се чувствам ужасно нещастна, но можех да изкарам и да поддържам прилична маска.

— Ще се справиш — каза той. — Облечи се! Отиваме някъде.

— Облечена съм.

Той се обърна към предната част на магазина и погледна през прозореца към нощта навън.

— Иди облечи нещо по-... като възрастна... госпожице Лейн!

— А? — Бях с бели къси панталони, фини сандали и розова блуза без ръкави върху потник, общит с дантела. Мислех, че изглеждам перфектно пораснала. Завъртях се пред него. — Какво ми има?

Той ми хвърли кратък поглед.

— Иди облечи нещо по-... женствено!

С моята фигура никой не би могъл да ме обвини, че не съм женствена. Разбирането може да идва бавно за мен, но идва. Мъже! Заведи ги в стилиен магазин за бельо и гарантирам, че ще намерят единственото нещо там, направено от евтина черна кожа и вериги. Очите ми се свиха.

— Имаш предвид евтино.

— Имам предвид типа жени, с които другите са свикнали да ме виждат. *Пораснали*, ако мислиш, че можеш да докараш нещо такова, госпожице Лейн. Черното може да те направи да изглеждаш достатъчно възрастна, за да шофираш. Новата коса е... по-добре. Но направи нещо с нея! Направи я да изглежда като в нощта, когато те събудих.

— Искаш да имам разчорлена коса ли?

— Ако така я наричаш. Един час ще бъде ли достатъчен? — Един час намекуваше, че ми трябва много помощ.

— Ще видя какво мога да направя — казах хладно.

Бях готова за двайсет минути.

Подозренията ми за сградата зад книжарницата се потвърдиха — беше гараж, а Джерико Баронс беше много богат мъж. Предположих, че търговията с книги и дреболии е ужасно доходна.

От главозамайващата колекция коли в гаража му, той избра скромно изглеждащо в сравнение с другите черно „Порше 911 Турбо“, което изръмжа дълбоко в майсторски проектираното си гърло от петстотин и петдесет конски сили, когато Баронс пхна ключа от грешната страна на волана и го завъртя. Да, познавам колите. Обичам

бързите и красиви машини, а изтънчената класа на скъпото „Порше“ поддържа на всяка кост в моето дваисет и двегодишно тяло.

Баронс свали покрива и подкара твърде бързо, но с вещата агресивност, която всяка качествена кола, способна да вдигне от нула до сто за три цяло и четири секунди, изискваше.

Един квартал се стопяваше в следващия, докато той сменяше скоростите през движението на града. Щом се озовахме в покрайнините на Дъблин, той натисна газта. Под почти пълната луна ние се състезавахме с вятъра. Въздухът беше топъл, небето блестеше със звезди и при други обстоятелства щях ужасно да се наслаждавам на возенето.

Погледнах към него. Каквото и да беше той — очевидно *Шийте зрящ* и кралски трън в пету-... *задника* през повечето време — Баронс сега беше просто мъж, обзет от удоволствието на момента, от чудесно изработената машина в ръцете му, от открития път и от привидно безграничната нощ.

— Къде отиваме? — Трябваше да крещя, за да ме чуе през двойния рев на вятъра и на двигателя.

Без да откъсва очи от пътя, за което бях безкрайно благодарна при сто и седемдесет километра в час, той извика в отговор:

— Има трима основни играчи в града, които също търсят книгата. Искам да знам дали са намерили нещо. Ти, госпожице Лейн, си моята хрътка.

Мернах часовника на таблото.

— Сега е два сутринта, Баронс. Какво ще направим? Ще влезем с взлом и ще пълзим из къщите им, докато спят?

Осъзнаването, че ако той беше отговорил положително, вероятно първото нещо, което щеше да излезе от устата ми, нямаше да е протест, а оплакване, че ме е накарал да се наконтя, когато всъщност планира обир, беше мерило за това колко сюрреалистичен е станал животът ми. Високите токчета и късата пола определено правеха бягането от полицията или от ядосани, въоръжени собственици много трудно.

Той забави малко, за да го чуя по-добре.

— Не, те са нощни птици, госпожице Лейн. Ще бъдат будни и също толкова желаещи да ме видят, колкото аз да видя тях. Ние обичаме да се следим един друг. Но пък те нямат *теб*.

Бавна усмивка изви устните му. Беше извънредно доволен от новото тайно оръжие, което имаше в мое лице. Получих внезапно видение за бъдещето ми как ме водят наоколо и питат непрестанно, като в една от онези реклами на Веризон^[1]: „Сега гади ли ти се?“.

Той ускори и кара без да продума още десетина минути, а после отби от главния път към входа на обградено със стена имение. След като бяхме проверени от двойка охранители в бели униформи, които след тих телефонен разговор отвориха огромна стоманена порта, избръмчахме по дълга, лъкатушна алея, оградена от двете страни от огромни, древни дървета.

Къщата в края на алеята беше в противоречие със средата си, което подсказваше, че внушителната сграда, която някога е стояла тук, е била съборена, за да бъде заменена с това разпръснато, студено, ярко осветено творение от стомана и стъкло. Прозрачни въздушни коридори свързваха пет нива, спускайки се под лек наклон. Обрамчени с метал тераси се кичеха с модерни мебели, които изглеждаха отвратително неудобни за седене. Признавам, аз съм старомодна. Дайте ми веранда с бели плетени мебели, с люлки в двата края, с бавно въртящи се вентилатори на тавана, с покрити с бръшлян дървени решетки и с висящи кошници с папрат и всичко това под сянката на кичести магнолии. Това място беше твърде претенциозно и в него нямаше никакъв домашен уют за моя вкус.

Щом се измъкнахме от колата, Баронс каза:

— Бъди наблюдателна и се опитай да не докосваш нищо, което не изглежда човешко, госпожице Лейн!

Едва не се задавих от нервен смях. Какво стана с добрите, стари, благоразумни съвети като: „Дръжте се заедно, дръжте се за ръце и гледайте на двете страни, преди да пресечете улицата?“ Погледнах към него.

— Не че бих искала, но защо да не го правя?

— Подозирам, че Фиона е права — каза той — и че ти си Нул, което означава, че ще ни издадеш, ако докоснеш някой от Фае с ръцете си.

Погледнах към ръцете си, към красивите розови нокти, които не допълваха новия ми вид много добре. По-тъмният ми вид щеше да бъде по-добре акцентиран от малко по-смели тонове. Имах нужда да направя някои промени в гардероба и в аксесоарите си.

— Нул? — Трябваше да подтичвам, за да го настигам с токчетата, докато бързахме през блещукащата алея от начупени стъкла.

— Старите легенди говорят за *Шийте зрящи*, със способности да вцепеняват Фае, като го докосне с ръце, парализирайки го за няколко минути, пречейки му да се движи или дори да Пресяват мястото.

— Да пресяват мястото?

— По-късно! Помниш ли какво да правиш, госпожице Лейн?

Огледах къщата. Изглежда там се провеждаше парти. Хора се тълпяха по терасите, смях, музика и звън на лед в чаши се носеше чак до мястото, където стояхме.

— Да. Ако започне да ми се гади, трябва да попитам за тоалетната. Ти ще ме придружиш до нея.

— Много добре. И, госпожице Лейн? — Погледнах го въпросително. — Опитай се да се държиш така, сякаш ме харесваш!

Когато обви ръка около раменете ми и ме придърпа близо, тръпките стигнаха чак до пръстите на краката ми.

Къщата беше украсена в монотонно черно и бяло. Хората също. Ако зависеше от мен, щях да нося огромна палитра с мен през цялото време, пръскайки цветове навсякъде, украсявайки света с прасковено и бледомораво, розово и лавандула, оранжево и аквамарин. Тези хора изглежда смятаха, че да изсмучат всички цветове от света беше яко. Реших, че всички те сигурно са с тежка депресия.

— Джерико! — Зашеметяваща жена с гарвановочерна коса в ниско срязана бяла вечерна рокля и с диаманти измърка гърлено. Но усмивката ѝ беше само зъби и злост, и то за мен, не за него. — За малко да не те позная. Не съм сигурна, че някога сме се виждали с дрехи.

— Мерилин! — посочи я той с кратко кимване, което изглежда я вбеси ужасно, когато подминавахме.

— Коя е малката ти приятелка, Баронс? — попита висок, анорексично слаб мъж със страшно рошава бяла коса. Искях да го

дръпна настрани и да му дам любезен съвет, че в черно изглежда по-слаб и по-болнав, но не мислех, че моментът е подходящ.

— Изобщо не ти влиза в работата — каза Баронс.

— О, ние сме в обичайната си форма, нали? — усмихна се подигравателно мъжът.

— „Ние“ намеква, че сме произлезли от един и същи генофонд, Елис. Не сме.

— Арогантен тъпак! — промърмори мъжът на гърбовете ни.

— Виждам, че имаш много приятели тук — отбелязах сухо.

— Никой в тази къща няма приятели, госпожице Лейн. Има само използвачи и използвани в *Каза Бланк*^[2].

— Освен мен — казах. Странно име за още по-странна къща.

Той ме изгледа любопитно.

— Ще се научиш. Ако живееш достатъчно дълго.

Дори да доживеех до деветдесет, никога нямаше да стана като хората в тази къща. Промърморените поздравления продължаваха, докато минавахме през стайте, някои гладни — предимно от жените — други осъдителни — предимно от мъжете. Това беше една ужасна група от хора. Внезапно ми домъчня за дома, мама и тате започнаха да ми липсват много.

Не видяхме нищо, което не беше човешко, докато не стигнахме до последната стая в далечния край на къщата на петия етаж. Трябваше да минем през три групи въоръжени пазачи, за да стигнем там.

Проверка на действителността: бях на парти с въоръжени пазачи и бях облечена в черно. Не беше възможно това да е моята действителност. Не бях такъв човек. Тъжно, но въпреки късата пола, която оголваше красиво загорелите ми крака доста над средата на бедрото, прилепващия, подчертаващ гърдите, потник и високите токчета, в сравнение с останалите жени в *Каза Бланк* аз изглеждах на петнайсет. Мислех, че съм превърнала тъмната си подстригана до раменете коса в нещо диво и секси, но очевидно не знаех значението на тези думи. Нито пък разбирах нещо за умелото прилагане на грима.

— Спри да се въртиш! — каза Баронс.

Поех дълбоко въздух и го задържах, докато преброя до три.

— Следващия път може да е по-добре, ако ми дадеш малко повече подробности за мястото, на което отиваме.

— Огледай се добре наоколо, госпожице Лейн и следващия път няма да ти трябват.

Пристъпихме през чифт огромни бели врати в огромна стая бяло върху бяло — бели стени, бял килим, бели витрини с бели стъкла, осеяни с бели колони, върху които бяха разположени безценни предмети на изкуството. Вдървих се, когато се озовах срещу двойка двойно видение. След като вече знаех, че съществуват такива чудовища, беше по-лесно да ги забележа. Реших, че тези двамата сигурно не влагаха много усилие в Обаянието, което излъчваха, или пък ставах по-добра в пробиването му, защото щом веднъж прозрях отвъд техните мускулести руси лица, образите им не започнаха се сменят непрестанно, както във всички предишни случаи, а си останаха тези на Ънсийли.

— Спокойно! — промърмори Баронс, усещайки напрежението ми. На мъжа, седнал на абсурдно бял, подобен на трон стол пред нас, сякаш даваше аудиенция на поданиците си, каза с отегчен глас: — Маккейб!

— Баронс!

Обикновено не харесвам едрите, набити мъже с кестенява коса и се изненадах, че Маккейб е привлекателен по един грубо изсечен ирландски начин, който никога няма да се полира, независимо от богатството, което е успял да натрупа или от съкровищата, с които е избрал да се обгради. Но двамата Ънсийли, които стояха отляво и отдясно на него, изобщо не бяха привлекателни. Бяха огромни, грозни, сивокожи неща, които ми напомняха на носорози с техните неравни, прекомерно големи чела, малки очички, издадени долни челюсти и разрези без устни за усти. Широки, тумбести, прилични на кацци тела опъваха по шевове зле стоящи бели костюми. Ръцете и краката им бяха къси и дебели и непрекъснато сумтяха гърлено, като прасета, ровещи в калта, за каквото там ровят прасетата. Не бяха страшни, бяха просто грозни. Положих усилие да не ги зяпам. Освен леките киселини и чувството за усилена тревога, те изобщо не ми предизвикаха гадене. Разбира се, всеки досег с Фае от сега нататък щеше да бледнее в мрачната сянка на *Шинсар Дъб*.

— Какво те води в Каза Бланк? — каза Маккейб, нагласявайки бялата вратовръзка на бялата риза под сакото на белия си костюм.

„Защо си прави труда?“ — не можах да не помисля. Вратовръзките спадат към категорията на аксесоарите, а самата същност на аксесоара имаше за цел да подчертае нещо, чрез артистично подреждане на цвят, тъкан и стил. Ехо! Някой чувал ли е думата „цвят“ тук? Със същия успех можеше да се боядиса в бяло.

Баронс сви рамене.

— Приятна вечер за шофиране.

— Почти пълна луна, Баронс. Нещата могат да станат опасни там навън.

— Нещата могат да станат опасни навсякъде, Маккейб.

Маккейб се засмя, показвайки бели зъби като на кинозвезда. Той ме изгледа.

— Захванал си се с нещо малко по-различно, Баронс? Кое е момиченцето?

„Не говори! — беше ми казал Баронс на път насам. — Без значение какво казват. Не ме интересува колко може да се вбесиш. Преглътни го!“ Насмешливото му „момиченце“ звънтеше в ушите ми, но прехапах език и не казах нито дума.

— Просто поредният задник, Маккейб.

Вече нямаше нужда да си прехапвам езика. Бях безмълвна.

Маккейб се засмя.

— Говори ли?

— Не и докато не й кажа. Устата й обикновено е твърде пълна.

Усещах как бузите ми горят.

Маккейб се засмя отново.

— Когато порасне, ми я прати насам, става ли? — Той ме огледа подробно, леденосините очи се забавиха върху гърдите и задника ми и когато свърши, имах чувството, че не само ме е видял гола, но някак знае, че имам малка бенка с форма на сърце на лявата буза на дупето и още една на дясната гърда, на изток от зърното. Изражението му се промени, ноздрите се разшириха, очите му се свиха. — Като си помисля — промърмори той, — не я оставяй да порасне твърде много! Какво би взел за нея сега?

Баронс пусна подигравателна усмивка.

— Има една книга, от която може да се интересувам.

Маккейб се изсмя, сви показалец към палеца си и перна въображаемо мъхче от ръкава си.

— Никоя кучка не е толкова добра. Има жени и има власт — и само едно от тези неща запазва стойността си. — Изражението му отново се промени, устните му изтъняха, а очите му станаха смразяващо празни.

Просто ей така Маккейб загуби интерес към мен и имах стряскащото чувство, че за него аз дори не бях човек. Бях по-скоро като... ами, презерватив... нещо, което би използвал, после би изхвърлил изцапаните останки от себе си. И ако се случеше да сме в бясно караща кола по магистралата или в самолет, прекосяващ Атлантика по същото време, какво от това?

Беше ли влязла Алина в този свят? Беше ли познавала този обсесивно-компулсивен мъж в бяло? Определено можех да видя как я убива или как убива когото и да било по принцип. Но можех ли да видя Алина да вярва, че е влюбена в мъж като него? Съгласна съм, той беше богат, светски и привлекателен по един животински, могъщ начин. Но инспекторът и двете момичета, с които говорих, бяха абсолютно сигурни, че приятелят на Алина не беше роден на Изумрудения остров, а Маккейб, въпреки огромните му претенции — беше истински ирландец.

— Чувал ли си нещо за нея? — Баронс също беше изгубил интерес към мен и беше минал към нова тема. Просто двама мъже, обсъждащи бизнес с вървящ, говорещ — или по-скоро заглушен — секс на точета наблизко, в случай че някой го искаше; просто удобно плато стриди на масата.

— Не — каза Маккейб с равен тон. — Ти?

— Не — отвърна Баронс със също толкова равен тон.

Маккейб кимна.

— Добре тогава. Остави я и си върви. Или просто напусни! — Беше очевидно, че нямаше как да му пука по-малко коя от двете възможности Баронс щеше да избере. Всъщност, ако ме беше оставил, не бях сигурна, че Маккейб щеше дори да ме забележи отново няколко дни.

Белият крал ни беше отпратил.

[1] Веризон — американска комуникационна компания. — Б.пр.

↑

[2] Casa Blanc — Бялата къща. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТ

Обаяние: илюзия, направена от Фае, за да прикрие истинския им външен вид. Колкото по-могъщ е Фае, толкова по-трудно е да се пробие маскировката му. Средностатистическият човек вижда само това, което Фае иска да бъде видяно, и е леко отблъснат от сблъсъка си със или забърсването в близкия периметър на изкривеното пространство, което е част от обаянието на Фае.

И ето *затова* чудовището в уличката с гениталии като на магаре и подобни на пиявици засмукващи усти незабавно беше разбрало какво бях — не можах да избегна да се забия в него.

Всеки друг щеше да е отблъснат в момента, в който завие зад ъгъла и да отскочи непохватно от нещо, което не можеше да види. Знаете всички тези пъти, когато си казвате: „Леле, не знам какво ми става — сигурно съм се спънал в собствения си крак“. Помислете отново!

Според Баронс, Маккейб нямаше представа, че телохранителите му са Ънсийли, които се обръщаха един към друг с Об и Ърг, докато ни изпращаха от Тронната зала с гърлени тонове, които Баронс и аз се преструвахме, че не чуваме. Обичайният екип телохранители на Маккейб изчезнал преди три месеца и бил заменен от момчетата-носорози — тип Ънсийли, за които Баронс смяташе, че са низше до средно ниво каста главорези, изпращани главно като пазачи на Фае с висши рангове.

След като бях го обмислила за минута и бях стигнала до логично заключение, бях попитала: „Това означава ли, че някой Ънсийли също търси *Шинсар Дъб*?“.

„Така изглежда — беше отговорил Баронс. — Много могъщ при това. Дочувам слухове за някой, когото Ънсийли наричат лорд Господар, но засега нямам късмет да разбера на кой или на какво е

лорд Господар. Казах ти, госпожице Лейн, че нямаш представа в какво се забъркваш.“

Ънсийли бяха достатъчно ужасяващи. Нямах никакво желание да се срещна с този, който те наричаха свой владетел. „Е, може би сега е наистина добър момент да се измъкна от всичко това“ — бях казала.

„Опитай!“ — беше казал погледът му, който ми отправи. Дори да бях успяла да затворя сърцето си и да обърна гръб на убийството на сестра ми, Джерико Баронс нямаше да ме пусне.

Тъжният факт беше, че имахме нужда един от друг. Аз можех да усетя *Шинсар Дъб*, а той имаше цялата необходима информация, включително няколко идеи за това къде би могла да бъде и кой още я търси. Останала сама, аз никога нямаше да мога да разбера за приеми като онзи в Каза Бланк и да си осигуря покана. Останал сам, Баронс никога нямаше да разбере дали книгата е наблизо, може би дори ако тя се намираше в една и съща стая с него. Би могъл да стои точно до нея и да не разбере.

Получих добра представа точно колко важна бях за него миналата нощ. Ако книгата беше метал, аз бях личният, последна дума на техниката металотърсач на Джерико Баронс. След като Об и Търг се бяха върнали при Маккейб, Баронс ме беше разходил етаж след етаж из цялата сковано украсена къща. А след като вътре не усетих нищо, ме беше превел през цялото полирано имение, включително и през външните постройки. Беше настоял да претърсим района толкова щателно, че се върнах в дадената ми назаем спалня малко преди съмване. Колкото и да нямах желание отново да усетя нещо толкова ужасно, почти бях разочарована, когато новооткритият ми усет не беше прихванал и най-лек сърбеж никъде.

Но за мен целта все още не беше да открия Мрачната книга. Трябваше да открия подробности от тайния живот на сестра ми. Не исках зловещото нещо. Просто исках да знам кой или какво беше убил Алина и исках да бъде наказан. После исках да се върна у дома в моя приятно провинциален, незначителен малък град в знойната Южна Джорджия и да забравя за всичко, което се беше случило с мен, докато бях в Дъблин. Фае не посещават Ашфорд? Добре! Щях да се омъжа за местно момче с тунингован камион „Шевролет“, с Тоби Кийт, пеещ по радиото „Кое е татенцето ти?“ и с осем горди поколения честни, трудолюбиви прародители от Ашфорд, украсяващи родословното му

дърво. И освен за няколко жизненоважни пътувания за пазар до Атланта, никога нямаше да напусна дома си.

Но засега партньорството с Баронс беше единственият ми избор. Хората, които срещях по време на търсенето ни, можеха да бъдат хора, които Алина също беше срещала. И ако някак можех да намеря и проследя пътя, който тя беше поела през този странен свят на филм-ноар^[1], той щеше да ме отведе право при убиеца ѝ.

Щях сериозно да премисля мъдростта на това не след дълго.

Вдигнах писалката си. Беше неделя следобед и „Книги и дреболии Баронс“ беше затворена. Бях се събудила дезориентирана и мама силно ми липсваше, но когато се обадох, татко каза, че е в леглото и не иска да я буди. Не спи добре напоследък, каза той, въпреки че взима нещо, уж което трябва да ѝ помогне. Продължих болезнено едностранчивия разговор с него още няколко минути, но усилията му бяха толкова апатични, че се отказах. В недоумение какво да правя, най-накрая грабнах дневника си и слязох долу в книжарницата.

Бях се изтегнала по корем върху удобния диван в задната част на магазина, а тефтерът беше подпрян на възглавница пред мен.

Пресяване: начин за пътуване на Фае, записах. Загризах върха на писалката ми с пурпурнорозов цвят и се опитах да измисля как поточно да опиша това. Когато Баронс ми го обясни, бях ужасена.

„Имаш предвид, че те могат да си *помислят*, че са някъде и преместването се случва със скоростта на мисълта им? Просто искат да са някъде и вече са там?“

Баронс кимна.

„Искаш да кажеш, че бих могла да вървя по улицата и някой просто да се появи до мен и да ме сграбчи?“

„Но ти имаш огромно предимство, госпожице Лейн. Сграбчи го и ти, и ще го вцепениш, както направи с онзи в уличката. Но го направи бързо, преди да те Пресее някъде, където наистина не искаш да бъдеш!“

„И какво се предполага да правя? Да влача оръжие с мен, за да мога да ги убия, докато са вцепенени?“

Без значение колко ужасни бяха Ънсийли, мисълта да надупча нещо, докато не може дори да помръдне, ми беше противна.

„Съмнявам се, че би могла — каза Баронс. — Сийли и Ънсийли са буквално неразрушими. Колкото по-висша е кастата, толкова по-трудни са за убиване.“

„Супер! — казах аз. — Някакви идеи какво да правя, след като ги превърна в толкова нетрайни статуи?“

„Да, госпожице Лейн — отвърна той с неговата мрачна, сардонична усмивка. — Бягай като от дявола!“

Докоснах върховете на миглите си с черна спирала и се зачудих какво носи човек, когато посещава вампир.

Шикозният червен комплект блуза и фланела, който бях донесла с мен от дома, не само че не вървеше много с по-тъмната ми коса, но се боях, че може да се изтълкува като флиртуваща покана да бъда оцветена в нещо още по-кръваво. Изящните сребърни обици с форма на кръст, които леля Сю ми беше подарила за последния рожден ден, без съмнение също щяха да бъдат изтълкувани провокативно. Погледнах часовника си. Колебанието относно тоалета ми ме караше да закъснявам за среднощната ми среща с Баронс. Нямах да имам време да отскоча до църквата на улицата и да мацна светена вода на китките и зад ушите си — моята версия на *О-де-немехани*.

Взрях се в огледалото. Не можех да се докарам да изглеждам като жените в *Каза Бланк*, дори да исках, а не исках. Харесвах себе си. Харесвах цветовете си. Косата толкова ми липсваше, че ме болеше.

Въздъхнах, обърнах глава надолу, напръсках я обилно с лак за коса, после я издухах със сешоара. Когато я върнах обратно и прокарах пръсти през нея, на главата ми имаше разрошени къдрици с дължина до рамото, които обрамчваха лицето ми прелъстително и зелените ми очи да изпъкваха повече от обичайното. Леко дръпнати в ъглите, с дълги тъмни мигли, очите ми бяха една от най-хубавите ми черти — ярък нюанс на зеленото, цветът на млада трева на Великден. Имам чиста кожа с равномерен тен, с доста добър слънчев загар, която отива на всякакъв цвят. Не изглеждах зле с тъмна коса. Просто не изглеждах като себе си. Изглеждах по-стара, особено с бонбонено червеното, което бях нанесла на устата си — отстъпка пред Баронс, след като бях сигурна, че няма да хареса тоалета, на който се бях спряла.

Докато се пъхах в дрехите, си спомних как с Алина се подигравахме на вампирските книги и романи, и на цялата паранормална мания по принцип, която беше започнала със създаването на малко, бледо, очилато момче, което живееше под стълбището.

Това беше преди да знам, че наистина *има* неща навън в нощта.

— Какво, по дяволите, си облякла, госпожице Лейн? — настоя Баронс.

Бях облякла сочна прозрачна пола в почти всички пастелни нюанси от цветовата гама, която прегръщаше бедрата ми и се пенеше около глезените ми, прилепнал розов потник с копринени презрамки и остро деколте, който подчертаваше бюста ми, и изискани розови високи токчета, с каишка през глезените ми. Цветовете подхождаха поразително на целунатата ми от слънце кожа и на тъмните къдрици. Изглеждах женствена, мека и секси като млада жена, не по начина, по който изглеждаха жените в *Каза Бланк*. Плъзнах се чевръсто покрай редове библиотеки, към мястото, където стоеше той, чакайки нетърпеливо до входната врата на магазина и забих пръст в негова посока.

— Ако тази вечер отново се държиш с мен като с някоя от твоите пачаври, Баронс, можеш да забравиш за малката ни уговорка. Имаш нужда от мен точно толкова, колкото и аз от теб. Това ни прави равноправни партньори в моята книга.

— Е, твоята книга просто е грешна — каза той равно.

— Не, твоята е — казах аз точно толкова равно. — Измисли друг начин да обясниш присъствието ми! Не ми пука какъв. Но ако отново ме наречеш последната си петуния или направиш непредизвикани забележки за устата ми и орален секс с теб, считай, че партньорството ни е приключило.

Той повдигна вежда.

— Петуния ли, госпожице Лейн?

Намръщих се.

— Задник, Баронс.

Той скръсти ръце и погледът му падна на лъскавите ми отровно червени устни.

— Да разбирам ли, че има предизвикани забележки към устата ти и орален секс с мен, госпожице Лейн? Бих искал да ги чуя.

Свих очи и подминах идиотската му насмешка.

— Този Малъс наистина ли е вампир, Баронс?

Той сви рамене.

— Твърди, че е. Обграден е от хора, които вярват, че е. — Огледа ме от главата до петите. — Снощи каза, че искаш да знаеш какво да очакваш, за да избереш по-добре облеклото си. Казах ти, че ще посетим вампир в готическа бърлога тази вечер. Защо тогава, госпожице Лейн, изглеждаш като жизнерадостна дъга?

Вдигнах рамене по същия начин.

— Вземи ме или ме остави, Баронс!

Той ме взе. Сякаш знаех, че ще ме вземе. Има няколко неща, без които ловуващ мъж не може. Хрътката му е едно от тях.

Маккейб живееше на двайсет минути северно от града в моята представа за модернистичен кошмар.

Малусè живееше на десет минути южно от Дъблин, погребан в крещящи дрипи от миналото. Във Викторианската ера, ако трябва да бъде точна — онези шестдесет и три години от 1837 до 1901, по време на които кралица Виктория управлявала Великобритания и се наричала императрица на Индия — увековечена, погрешно може би, от пищен, драпиран с кадифе, чувствен и често претрупан домашен декор.

Темата на вечерта у Малусè беше „стимпънк“^[2]: викториански дрехи, раздърпани по странни начини, разкъсани, изопачени и смесени с готик, с нитове и с пънк. Но трябва да призная, че понякога ми е трудно да разпозная фините детайли, които отличават отделните джобове в света на мрачната мода. Мисля, че трябва да го преживеете, за да го разберете.

Оставихме „Поршето“ на Ънсийли Момче-носорог на входа, чието обаяние изглеждаше като откровен дедпънк^[3] за мен. В сравнение с него наистина приличах на жизнерадостна дъга.

Леговището на Малусè беше чудовищно, несиметрично творение от тухла и камък, миш-маш от различни типове викторианска архитектура, силно клонящ към готика а ла „Семейство Адамс“, със срамно много кулички, портици, балюстради и парапети от ковано желязо, еркерни прозорци и трегери, и с достатъчно натруфени

корнизи и подпори, за да зашеметят човек и дори да му причинят душевно разстройство.

Четири високи етажа бяха натрупани произволно един върху друг, украсени с черен покрив на фона на кобалтовото нощно небе, който нямаше никакъв смисъл, а скачаше произволно от плосък към опасно стръмен и отново към плосък. Дървета със скелетни клони, отчаяно нуждаещи се от подрязване, драцеха в плочите, като дъбови нокти по капака на ковчег.

Къщата се простираше на цял акър и не бих се изненадала да науча, че има повече от шестдесет или седемдесет стаи. На последния етаж стробоскопски^[4] светлини проблясваха зад високи, тесни прозорци в такт с буйна, енергична музика. На долните етажи атмосферата беше различна — черни и пурпурни свещи бяха избраното осветление, а музиката беше нежна, замечтана и чувствена.

Баронс ми беше дал добро описание на скорошния ни домакин по пътя насам. Малусè беше роден като Джон Джонстън-Джунийър в семейство, притежаващо стари британски пари преди около трийсет години. Когато старшите Джоунстънови бяха умрели в подозрителна катастрофа с кола, оставяйки двацет и четиригодишния си син единствен наследник на състояние от няколкостотин милиона долара, Джей Джей-Джунийър беше обърнал гръб на бащината си огромна финансова империя, беше продал една след друга компаниите и беше ликвидирал активите. Беше се отървал от срамно повтарящото се име, като законно го беше сменил с единственото, романтично Малусè, беше се облякъл в стил изискан стимпънк и се беше представил на готик обществото като един от новите немъртви.

През годините няколкостотин милиона долара му бяха донесли обширен култ от истински привърженици и твърди почитателки, а в някои среди името Малусè беше почти синоним на Лестат^[5].

Баронс никога не го беше срещал лице в лице, но го беше виждал няколко пъти в модерните нощни клубове. Беше се заел да проследи интересите и придобивките на Малусè.

— Преследва много от артефактите, от които се интересувам и аз — ми каза. — Последния път се опита да предложи по-висока цена от мен на специален интернет аукцион. Един богат отшелник в Лондон, Лукън Тревейн, изчезна и след дни голяма част от колекцията му беше на черния пазар. До мен стоеше хакер, който разби цялата компютърна

мрежа на Малусè в критичния момент. — С блеснали черни очи Баронс се усмихна — хищник, наслаждаващ се на спомена от ценено убийство.

Но усмивката му изчезна, когато продължи.

— За съжаление, това, което се надявах да открия в колекцията на Тревейн, вече не беше там. Някой ме беше изпреварил. Във всеки случай, Малусè трябва да е научил за *Шинсар Дъб* през годините, предхождащи смъртта на баща му. Старият Джонстън обожаваше артефактите и предизвика значителна врява в света на антиките, когато преди време на черния пазар се появиха фотокопирани страници на това, което мнозина вярват, че е митично — всъщност, подигравка с икона. Нямам представа колко фотокопирани комплекта има, но знам, че Малусè е видял страниците в някакъв момент. И оттогава немъртвият тъпак ми се пречка.

Баронс произнесе „немъртъв тъпак“ така, сякаш силно искаше Малусè да е мъртъв и не вярваше да е немъртъв.

— Не мислиш, че е вампир — казах с приглушен глас, докато избирахме пътя си от стая в стая, пълни със сякаш вкаменени хора, провиснали през кадифени дивани с ниски облегалки, припаднали на брокатени лежанки и проснати в различни етапи на събличането по пода. Търсехме входа към подземие, където едно смаяно услужливо готик-момиче с бадемови очи ни каза, че може да намерим „Господаря“. Опитвах се да не забелязвам ритмичните тласъци, пъшканията и стенанията, докато прескачах внимателно полуголи плетеници от хора.

Баронс се засмя кратко. Звукът беше кух, без хумор.

— Ако е, то този, който го е направил, трябва да бъде удавен в светена вода, зъбите му да бъдат извадени, да бъде кастриран, одран, забучен на кол и оставен да се пържи агонизиращо на слънцето. — Замълча за момент, после продължи: — Усещаш ли нещо, госпожице Лейн?

Не мислех, че има предвид смущение от това, което току-що бях прескочила, затова поклатих глава.

Подминахме още половин дузина Ънсийли, докато намерим подземие. Смесени с белокожите, продупчени и оковани готик-младежи с черни нокти и черни устни, хвърляйки подобно ноар обаяние, мрачните Фае правеха неща с неволните си жертви, които

отказвах да видя. Не видях никое толкова ужасяващо, колкото Сивия мъж или Многоуството нещо, но започвах да осъзнавам, че няма такова нещо като привлекателно Ънсийли.

— Не е вярно — каза Баронс, когато го коментирах. — Кралското семейство Ънсийли, принцовете и принцесите от четирите династии са също толкова нечовешки привлекателни, колкото Сийли. Всъщност е буквално невъзможно да ги различиш едни от други.

— Защо има толкова много Ънсийли тук?

— Болезнеността е техният кислород, госпожице Лейн. Те дишат на места като това.

Носехме се през лабиринт от подземни коридори известно време. После завихме по дълъг, затъмнен вестибюл, който свършваше пред огромна, квадратна черна врата, обкована с ивици стомана. Дузина мъже стояха на пост между Малусè и неговите твърде ревностни последователи, а раменете им бяха натежали от амуниции, въоръжени с автоматични оръжия.

Едър като бик мъж с бръсната глава застана на пътя ни. Безопасните игли в ушите му не ме притесниха. Притесниха ме тези в клепачите му.

— Къде мислите, че отивате? — изръмжа той, насочвайки пушката към Баронс с една ръка и поставяйки дланта на другата върху дръжката на пистолет, затъкнат в колана на черните му кожени панталони.

— Уведоми Малусè, че Джерико Баронс е тук!

— Защо на Господаря да му пука?

— Имам нещо, което той иска.

— О, така ли? Какво?

Баронс се усмихна и за първи път видях проблясък на истински хумор в тъмните му очи.

— Кажи му, да опита да отвори някоя от банковите си сметки!

След десет минути вратата на вътрешното светилище на Малусè се отвори рязко. Бръснатият пратеник се препъна навън, лицето му беше пепеливо, а ризата му беше покрита с кръв.

След него вървяха две Ънсийли Момчета-носорози, които насочиха оръжия към нас и ни съпроводиха през вратата до

леговището на вампира. Стомахът ми се обърна и стиснах чантата си здраво с две ръце, за да не докосна по невнимание някой от грозните ни придружители.

Залата отвъд опасаната със стомана врата беше толкова пищно украсена с кадифе, сатен, газ и брокат, и толкова досадно обзаведена в Неовикториански стил, че в началото беше трудно да открия нашия домакин в безредието. Не помагаше и фактът, че облеклото му — връх на романтичния готик — подходеше на обстановката.

Най-после го забелязах. Неподвижен върху богато украсена лежанка с нисък гръб, отрупана с позлатени възглавници и покривки с пискюли, Малусè носеше колосани панталони с кафяво-черни райета и красиво изработени италиански чехли. Ленената му риза с цвят на черупка на яйце беше отрупана с дантела на китките и по врата и имаше кръв по жабото. Носеше жилетка от брокат и кадифе в кехлибар, червено и златно, и докато гледах, той извади снежнобяла кърпичка от джоб в подплатата и нежно попи кръв от брадичката си, после облиза няколко останали по устните му капки. Мускулест и грациозен като котка, той беше бледен и гладък като мраморен бюст. Мъртвожълти очи придаваха див вид на остро изсеченото му твърде бяло лице. Дълга руса коса, събрана назад в старомодна, украсена с кехлибарени мъниста плитка, подчертаваше ненормално скованата му бледност.

Вампирът се отдели гъвкаво от канапето и се изправи, държейки нелепо модерен лаптоп. С грациозно перване на пръстите, той затвори хромирания куфар, хвърли го небрежно върху драпирана с кадифе маса, после се плъзна и спря пред нас.

Докато стоеше в цялото си немъртво спокойствие, лице в лице с плътската мъжественост и объркващата жизненост на Джерико Баронс, с тревога осъзнах, че дори дълбоко във вампирското леговище, заобиколена от неговите почитатели и чудовища слуги, ако трябваше да реша кой от мъжете пред мен беше по-опасен, нямаше да е Малусè. Със свити очи гледах напред-назад между двамата. Нещо ме измъчваше, нещо, което не можех съвсем да напипам. Беше нещо, което глупаво щях да се проваля да напипам, докато не стане твърде късно. Не след дълго щях да разбера, че нищо не беше каквото изглеждаше тази нощ, а причината Баронс да се изправи толкова хладнокръвно пред кръвопиещия Господар беше, че беше получил

мълчаливо уверение, че без значение какво щеше да стане, той щеше да си тръгне жив, и то не защото държеше пословичните финансови топки на Малусè.

— Какво си направил с парите ми? — попита вампирът, копиреният му глас не съответстваше на стоманата в странно лимонените му очи.

Баронс се засмя, зъбите лъснаха бели на мургавото му лице.

— Приеми го като застрахователна полица. Ще ги върна, когато свършим Джонстън.

Устните на вампира се отдръпнаха назад, разкривайки дълги, заострени кучешки зъби. Все още имаше кръв по тях. Изражение на пълна, безумна ярост проблесна по леденото му лице.

— Името ми е Малусè, задник! — изсъска той.

Една точка за Баронс, помислих. Джей Джей-Джунийър още мразеше името си. Загубата на безмерно богатство изглежда не го раздразни толкова, колкото да се обърнат към него с името, с което е бил кръстен.

Баронс прокара надменен поглед по вампира — от бухналото, окървавено жабо, до заострените, общити с коприна кожени пантофи.

— Малусè Задник? — повтори той. — А аз мислех, че последното ти име е „моден кошмар“.

Нечовешките жълти очи на Малусè се свиха.

— Имаш ли предсмъртно желание, човеко?

Беше се възстановил бързо, лицето му отново беше празно, гласът му беше контролиран, толкова лек и мелодичен, че беше почти словесна милувка.

Баронс отново се засмя.

— Имам. Но се съмнявам, че ще ми помогнеш за него. Какво знаеш за *Шинсар Дъб*, Джунийър?

Малусè трепна, почти незабележимо, но аз все пак го видях. Ако не го наблюдавах толкова отблизо, нямаше да го засека. Два пъти вече издаде емоция, нещо, което можех да се обзаложа, правеше рядко. Погледна към пазачите, после към вратата и каза:

— Вън! Освен теб! — посочи към Баронс.

Баронс обгърна с ръка раменете ми и аз незабавно потреперих, точно както бях направила миналата нощ, когато ме беше докоснал. Мъжът оказваше странен физически ефект върху мен.

— Тя остава с мен — каза Баронс. Малусè ми хвърли неодобрителен поглед. Бавно, много бавно, устните му се извиха. Усмивката не стигна до тези негови студени, мъртви, животински очи.

— Някой определено е взел старомодната песен на „Ролинг Стоунс“ присърце, нали? — промърмори.

Явно всички са модни критици. Знаех коя песен има предвид — „Тя е дъга“. Когато я слушах на айпода си, затварях очи и се завъртах, представях си, че съм в огряно от слънцето сечище, ръцете ми са разперени широко, а главата ми е отметната назад, докато ярки багри във всички нюанси струят от пръстите ми като от пистолети за боядисване и оцветяват дървета, птици, пчели и цветя и дори слънцето в небето, във възхитителни тонове. Обичах тази песен. Когато не му отговорих — с Баронс може да бяхме постигнали съглашение за това как ще се обръща към мен, но аз все още имах заповед да си държа устата затворена — Малусè се обърна към телохранителите си, които не бяха помръднали и сантиметър, и изсъска:

— *Казах вън!*

Двете Ънсийли се спогледаха, после проговориха с гробовен глас:

— Но, о, Велики немъртвъ...

— Сигурно се шегуващ, Джуниър — промърмори Баронс, клатейки глава. — Не можа ли да измислиш нещо малко по-оригинално?

— *Сега!* — Когато Малусè оголи зъбите си към тях, момчетата-носорози напуснаха. Но изобщо не изглеждаха щастливи.

[1] Филм ноар (от френски: Film noir) е термин, който се използва за обозначаване на холивудски криминални драми от средата на миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Steampunk — направление в научната фантастика, описващо цивилизации, овладели до съвършенство механиката и технологията на парните машини. — Б.пр. ↑

[3] Deathpunk — стил в рок музиката. — Б.пр. ↑

[4] Стробоскоп — устройство, произвеждащо бързо повтарящи се светлинни импулси. — Б.пр. ↑

[5] Лестат — герой от филма „Интервю с вампир“, направен по поредицата на Ан Райс „Вампирски хроники“. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТ

— Е, това беше чиста загуба на време — изръмжа Баронс, докато си проправяхме път през античните мебели и твърде модерните нрави в къщата на Малусè.

Не казах нищо. Момчетата-носорози Ънсийли бяха точно зад нас, за да са сигурни, че ще си тръгнем. „Господарят“ изобщо не беше щастлив да ни види.

След като освободи пазачите си, Малусè просто се престори, че не знае за какво говори Баронс и се държа така, сякаш никога не беше чувал за *Шинсар Дъб* преди, въпреки че и слепец можеше да види, че не само е чувал, но и знаеше нещо за нея, което дълбоко го тревожеше. Той и Баронс се захванаха да си мерят кой каквото има, като разменяха хапливи забележки и обиди, и след няколко мига напълно бяха забравили за мен.

На около десетата минута от малката им тестостеронова война, един от пазачите на Малусè — един от човешките — беше достатъчно глупав да ги прекъсне и аз видях нещо, което ме убеди, че Джей Джей-Джуниър е това, за което се представя или поне *нещо* свръхестествено. Вампирът хвана двуметровия боксьор с бледа ръка за гърлото, вдигна го във въздуха и го запрати назад през залата толкова силно, че пазачът се блъсна в стената, стовари се на пода и остана да лежи там, главата му увиснала в невъзможен ъгъл на гърдите, а от носа и от ушите му течеше кръв. Вампирът стоеше там, жълтите му очи пламтяха неестествено и за момент се боях, че ще се нахвърли върху кървавата купчина и ще започне да пирува.

„Време е да си вървим“ — помислих на ръба на истерията. Но Баронс каза нещо гадно и с Малусè отново се счепкаха, а аз просто стоях там. Обгърнах тялото си с ръце, обхваната от най-ужасния студ в живота си, тъпчех с крака и се опитвах да не повърна.

Момчетата-носорози не ни оставиха при вратата, а ни ескортираха чак до „Поршето“ и изчакаха да влезем вътре. Все още стояха при приятелчето си вале, когато ние потеглихме. Гледах ги в

моето странично огледало, докато изчезнаха от поглед, после изпуснах огромна въздишка на облекчение. Това беше най-късачото нервите преживяване в моя живот, което надминаваше дори срещата ми с противното Многоусто нещо.

— Кажи ми, че не трябва да се връщаме отново там! — казах на Баронс, бършейки потните си ръце в полата.

— Но трябва, госпожице Лейн. Нямахме възможност да покрием района. Ще трябва да се върнем след ден или два за цялостен оглед.

— Няма нищо в района — казах му.

Той ме погледна.

— Не може да знаеш това. Имението на Малусè покрива стотици акри^[1].

Въздъхнах. Не се съмнявах, че ако зависеше от Баронс, щеше да ме преведе през всеки проклет сантиметър от него, напред и назад. Собствената му неуморна психика беше като четка за обирване на полепнал по дрехите мъх.

— Няма нищо в района, Баронс — повторих аз.

— Повтарям, госпожице Лейн, не може да го знаеш. Ти не усещаше фотокопията от *Шинсар Дъб*, докато не ги извадих от хранилището на три етажа под гаража и не ги донесох в книжарницата.

Примигнах.

— Има три етажа под гаража? Защо, по дяволите?

Баронс стисна челюсти, сякаш съжаляваше за признанието. Виждах, че няма да измъкна нищо повече от него по темата, затова натиснах на моята част. *Нямаше* да се върна в бърлогата на вампира нито утре, нито вдругиден, нито дори след седмица. Ако ме хванеха, щяха да ме убият, бях сигурна. Не бях съвсем дискретна.

— Не съм съгласна — казах. — Мисля, че Малусè би държал всичко, което цени, наблизо. Би искал да му е под ръка, за да го вади, когато поиска, и да му се наслаждава тайно, ако не друго.

Баронс ми хвърли страничен поглед.

— Вече стана експерт по Малусè?

— Не експерт, но мисля, че знам едно-две неща — казах защитно.

— И как ги научи, госпожице Дъга?

Беше такъв задник понякога! Пренебрегнах го, защото така следващата част щеше да стане още по-сладка. Почти си заслужаваше да изоставя козметичния пакет, който мама ми беше дала, четката, любимия розов лак за нокти и два шоколада на масата в бърлогата на вампира, само за да видя изражението на лицето на Баронс, когато отворих чантата, извадих емайлiranаната черна кутия, вдигнах я и я размахвах към него.

— Защото това беше там — казах самодоволно. — Под ръка.

Баронс смени скоростта и натисна спирачките толкова рязко, че гумите изсвириха и накладките запушиха.

— Добре се справих. Хайде, кажи го, Баронс! — поощрих го. — Добре се справих, нали?

Не само че можех да усетя *Шинсар Дъб*, очевидно можех да усетя всички Обекти на силата на Фае — или ОС накратко, както скоро щях да ги наричам — и бях дяволски горда със себе си как спретнато бях задигнала първия от тях.

Върнахме се в книжарницата със скорост съвсем малко по-бавна от скоростта на светлината и сега седяхме в задната част, където той проучваше трофеите ми на новак.

— Само дето не си оставила визитката си на масата, доколкото виждам, госпожице Лейн — каза той, обръщайки сложната кутия в ръцете си, — което е отвъд идиотщината. Предполагам, би могло да се каже, че поне не са те убили. Все още.

Изсумтях. Но предполагах, че хилавата похвала, която изглежда като критика, вероятно е най-доброто, което някой някога е получил от Джерико Баронс. Когато спряхме сред пушека от спирачките по средата на пътя — недостатъчно далеч от леговището на Малусè — и му признах, че съм оставила няколко лични вещи, той включи на скорост „Поршето“ и отново се състезавахме с луната на връщане към града.

— Нямах избор — казах за не знам кой път. — Казах ти, нямаше да се събере иначе в чантата ми.

Взрях се в него, но той имаше очи единствено за ОС, който се опитваше да разбере как да отвори.

— Следващия път ще знам и просто ще го оставя — казах сърдито. — Това ще те зарадва ли?

Той погледна нагоре, тъмният му взор излъчваше ледено високомерие.

— Не това имаме предвид, госпожице Лейн, и ти го знаеш.

Имитирах изражението му и изстрелях обратно:

— Тогава не ме гълчи, че съм направила нещо, по единствения начин, по който е могло да бъде направено, Баронс! Не можах да измисля как да го измъкна навън под полата си, а едва ли можех да го затъкна в сутиена.

Погледът му се стрелна към гърдите ми и остана там за момент.

Когато върна вниманието си към кутията, аз успях да си възвърна дишането и се взрях празно във върха на тъмната му глава. Баронс току-що ми беше хвърлил най-похотливия, сексуално зареден гладен поглед, който някога бях виждала в живота си и бях съвсем сигурна, че дори не знаеше, че го е направил. Усещах гърдите си горещи и пламнали, а устата ми внезапно беше неприятно суха. Джерико Баронс може би беше само седем или осем години по-възрастен от мен и може би беше мъж, за който повечето жени биха признали, че е изключително привлекателен по един тъмен и заплашителен начин, но с него идвахме от различни светове, не гледахме на живота по един и същи начин. Газелите не си лягат с лъвове, поне не ако искат да бъдат пълнокръвни и живи. След един дълъг объркан момент, поклатих глава, изхвърлих неприятната гледка от ума си — просто нямаше място за нея в моята реалност — и бързо смених темата.

— Е, какво е това? Някаква представа? — усещането, което получих от него, не беше същото като това, което получавах от копираните страници на *Шинсар Дъб*. Беше започнало да ми се гади в мига, в който пристъпих в залата, но гаденето не беше ме направило негодна, дори когато открих и застанах точно до нещото. Възползвах се от нелепото позиране на Баронс и Малусè и незабелязано направих размяната. Да боравя с кутията не беше приятно, но успях да се преборя със слабия си стомах.

— Ако е това, което мисля — отвърна Баронс, — е почти толкова важно, колкото самата Мрачна книга, и е от първа необходимост за нас. А — каза той доволно, — ето те! — С леко стоманено *щрак*, кутията се отвори.

Облегнах се напред и се взрях вътре. Там, върху легло от черно кадифе, лежеше полупрозрачен, синьо-черен камък, който изглеждаше като изсечен с остри, чисти удари от много по-голям камък. Гладката външна повърхност и грубите вътрешни фасети бяха покрити с удължени, подобни на руни, букви. Камъкът излъчваше зловещ син блясък, който потъмняваше до въглен във външните краища. Усещах леден студ само като го гледах.

— А, да, госпожице Лейн — промърмори Баронс, — наистина заслужаваш похвала. Въпреки тромавите ти методи, сега притежаваме два от четирите свещени камъка, необходими за разкриването на тайните на *Шинсар Дъб*.

— Виждам само един — казах.

— Другарят му е в хранилището ми. — Той проследи леко с пръсти задигнатата повърхност на леко бръмчащия камък.

— Защо издава този звук? — Започваше да ме мъчи голямо любопитство какво още можеше да е затыкнато под гаража на Баронс.

— Сигурно усеща близостта на двойника си. Казано е, че ако четирите се съберат заедно отново, ще изпеят Песента на Правенето.

— Имаш предвид, че ще създадат нещо? — попитах.

Баронс сви рамене.

— Няма думи в езика на Фае, съответстващи на „създавам“ и „унищожавам“. Има само Правене, дума, която съдържа в себе си и развалянето на нещо.

— Това е странно — казах. — Сигурно имат много ограничен език.

— Това, което имат, госпожице Лейн, е много прецизен език. Ако помислиш за момент, ще видиш, че всъщност има смисъл. А щом нещо добие смисъл, значи си разсеял объркването.

— А? — Объркването ми не беше разсеяно. Всъщност усещах, че се задълбочава.

— За да направиш нещо, госпожице Лейн, първо трябва да развалиш това, което е. Ако започнеш с нищо, дори нищото се разваля, когато се заменя с нещо. За Туата Де няма разлика между създаването и унищожаването. Има само застой и промяна.

Аз съм обикновено момиче. Едва вързах четворки в курсовете по философия в колежа. Когато се опитах да прочета „Битие и нищо“ на Жан Пол Сартр, развих тежка нарколепсия^[2], която ме атакуваше на

всеки два или три пасажа от книгата, и в резултат изпадах в дълбоки пристъпи на коматозен сън. Единственото, което помня от „Метаморфозата“ на Кафка, е ужасната ябълка, която се беше забила в гърба на насекомото, а глупавата история на Борхес^[3] за преображенията на костенурката не ме доведе до никакво познание, освен до това, че харесвам много повече „Малкото зайче Фуфу“, което е в рими, и мога да скачам на въже на ритъма, който създава.

Както аз виждах нещата, Баронс току-що ми беше казал следното: на едно Фае не само нямаше да му пука дали ще живее, или ще умра, то нямаше дори да отбележи, че съм мъртва, а само че преди това съм била в състояние да ходя, да говоря и да сменям сама дрехите си, а след това вече не съм, сякаш някой е изтръгнал батериите от мен.

Хрумна ми, че мога наистина да се науча да мразя Фае.

Измърморих извинение към мама, грабнах разкъсаната възглавница, запратих я през претършуваната спалня и извиках:

— Проклятие, проклятие, *проклятие*! Къде си го сложила, Алина?

Пера заваляха из стаята. Останките от нацепената възглавница полепнаха върху пейзаж на крайморска хижа със сламен покрив над таблата на кревата — един от малкото предмети в апартамента ѝ, които бяха оставени непокътнати — и я събориха от стената. За щастие, картината падна на леглото и стъклото не се счупи. За нещастие, не разкри удобна дупка за скривалище.

Отпуснах се на пода и се облегнах на стената, вирах се в тавана и чаках да ме удари искра на вдъхновение. Не стана. Бяха ми свършили идеите. Проверих всяко място, на което Алина някога беше крила дневник у дома, а после и някои други, без никакъв късмет. Не само че не бях намерила дневника ѝ, но открих, че още няколко неща липсваха — албумите ѝ със снимки и органайзерът със страниците на цветя бяха изчезнали. Алина поддържаше органайзера толкова всеотдайно, колкото и дневника си и знаех, че имаше два фотоалбума в Дъблин — един на семейството ни и на дома ни в Ашфорд, който да показва на новите си приятели, и един празен, за да го запълни, докато е тук.

Нямах късмет да намеря нито едно от тези неща. А бях направила щателно претърсване.

Дори се бях отбила в една железария на път за насам и бях купила чук, за да мога да откъртя дъските в гардероба в спалнята ѝ. Накрая използвах тесла, за да надзърна във всички корнизи и каси, търсейки хлабав перваз. Чуках навсякъде по фасадата на камината. Удрых по дъските на пода, ослушвайки се за кухи места. Проверих всяка мебел в апартамента — облегалки и седалки, и дори проверих вътре, както и под тоалетното казанче.

Не намерих нищо.

Ако дневникът ѝ беше скрит някъде в апартамента, този път Алина ме беше надминала. Единственото, което оставаше да опитам, беше да разруша напълно мястото — да разбия стените, да откъртя шкафовете и да изтърбуша подовите, за което трябваше да купя цялата проклета сграда, а няхах толкова пари.

Поех си въздух. Но Баронс имаше. И можех да му предложа стимул, да иска да намерим дневника на Алина. Искях дневника ѝ, заради уликите, които можеше да съдържа за разпознаването на убиеца ѝ, но имаше и добра възможност да съдържа информация за местонахождението на *Шинсар Дъб*. Все пак, последното нещо, което сестра ми беше казала в съобщението, беше: „Сега знам какво е и знам къде...“, преди думите ѝ да бъдат прекъснати рязко. Имаше голяма вероятност да беше написала нещо за нея в дневника си.

Въпросът беше можех ли да се доверя на Баронс и ако да, доколко?

Взрях се в пространството и се зачудих какво наистина знаех за него. Не беше много. Мрачният екзотичен полубаск, полупикт беше мистерия и можех да се обзаложа, той никога не беше допускал никого достатъчно близо, за да я разкрие. Фиона може би знаеше едно-две неща за него, но самата тя беше мистерия.

Аз бях сигурна в едно. Той щеше да е ми е ужасно ядосан, когато ме видеше отново, защото последното, което ми каза, с типично властния си маниер, преди да се строполя изтощена в леглото рано сутринта, беше: „Имам да върша някои неща утре, госпожице Лейн. Ти ще останеш в книжарницата, докато се върна. Фиона ще ти осигури всичко, от което може да се нуждаеш“.

Пренебрегнах заповедите му скоро и след като се събудих, което се случи някъде около два и половина следобед, се изплъзнах през задния вход на уличката зад магазина. Не, не бях глупава и няхах

предсмъртно желание. Но имах мисия и не можех да си позволя да оставя страхът да ме обземе. В противен случай беше по-добре да си резервирам първото свободно място за следващия полет към Джорджия, да подвия опашка и да изтичам у дома на сигурно място при мама и тате.

Да, знаех, че Многоустото нещо беше някъде там и търсеше порусата, пухкава версия на мен. Да, нямах съмнение, че докато някъде Малусè проспиваше дневните часове, затъкнат в крещящ ковчег в стил романтичен готик, покрит с натруфена окървавена дантела, неговите хора вече тършуваха из Дъблин за крадливата госпожица Дъга.

Но никой нямаше да търси *тази* мен.

Бях опънала тъмната си коса назад в къса конска опашка и я бях натъпкала под бейзболна шапка, спусната ниско. Носех любимите си избелели дънки, размъкната и износена тениска, която бях откъснала от тате, преди да замина и която някога, преди няколкостотин пранета беше черна, както и протрити кецове. Нямах нито един аксесоар и използвах кафява хартиена пазарска торба вместо чанта. Не бях сложила никакъв грим — нищичко, нито дори червило, въпреки че устата ми се чувстваше много странно без него. Пристрастена съм към овлажнители. Мисля, че е от живота ми в жегата на Юга. Дори най-добрата кожа има нужда от допълнителна грижа по онези ширини. Но короната в маскировката ми беше наистина отвратителен чифт диоптрични очила, който бях взела от аптеката на път за насам, които сега бях провесила на врата на провисналата тениска.

Може да мислите, че не изглежда като голяма маскировка, но знам някои неща за хората. Светът забелязва красивите, добре облечени млади жени. И се опитва усилено да не вижда непривлекателните, повлеканите. Ако изглеждате достатъчно зле, получавате погледи, които се плъзгат право през вас. Нямах съмнение, че изглеждах по-зле от всякога в живота си. Не бях горда от това, но в същото време бях. Може никога да не докарам грозота, но поне бях почти невидима.

Погледнах часовника си и скочих на крака. Бях претърсвала апартамента на Алина с часове и беше почти седем. Баронс изглежда имаше навика да се появява в книжарницата малко след осем и исках да се върна, преди той да пристигне тази вечер. Знаех, че Фиона ще ме издаде, но реших, че той няма да е и наполовина толкова ядосан, ако

личният му ОС детектор вече се е върнал жив и здрав преди него, колкото щеше да е, ако го оставех да се гърчи известно време над потенциалната загуба.

Събрах хартиената си чанта, нахлузих ужасните очила на носа си, дръпнах колкото можах по-надолу бейзболната шапка, угасих светлините и заключих.

Въздухът беше топъл, а небето беше нашарено с оранжево и червено от един величествен залез, когато излязох от сградата. Щеше да е красива лятна вечер в Дъблин. Апартаментът на Алина и домът на Баронс бяха в срещуположните краища на оживения квартал Темпъл Бар, но нямах нищо против, че трябва да се промъквам през тълпи от весели посетители на пъбове, за да стигна до книжарницата. Може самата аз да не съм щастлива, но е приятно да виждаш други, които са. Това ме караше да се чувствам по-оптимистично за моите собствени шансове.

Докато бързах по павираните улици, нито един човек не ми обърна внимание. Бях доволна от невидимостта си и непоколебимо се опитвах да се изключа от все по-чуждия ми и депресиращ свят, като включих моя айпод. Слушах един от любимите си едnodневни хитове на Джеймс със заглавие „Изчукал“. В него се пееше нещо от сорта „това легло гори от страстна любов, съседите се оплакват от шумовете, но тя свършва само когато е отгоре“. И тогава го видях.

В момента, в който го зърнах, пожелах да се чукам.

Казах ви и преди, циничните думи не ми идват лесно, особено тази, затова можете да разберете каква беше степента на влияние на Фае върху мен от начина, по който тя навлезе с маршова стъпка в ума ми и пое незабавно контрол върху предната част на мозъка ми. Его и суперего бяха отпратени с единичен бърз убийствен удар и на тяхно място наперено влезе моят нов владетел — онова примитивно, малко хедонистично копеле хромозомата.

Мигновено се подмокрих и станах гореща и хлъзгава в гащите си, всяка моя клетка беше зряла и подута от нужда. Гърдите и слабините ми *запулсираха* само от това, че го гледах, станаха твърди, по-пълни и по-тежки. Триенето на зърната ми в сутиена внезапно стана невъобразим уред за сексуално мъчение, бикините ми бяха по-

стягащи от въжета и вериги и изпитвах отчаяна нужда да имам нещо между краката, което да се удря в мен и да ме изпълва отвътре. Имах потребност от триене, от нещо дебело, горещо и дълго, което грубо да тласка навътре и навън. Да тласка навътре и навън, отново и отново, о, боже, моля те, нуждаех се от *нещо*! Нищо друго нямаше да спре болката ми, нищо друго нямаше да задоволи едничката цел в живота ми — да се чукам.

Дрехите ми бяха обида за кожата ми. Трябваше да ги махна. Хванах ръба на тениската си и започнах да я дърпам през главата си.

Вятърът върху голата ми кожа ме стресна. Замръзнах, тениската беше наполовина пред лицето ми.

Какво правех, *по дяволите*?

Сестра ми беше мъртва. Погребана и гниеща в гроб до църквата, в която бяхме ходили от деца. Църквата, в която и двете мечтаехме един ден да се омъжим. Тя никога нямаше да го направи.

Причината беше Фае. Не се съмнявах в това. След събитията от последните няколко дни бях сигурна, че едно или няколко от тези същества бяха отговорни за жестокото ѝ убийство. Бяха я разкъсвали със зъби и нокти и само Бог знаеше какво още ѝ бяха причинили. Не, съдебният лекар не беше намерил сперма в нея, но той не беше в състояние да обясни това, което беше открил в нея. През повечето време се стараех да не мисля за тези неща.

— Не мисля — изсъсках, дърпайки рязко тениската си надолу. Възползвах се от момента, за да изскубна слушалките от ушите си. Да слушам как Джеймс пее за обсесивно-компулсивен секс, беше равностойно на това да хвърлям газ в открит огън. — Каквото и да ми правиш, можеш просто да спреш. Губиш си времето с мен.

— Не е нещо, което правя, *Шийте зряц* — каза то. — То е каквото съм. Аз съм всяка еротична мечта, която си имала и още хиляди, за които никога не си мислила. Аз съм секс, който ще те обърне наопаки, ще те изгори и ще те превърне в пепел — то се усмихна. — И ако избира, мога отново да те направя цяла.

Гласът му беше дълбок, богат и мелодичен и ми въздействаше като меко и чувствено смукане по подутите ми зърна. Еротичният ад отново започна да бушува в мен. Отдръпнах се до прозореца на пъба зад мен. Притиснах се в него трепереща.

„Алина е мъртва заради едно от тези неща.“ Увиснах за тази мисъл като за спасителна лодка.

Фае стоеше в средата на павираната улица на около пет-шест метра от мен, без да прави опити да ме доближи. Тази част на квартала беше забранена за коли и пешеходците, пресичащи улицата, го обикаляха спокойно, без да го удостоят с втори поглед.

Никой от тях не поглеждаше и към мен, което не беше особено изненадващо, въпреки че тениската ми отново беше вдигната и показвах на света любимия ми розов дантелен сутиен, както и по-голямата част от гърдите си. Вдишах рязко и дръпнах отново тениската надолу.

Дори днес, след всичко, което съм видяла, не бих могла дори да започна да описвам В'лане — принц на Туата Де Данан. Има някои неща, които са просто твърде необятни, твърде богати, за да бъдат побрани в думи. Това е най-доброто, което мога да предложа — представете си висок, могъщ, силен архангел, плашещо мъжествен, ужасяващо красив. После го оцветете в най-изтънчените отсенки на кестеняво, бронзово и златно, които бихте могли да си представите. Дайте му позлатена от слънцето грива, блещукаща с жилки канела, кожа от светлокафяво кадифе и очи от течен кехлибар, целунати от стопено злато.

Фае беше невъобразимо красив.

А аз исках да се чукам и да се чукам, и да се чукам докато умра.

И тогава разбрах. Всяко Фае, което бях срещала досега, имаше „нещо“, своя собствена визитка. Сивият мъж крадеше красота. Сенките изсмукваха живот. Многоустото нещо най-вероятно поглъщаше плът.

Това тук беше секс до смърт. Жертвоприношение чрез оргазъм. Най-лошото беше, че жертвата му би била напълно наясно в някоя далечна част на ума си, че умира, дори докато проси и умолява за точно това, което я убива. Внезапно получих ужасяващо видение за мен самата там на улицата, гола, жалка, гърчеща се от неутолима нужда в краката на нещото, невидима за минувачи, умираща просто ей така.

Никога!

Имах една надежда. Ако можех да се приближа достатъчно, бих могла да го вцепеня и да избягам. Укрепих волята си с ужасяващия

спомен за това как беше изглеждала Алина в деня, в който разпознах тялото ѝ, отлепах се от прозореца и пристъпих напред.

Фае отстъпи назад. Примигнах.

— А?

— Това не е отстъпление, човеко — каза то студено. — Нетърпение. Знам какво си ти, *Шийте зрящ*. Няма нужда да играем глупавата ти игра на гоненица.

— О, да — срязах го аз, — но със сигурност ще отделим време да играем твоята глупава игра на секс до смърт, нали?

То сви рамене.

— Не бих те убил. Ти си ценна за нас. — Когато ми се усмихна, изгубих контрол за един удар на сърцето, сякаш слънцето се беше показало иззад облаците, за да свети само за мен, но беше толкова горещо, че прогори цялата ми инсталация. — Бих ти дал единствено удоволствието от моето великолепие — ми каза то, — не и болката. Можем да го направим, знаеш.

Потреперих от мисълта — цялата тази жегата, но без лед, всичият този секс, но без смърт. Внезапно усетих нощния въздух хладен върху пламтящата кожа на гърдите ми, студен за огъня на зърната ми. Погледнах надолу. Тениската и сутиенът ми лежаха в канавката до краката ми, смесени с дневния боклук и с мръсотията на града.

Със стиснати зъби и треперещи ръце се наведох да събера дрехите си. Изчервена в половин дузина отсенки на червеното, сложих сутиена и отново нахлузих тениската през главата си. Взех си хартиената чанта и айпода от канавката, нахлузих бейзболната шапка на главата си, но не си дадох труда да търся противните очила — не исках нещото да изглежда по-голямо, отколкото вече беше. После без колебание се изправих и скочих право към Фае. *Трябваше* да го вцепеня. Това беше единствената ми надежда. Единствен Бог знаеше, какво още можеше да направи.

Преди да успея да го достигна, то изчезна. В един момент беше там, в следващия го нямаше. Бях съвсем сигурна, че съм станала свидетел как Фае „Пресява“ от първа ръка. Но къде беше отишло?

— Зад теб, човеко — каза то.

Обърнах се рязко, за да го открия застанало на тротоара на около четири метра вляво от мен, пешеходците се разделяха около него така, както Червено море се беше отдръпнало от Моисей, като се държаха на

разстояние. Всъщност пешеходният поток по цялата улица изглежда изтъняваше значително, а тук-там внезапно се затваряха врати на пъбове от видимо не летния хлад в юлския въздух.

— Нямаме време за глупави игри, Маккайла Лейн.

Трепнах.

— Откъде знаеш името ми?

— Ние знаем много за теб, Нул — каза то. Ти си един от най-могъщите *Шийте* зрящи, които сме срещали. А вярваме, че едва си започнала да осъзнаваш потенциала си.

— Кои сте вие? — настоях аз.

— Тези от нас, които са загрижени за бъдещето на двата ни свята.

— И кои са тези „тези“?

— Аз съм В'лане, принц на Туата Де Данан и съм тук от името на Аойбеал, възвишената кралица на нашата раса. Тя има задача за теб, *Шийте* зрящ.

Едва устоях на порива да не се разсмея. Последното, което очаквах да чуя от някое Фае беше нещо от сорта на: „Твоята мисия, ако избереш да я приемеш...“

— Ако случайно си забравил, не че се опитвам да ти припомням или нещо такова, но не са ли Фае по-склонни да *убиват* Шийте зрящите, вместо да им дават полезни малки задачи?

— Не сме наказвали никого за назидание от известно време — каза то. — Като жест на добра воля и знак за почит от страна на кралицата, имаме дар за теб.

— О, не! — поклатих глава. — Без подаръци, благодаря!

Бях запозната с целия разгром „Троянски кон — пазете се от гърци, носещи дарове“ и в ума ми нямаше никакво съмнение, че Фае, носещ дарове, определено би било нещо много по-лошо.

— Разбирам, че вече си се издала на едно или повече Ънсийли — каза то хладно.

Замръзнах. Откъде знаеше? И какво имаше предвид с това „или повече“? Дали Кралските ловци също са били вдигнати на крак?

— Е? — Вдигнах рамене, оттегляйки се към най-добрата ми и последна защита — блъфирането.

— Нашият дар ти предлага малка защита от тези, които биха те наранили.

— Включително и от теб? — изръсих. Въпреки че успях да водя разговор с него — а повярвайте ми, с това, което чувствах, беше достатъчно трудно да вържа две последователни думи, да не говорим за опитите да ги направя разбираеми — вече два пъти трябваше да си дръпна надолу тениската и току-що се хванах, че разкопчавам дънките си.

— Няма защита срещу някой като мен, *Шийте зрящ*. Ние от кралските династии влияем на хората по този начин. Нищо не може да се направи, за да се предотврати.

Един ден щях да разбера каква лъжа беше това. Но не преди да бъда изгорена от истината в нея.

— Тогава с какво е толкова добър глупавият ти дар? — Ядосано закопчах сутиена си отново. Гърдите ми бяха толкова горещи и стегнати, че боляха. Обгърнах по една с всяка ръка и започнах да стискам и мачкам, но отчаяният масаж не ми донесе облекчение.

— Нашият дар би ти позволил да се защитиш срещу много от тези, които биха те убили — каза то, — но не и от тези, които имат правото да те убият.

Очите ми се свиха, ръцете ми паднаха отстрани и се свиха в юмруци. Ноктите ми издълбаха полумесеци в дланите ми.

— *Правото* да ме убият? — сопнах се аз. Това ли бяха мислили за сестра ми, тези, които я бяха убили? Че са имали *правото*?

То ме изучи.

— Никой от нас не би.

Да, бе! А пък пираните са вегетарианци.

— Какъв е този дар? — настоях аз.

Фае протегна златна гривна, гравирана със сребро, блестяща с рубинен огън.

— Гривната на Крус. Беше направена преди много време за една от високо ценените му човешки наложници. Осигурява един вид щит срещу много Ънсийли и... други неприятни неща.

— Ами срещу Сийли? Действа ли срещу тях?

То поклати ужасяващо красивата си глава.

Помислих за минута.

— Ще ме предпази ли от Кралските ловци — попитах.

— Да — отговори то.

— Наистина ли? — възкликнах. Бих я искала дори само заради това. Откакто чух за приличните на дяволи Ловци, от самата мисъл за тях ме побиваха тръпки. Изпитвах специален страх от тази каста на Ънсийли, който беше по-силен от друг, програмиран в моите изтормозени гени. — Каква е уловката? — попитах. Глупав въпрос, знаех го. Като че ли щеше да ми каже. Не можех да вярвам на нищо, което ми кажеше. Не бях забравила коментара на Баронс, че е почти невъзможно да бъдат различени кралските семейства на Сийли и Ънсийли. Този принц В'лане от Туата Де Данан твърдеше, че е тук от името на кралицата на Сийли, но аз нямах доказателство за това, нито дори, че е това, което твърдеше.

— Няма уловка — каза то.

Както казах, глупав въпрос.

— Държа на началната си позиция — осведомих го. — Не, благодаря! Така, това е свършено. Сега нека минем на основното! Какво искате от мен? — дръпнах тениската си обратно надолу. Искях малкото ни интервю за работа да приключи и да свършим, колкото по-скоро, толкова по-добре.

Въздухът около мен се смрази, сякаш вледенен от недоволството на Фае от моето отношение.

— Има проблеми в света на Фае, *Шийте зрящ* — каза то, — а както си видяла и във вашия свят. След цяла вечност на ограничаване, някои от долните касты Ънсийли започнаха да бягат от затвора си. Въпреки усилията ни да изолираме слабостта в тъканта на нашите светове, не сме в състояние да определим как се освобождават.

Вдигнах рамене.

— И какво искате да направя аз за това?

— Кралица Аойбеал иска *Шинсар Дъб*, *Шийте зрящ*.

Започвах да мисля, че може да е по-лесно да започна да отмятам всеки, когото познавах в Дъблин, който не искаше *Шинсар Дъб*. Леле, това значеше никой!

— Е, какво я спира да я вземе? Не се ли предполага тя да е най-могъщата от всички Фае? — бях съвсем сигурна, че точно това ми беше казал Баронс. Освен краля на Ънсийли, за когото някои твърдяха, че надминавал всички, а други, че бил просто фигурант и че „децата на богинята Дану“ са по матриархална линия. Според Баронс никой не знаеше нищо сигурно за краля на Ънсийли.

— Имаме малко затруднение. Не сме способни да усетим собствените си свещени обекти. Единствено редките *Шийте* зрящи могат. Ние не знаем къде е — Фае нямаше как да изглежда по-оскърбен от признанието си. Как смее светът да не коленичи и да не дращи в краката му? Как смее Вселената да не подреди всичко в негова полза? Как смее един обикновен човек да притежава способност, която надминава техните? — Други неща също изчезнаха. Неща, които бихме искали да си върнем.

— И какво точно иска тя да направя аз? — Не ми харесваше накъде отиват нещата. Не бях сигурна, че мога да оцелея.

— Тя просто желае да продължиш търсенето си както досега, а от време на време ние ще проверяваме напредъка ти. Ако научиш нещо, колкото и малко да е, за някоя от свещените ни реликви, особено за *Шинсар Дъб*, ще ми сигнализираш незабавно.

Въздъхнах с облекчение. Боях се, че планира да остане около мен, докато търсех. Слава Богу, не планираше.

— Как се предполага да го правя?

Отново ми предложи Гривната на Крус.

— Това. Ще ти покажа как да я ползваш.

Поклатих глава.

— Няма да я взема.

— Не бъди глупачка! Твоят свят също страда.

— Имам само твоята дума за това — казах. — Доколкото знам, ти може да лъжеш за всичко и тази гривна може просто да ме убие в мига, в който я сложа.

— Докато намериш доказателство, което те задоволява, *Шийте зрящ* — каза то студено, — може да е твърде късно за твоята раса.

— Това не е мой проблем — отвърнах. — Никога не съм искала да съм *Шийте зрящ* и дори не признавам, че съм такава.

В колежа познавах няколко души със стремежи да бъдат супергерои, които искаха да променят нещата — да се присъединят към Корпуса на мира или да станат лекари и да отворят хората, за да могат да ги поправят и отново да ги зашиват, но лично аз никога не съм имала желание да спасявам света. Да го украсявам? Да. Да го спасявам? Не. Доскоро бях момиче от малък град с малки мечти и бях съвършено доволна от живота си. После някой засипа света ми с фекалии и ме принуди да изляза от щастливата си малка дупка. Бях

дошла в Дъблин с едничката цел на сърце — да отмъстя за смъртта на сестра ми. Единствено тогава бих могла да се върна в Ашфорд и да представя някакъв успокояващ завършек на мама и тате. После може би щяхме да се изцерим и да се опитаме отново да бъдем семейство. А единственият свят, който исках да спася, беше моят.

— Ще промениш решението си — каза то.

Фае го нямаше.

Зяпах празно няколко минути в пространството, което беше заемало, преди да изчезне. Въпреки скорошните ужаси, на които бях станала свидетел, изобщо не бях привикнала да гледам как нещо изчезва точно пред очите ми и това беше дълбоко обезпокоително.

Огледах се наоколо, за да съм сигурна, че не е изскочило някъде зад мен, за да ме издебне или нещо такова, но бях сама на улицата. Стреснах се, когато осъзнах, че температурата в непосредствена близост до мен беше паднала толкова значително, че можех да видя дъха си във въздуха. Тънък слой мъгла покриваше разстояние от около шест метра, а след това леденият въздух се срещаше отново с жегата. Скоро щях да науча, че това беше характерно за кралското семейство — тяхното удоволствие или неудоволствие често преоформяше малки пространства от средата около тях.

Сканирах отново набързо. Да, улицата беше празна, всички врати бяха затворени и нямаше жива душа наоколо.

Колкото и жестоко да бях засрамена от себе си, трябваше да призная, че бях невероятно възбудена и плъзнах ръка в дънките си.

Свърших в момента, в който се докоснах.

[1] Акър — мярка за повърхност, равна на 4046,86 квадратни метра. — Б.пр. ↑

[2] Нарколепсия — хронично неврологично заболяване, характеризиращо се с прекомерна умора през деня и епизоди на силна нужда от сън. — Б.пр. ↑

[3] Хорхе Франсиско Исидоро Луис Борхес Асеведо — аржентински писател, есеист, поет и преводач, смятан за един от най-изтъкнатите южноамерикански автори на 20 век. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Беше осем и четвърт, когато се върнах в книжарницата. Знаех, че Баронс е там, още щом завих зад ъгъла. Големият му мотор, целият в черно и хром, беше паркиран пред ярко осветената фасада до невъзмутимия седан на Фиона.

Завъртях очи. Денят ми продължаваше да става от лош по-лош със страшна скорост. Бях се надявала Фиона да си е тръгнала навреме, тоест преди Баронс да пристигне и преди да може да ме издаде.

Нямах късмет.

Заобиколих отзад, решавайки да се промъкна и да се престоря, че съм била горе цял ден със слушалките на айпода в ушите, в случай че някой твърди, че е чукал, и да видя дали мога да се измъкна. Никога не знаеш дали нещо ще ти се размине, докато не опиташ. Може би никой не си беше направил труда да ме провери.

Когато завих зад ъгъла на сградата, погледът ми автоматично се стрелна към края на уличката покрай магазина към тъмния периметър на изоставения квартал отвъд задните прожектори. Спрях се, претърсвайки за сенки, които не трябваше да са там. Невесела усмивка закриви устните ми. Най-странните неща бяха станали инстинктивни.

Забелязах четири групи мрак там, където не трябваше да ги има. Три се бяха прилепили към сенчестите стрехи на сграда през две къщи отдясно, четвъртата беше отляво на мен и се държеше много по-смело. Влачеше се напред-назад покрай каменната основа на магазина, точно до книжарницата на Баронс, като изстрелваше и отдръпваше тъмни филизи от себе си, изпробвайки краищата на басейна светлина, обливаща задните входове.

И четирите запулсираха гладно при приближаването ми.

„Стой в светлината — беше ми казал Баронс — и ще бъдеш в безопасност! Сенките могат да те пипнат единствено в пълен мрак. Неспособни са да търпят дори най-малкото количество светлина. И, госпожице Лейн, не трябва никога, ама никога да влизаш в изоставения квартал през нощта.“

„А защо някой не отиде там през деня и не поправи всички тези счупени улични лампи? — бях попитала. — Това няма ли да ги премахне? Или поне да помогне?“

„Градът е забравил, че тази част съществува — беше отговорил той. — Няма да намериш участък на *Гардий*, който да претендира за нея и ако попиташ градската електрическа компания или водната, те няма да имат данни за услуги до нито един адрес в границите ѝ.“

Бях изсумтяла.

„Градовете не губят цели квартали просто така. Това е невъзможно.“

Беше се усмихнал леко.

„С времето, госпожице Лейн, ще спреш да използваш тази дума.“

Докато се изкачвах по стълбите към задната врата, вдигнах юмрук и го размахвах ядосано към Сенките. Бях се наситила на чудовища за вечерта. Сянката, която пълзеше около основите, ме стресна, като се наежи видимо срещу мен. Намирах проявата му на съзнателна враждебност за вледеняваща.

Задната врата беше заключена, но третият прозорец, който опитах, се плъзна лесно. Помърморих под нос за ужасната липса на чувство за безопасност на Баронс, докато се повдигах и прехвърлях през перваза на прозореца. След кратка спирка в банята, се отправих към предната част на „Книги и дреболии Баронс“.

Не знам какво ме накара да се поколебая, когато посегнах да отворя втората врата, която отделяше жилището от книжарницата, но нещо го направи. Може би чух името си, докато се пресягах за дръжката или любопитството ми се възбуди от настоящия оттенък в гласа на Фиона, който се носеше ясно през вратата, въпреки че думите ѝ не се чуваха. Каквато и да беше причината, вместо да издам присъствието си, аз открянах леко вратата, допрях ухо до отвора и проявих такава липса на обноси, че бих ужасила всяка жена в семейството ми десет поколения назад. Аз подслушвах разговора, който се провеждаше зад вратата.

— Нямах право, Джерико и го знаеш — извика Фиона.

— Кога ще се научиш, Фио? — каза Баронс. — Силата прави правото. Това е единственото право, от което се нуждае.

— Мястото ѝ не е тук. Не можеш да ѝ позволиш да остане. Няма да търпя това.

— Ти няма да го търпиш? Кога стана мой пазител, Фио? — Имаше заплаха в самата нежност, с която Баронс зададе въпроса, но Фиона или не я чу, или избра да не ѝ обърне внимание.

— Когато ти започна да се нуждаеш от такъв. Не е безопасно да я държим тук, Джерико. Тя трябва да си отиде — тази вечер, ако е възможно, утре най-късно. Не мога да съм тук през цялото време, за да се грижа нищо да не се случи.

— Никой не те е молил — каза Баронс студено.

— Е, някой трябва да го прави — извика тя.

— Ревнуваш ли, Фио? Че не си ти?

Фиона засмука шумно въздух. Почти можех да я видя как стои там — с ярки от страст очи, две цветни петна на скулите ѝ на застаряваща кинозвезда.

— Ако трябва да прехвърлиш спора на лично ниво, тогава да, Джерико, ревнувам. Знаеш, че не я искам тук. Но не става дума само за мен и какво искам аз. Това *дете* е толкова невежо и невинно...

Добре, наистина се възмутих от това.

— ... и няма и най-малката представа какво прави. Няма никаква представа в каква опасност е, а ти нямаш право да продължаваш да я подлагаш на риск.

— Не право, Фио, сила. Помниш ли? Не ме интересуват правата. И никога не са ме интересували.

— Не вярвам в това, Джерико. Познавам те.

— Не, Фио, само мислиш, че ме познаваш. Всъщност изобщо не ме познаваш. Не се бъркай или напусни! Сигурен съм, че мога да намеря друга да... — Той спря за момент, сякаш търсеше точните думи, — обслужва нуждите ми.

— О! Да обслужва твоите... О! Това ли правя аз? Обслужвам нуждите ти? Би направил и това, нали? Да намериш друга. Да ме натовариш на най-близкия влак. Обзалагам се, че дори няма да се сбогуваш, нали? Вероятно никога няма да помислиш отново за мен.

Баронс се засмя меко и въпреки че не можех да видя нито един от двамата, си представих как той я хваща за раменете, може би забърсва с кокалчетата си меката извивка на бузата ѝ.

— Фио — каза той, — глупавата ми, сладка, вярна Фио. Винаги ще има място за теб в мислите ми. Но аз не съм мъжът, който вярваш, че съм. Гледаш на мен прекалено романтично.

— Никога не съм виждала повече в теб, отколкото знам, че може да си, ако искаше, Джерико — обяви Фиона пламенно.

Дори и аз — едно дете, толкова невежо и невинно, да повтора наскоро измисления израз — можех да чуя сляпото уверение в любов в гласа ѝ.

Баронс отново се засмя.

— И тук, скъпа моя Фио, ти правиш една от най-великите грешки на жените — да се влюбиш в потенциала на един мъж. Толкова рядко споделяме същото виждане за нещата и дори още по-рядко си правим труда да го достигнем. Спри да копнееш за мъжа, който мислиш, че бих могъл да бъда, и хвърли един добър, дълъг, здрав поглед към този, който съм!

В ума ми Баронс я сграбчи, когато натърти на думата „поглед“ и сега я разтърсваше, не съвсем нежно.

Последва още едно мълчание, после рязко огорчено женско ахване и още по-дълго мълчание.

— Тя остава, Фио — промърмори Баронс след известно време. — А ти ще запазиш самообладание, нали?

Започвах да мисля, че съм пропуснала отговора ѝ, когато Баронс проговори отново грубо:

— Нали, Фио?

— Разбира се, Джерико — отвърна Фиона меко. — Както пожелаеш. — Гласът ѝ беше замечтан, безгрижен като на дете.

Слисана от внезапната драстична промяна на мнението ѝ, затворих вратата тихомълком.

После се обърнах и затичах към подозрителната сигурност на взетата назаем спалня.

По-късно същата вечер, часове след като Баронс дойде да ми крещи през затворената врата за това, че съм излизала днес и съм рискувала безопасността на личния му ОС детектор — да, Фиона ме беше издала — стоях на прозореца в стаята ми и се вирах навън в нощта. Нямаше ред в мислите ми. Те се мятаха и летяха като есенни листа във вихрушка.

Къде беше дневникът на Алина? Нямаше начин да не беше водила дневник. Ако беше мислила, че се влюбва, щеше да е изписвала

страница след страница за новия си приятел всяка нощ, особено след като не беше говорила с мен или с някой друг за него. Бях обмисляла да помоля Баронс да ми помогне да го търсим, но след разговора, който бях подслушала, в ума ми се беше оформило едно голямо, тлъсто „не“. Нямах да му споделя и за малкото посещение на Секс-до-смърт-Фае.

Дали В'лане беше Сийли принц? Пословичният „човек с бялата шапка“^[1]? Определено не изглеждаше така. Но пък дали изобщо някое Фае някога би изглеждало добро за един *Шийте зряц*? Не че признавах, че съм такава или нещо подобно. Все още се придържах към надеждата, че ми се случва нещо друго. Като, може би, че спя и съм заседнала в дълъг, ужасен кошмар, който би свършил само ако можех да се събудя. Или че може би ме е ударила кола и лежа в болничното легло у дома в Ашфорд и имам предизвикани от комата халюцинации.

Всичко беше за предпочитане пред това да се нарека *Шийте зряц*. Усещах го като признание за поражение, доброволно приемане на странната мрачна треска, която изглежда бях хванала в момента, в който стъпих в Ирландия. Лудостта беше започнала в тази същата нощ с онова Фае на бара и побърканата стара жена.

Като погледнех назад, виждах, че старата жена изобщо не беше луда, тя беше *Шийте зряц* и всъщност беше спасила живота ми онази нощ. Кой може да каже как биха се обърнали нещата, ако тя не ме беше спряла да се издам сама? „Почитай кръвната си линия“ — беше казала.

Каква кръвна линия? Кръвна линия на *Шийте зряци*? Всеки въпрос, който ми хрумваше, само пораждаше други въпроси. Това значеше ли, че и мама е такава? Тази мисъл беше просто абсурдна. Не можех да си представя Рейни Лейн с шпатула в едната ръка и кърпа за чинии в другата, да се преструва, че не вижда Фае, точно както и не можех да си представя Малусе да ми прощава за кражбата на камъка му и да ме кани на обиколка за пазаруване на парцалки по последна мода дрипав шик готик. Не можех да си представя и баща ми, който беше данъчен адвокат, да имитира Фае-слепота.

Мисълта ми отскочи обратно към В'лане. Ами ако Фае лъжеше и всъщност беше Ънсийли и се опитваше да освободи повече от братята си, за да тормозят света ми? А ако казваше истината, защо кралицата на Сийли искаше книгата, която съдържаше най-смъртоносната от

всички магии? Какво планираше да прави с нея Аойбеал и най-вече как тази толкова търсена книга се беше изгубила?

На кого можех да се доверя? Към кого можех да се обърна? Алина беше ли знаела нещо за това, което научавах аз сега? Беше ли посещавала Маккейб и Малусе? Какво беше станало с нея, когато беше пристигнала в Дъблин преди толкова месеци? Каквото и да беше, по времето, когато беше започнало, тя беше решила, че е вълнуващо. Дали се беше запознала с мъж, който я беше завлякъл в своя мрачен подземен свят? Или беше срещнала Фае, което я е прелъстило да влезе в него? „Той ме е лъгал през цялото време — беше казала. — Той е един от тях.“ Под „тях“ дали имаше предвид Фае?

— О, боже! — прошепнах, зашеметена от мисълта. Дали Алина е мислела, че е влюбена във Фае? Дали я беше ухажвало и използвало? Дали тя също е била ОС детектор? И Нул като мен?

Дали несъзнателно не следвах същите стъпки, които тя беше направила, надолу по същия път, към същата крайна дестинация — смърт?

Умствено отметнах всички, които искаха *Шинсар Дъб*: това бяха Баронс, Маккейб, Малусе, В'лане, а чрез него и кралицата на Сийли. А съдейки по присъствието на пазачите Ънсийли у Маккейб и у Малусе в играта беше включен и поне един голям и лош Ънсийли, който се осмеляваше да нарича себе си лорд Господар. Защо? Какво целяха всички тези... ъ... хора, поради липса на по-добра дума? Всички ли я искаха по една и съща причина? И ако беше така, каква беше тази причина?

„Не можем да им позволим да я имат“ — беше казала Алина за *Шинсар Дъб*.

— Боже, сестро, не можеше ли да бъдеш малко по-точна? — промърморих. — Кой не трябва да я има?

Дори по някаква щастлива случайност да успеех да намеря проклетото нещо, не само че може би нямаше да съм в състояние да го докосна, според Баронс, а и нямаше да имам представа какво да правя с него.

Въздъхнах. Нямах нищо друго, освен въпроси и никого, когото да попитам. Писнало ми беше от хора, които пазеха тайните си и преследваха скрити планове така естествено, както живееха и дишаха, а вероятно и както убиваха. Само вижте „мъжете“, които бях срещнала

през последната седмица: Маккейб, Малусè, В'лане, Баронс. Нито един от тях не беше нормален. Нито един от тях не беше надежден. „Агне в град на вълци“ — беше ме нарекъл Баронс скоро след като се срещнахме. — „Чудя се кой ще те грабне“.

Тайни. Всеки имаше тайни. Алина беше отнесла нейните в гроба. Нямах съмнение, че да се опитвам да задавам въпроси на В'лане, когато го видях отново — не бях толкова глупава да мисля, че е свършил с мен — би било упражнение по безполезност. Предполагаемият принц можеше да ми отговори, но аз бях само ОС детектор, а не детектор на лъжата. Баронс не беше по-добър. Както разкри малкият му спор с Фиона, той също пазеше тайни и изглежда аз бях в още по-голяма опасност, отколкото предполагам.

Това беше ободрителна мисъл. До тази сутрин смятах, че по всяко време, щом изляза през вратата, рискувам живота си, но очевидно бях в опасност и докато бях тук.

Боже, колко ми беше мъчно за дома! Липсваше ми животът ми. Липсваше ми „Тухларната“. Липсваха ми затварянията в събота вечер с приятелите ми бармани. Липсваше ми задължителното спиране в три сутринта в „Претъпканата къща“ за палачинки, където се опитвахме да се отпуснем достатъчно, за да заспим преди съмване, а през лятото планирахме на кое езеро да се срещнем по-късно през деня.

„Ще се срещнем с Роарк О'Баниън утре, госпожице Лейн“ — ми каза Баронс през заключената ми и барикадирана врата, когато се качи четири етажа, за да ми отхапе главата. — „Той е третият голям играч на терена. Наред с другите неща, той притежава «О'Баниън» — луксозен бар в центъра на Дъблин. Старинен с богати клиенти. След като изглежда имаш проблем да се обличаш, Фиона ще ти донесе подходящо облекло. Повече не напускай книжарницата без мен, госпожице Лейн!“

Беше три сутринта и аз още бях будна, а когато най-сетне заспах, вратата на гардероба беше широко отворена, всички лампи в спалнята и в прилежащата ѝ баня бяха запалени.

[1] Вероятно става дума за Джеймс Робърт „Джим“ Лийвъл — бивш детектив от отдел „Убийства“ в Далас, Тексас, който ескортирал Лий Харви Осуалд (предполагаемият убиец на президента Джон Кенеди) през даласката Дирекция на полицията, когато Осуалд е бил

застрелян от Джак Руби. На снимката, документираща събитието, Лийвъл носи бяла шапка. — Б.пр. [↑](#)

ПЕТНАЙСЕТ

Роарк или Роки О'Баниън беше роден като ирландски католик, крайно беден и с гени, които бяха му дали силата, издръжливостта и тялото на професионален боксьор още преди да навърши осемнайсет години.

Заради външността му някои биха го нарекли Черен ирландец, но кръвта във вените му не беше испанска или меланджен^[1], а принадлежеше на саудитски предшественик, за когото не се говореше, и който беше оставил нещо свирепо, мрачно и безскрупулно в рода на О'Баниън.

Роден в град, контролиран от две враждуващи ирландски престъпни фамилии — Халоран и О'Киърни — Роарк О'Баниън си извоювал пътя до върха на ринга, но това не било достатъчно за амбициозния шампион, той жадувал за още. Една нощ, когато Роки бил на двайсет и осем години, основните членове на семействата Халоран и О'Киърни — всеки син, внук и бременна жена, били убити. Двайсет и седем души умрели в онази нощ, застреляни, взривени, отровени, намушкани или удушени. Градът никога не бил виждал такова нещо. Група безупречно синхронизирани убийци подготвяли засади в целия град — в ресторанти, в домове, в хотели и в клубове, и ударили едновременно.

„Ужасяващо“ — казвали някои. „Скапано брилянтно“ — коментирали други. Но почти всички, включително и ченгетата пожелали на Роки „На добър час!“. Още на следващия ден, когато внезапно забогателият Роки О'Баниън, шампион по бокс и идол на много момчета, се отказал от ринга, за да поеме контрола върху различните видове бизнес, които до този момент били в ръцете на Халоран и О'Киърни, той бил приветстван от представителите на бедната работническа класа — тези, чиито банкови сметки били толкова тънки, колкото големи били телевизорите и мечтите им — като герой, въпреки още прясната кръв по ръцете му и невъзпитаната глутница от бивши боксьори и мутри, които водел със себе си.

Това, че бил „дяволски добре изглеждащ мъж“, не вредило на никого. Роки бил смятан за голям чаровник и женкар, но със силно чувство за чест, което се харесвало на тези, които му били верни. Той не лягал с жените на други мъже. Никога. Мъжът, който нямал никакво уважение към живота и към закона, уважавал светостта на брака.

Споменах ли, че бил ирландски католик? Според една разпространена в града шега, младият О'Баниън не бил на училище в деня, когато свещеникът чел проповедта за Десетте Божии заповеди, а в поправителния ден малкият Роки получил само кратката версия: „Не пожелавай жената на ближния си, а всичко останало е на разположение!“.

Въпреки цветистата подготовка, която Баронс ми направи за скорошния ни трети домакин — и неподозираща жертва, както бях започнала да мисля за тях — все още бях неподготвена за това, което беше Роки О'Баниън.

— Ъ, Баронс? — казах аз. — Наистина не мисля, че да крадем от този човек е добра идея.

Гледала съм достатъчно филми за мафията. Не влизаш при Кръстника, за да го обереш с очаквания да оцелееш дълго след това. Вече имаше твърде много страшни създания, които бяха по петите ми.

— Ще изгорим този мост, когато стигнем до него, госпожице Лейн — отговори той.

Погледнах към него. Животът ми беше толкова нереален. Тази вечер Баронс беше избрал от абсурдната си колекция Ламборгини 1975 Кунташ, едно от трите „Улф“ Кунташ правени някога.

— Мисля, че изразът е да преминем този мост, Баронс, не да го запалим. Какво искаш — всеки идиот, вампир, Фае и мафиотски дон в града да ме преследва ли? По колко различни начина мислиш, че мога да си направя косата? Отказвам да бъда червенокоса! Тегля чертата тук. Колкото и да обичам този цвят, нямам никакво желание да си боядисам главата в оранжево.

Той се засмя. Спонтанната усмивка беше толкова рядка гледка върху това изсечено изтънчено лице, че примигнах и зяпнах.

— Смешно е, госпожице Лейн — каза той. После добави: — Искаш ли да караш?

— А? — зяпнах. Какво му ставаше? Бях слязла долу малко след единайсет, облечена с роклята, която ми даде Фиона. След като я бях

нахлузила през главата си, бях изчакала няколко секунди, за да проверя дали не е натрита с някаква ужасна отрова, от която би ми се дощяло да си издраця кожата. Той се държеше по този странен начин и аз просто не разбирах. Изглеждаше... ами... закачлив, поради липса на по-добра дума. В хубаво настроение. Почти пиян, но все пак с чиста глава. Ако беше който и да е друг мъж, щях да го заподозра в злоупотреба с вещества, щях да реша, че е надрусан или нещо такова. Но Баронс беше твърде консервативен за това, неговите наркотици бяха парите, властта и контролът.

И все пак беше толкова наелектризиращо жизнен тази вечер, че въздухът около него сякаш пукаше и съскаше.

— Шегувам се — каза той.

И това също не беше характерно. Джерико Баронс не се отдаваше на хумор.

— Това не беше мило. Мечтала съм да карам Ламборгини К-ш.

— Не можеш да кажеш Кунташ ли, госпожице Лейн? — С неопределимия му акцент Кунташ звучеше дори още по-чуждоземно.

— Мога — казах ядосано. — Но няма. Мама ме е учила на обноски.

Той ми метна страничен поглед.

— И защо, госпожице Лейн?

— Ругаенето на всеки език си е ругаене — казах аз превзето.

Знаех какво означава Кунташ^[2]. Тате беше този, който ме пристрасти към бързите коли. Бях едва на седем, когато започна да ме влачи от едно изложение на екзотични коли на друго, поради липса на син, с когото да сподели страстта си. През годините изградихме дълбока връзка, основана на любовта ни към всичко бързо и лъскаво. Италианското „кунташ“ беше приблизителният еквивалент на „Еба си!“, а точно това ми се искаше да кажа всеки път, когато видех такава кола. Но все пак нямах повод да кажа нещо такова на глас. Ако не успявах да се държа за нищо друго наред с лудостта, в която се беше превърнал животът ми, поне можех да поддържам достойнството и благоприличието си.

— Изглежда познаваш колите, госпожице Лейн — промърмори Баронс.

— Някои — казах скромно. Това беше единственото скромно нещо у мен в момента. Бяхме започнали да пресичаме железопътен

прелез и гърдите ми се друсаха в — или по-скоро извън — предизвикателно разкриващата плътта ми рокля, сякаш направени от желе. Добре, значи в някои моменти бих могла да поддържам достойнство и благоприличие. В други изглежда половината Дъблин щеше да гледа гърдите ми отблизо, въпреки че извличах някаква утеха от мисълта, че когато бях направила импровизирания стриптийз за Секс-до-смърт-Фае вчера, бях почти сигурна, че никой друг не ме е видял, благодарение на обаянието, което нещото разпръскваше.

Бяхме на път да минем през още един железопътен прелез, затова скръстих ръце в опит да се задържа неподвижна. Докато го пресичахме, усещах тежестта на погледа на Баронс върху гърдите ми, топах се от неговата горещина и знаех дори без да поглеждам, че той отново има онова сурово, гладно изражение на лицето. Отказах да погледна към него и продължихме няколко километра в мълчание. Той заемаше твърде много място в колата и някакво странно напрежение изяждаше и малкото останало пространство помежду ни.

— Виждал ли си новия „Галардо Спайдър“? — изтърсих накрая.

— Не — каза той мигновено. — Защо не ми разкажеш за него, госпожице Лейн? — Закачливата нотка беше изчезнала и гласът му беше гърлен и напрегнат.

Престорих се, че не забелязвам и започнах поетично да възхвалявам десетцилиндровия двигател с остри като бръснач линии и петстотин и дванайсет коня, който, въпреки че не можеше да бие „Порше 911 Турбо“ в състезание от нула до сто, притежаваше ярък мускулест корпус. Преди да се усетя, бяхме паркирали пред „О’Баниън“ и чакахме докато валетата разчистват място за нас между един „Майбах“ седан и някаква лимузина. Те бяха хора, не Момчета-носорози, което беше приятна промяна.

Признавам, оставих отпечатыци по „Майбаха“. Трябваше да го погая, докато минавах покрай него, дори само за да мога да кажа на тате, че съм го докоснала. Ако живеех друг живот, в който Алина не беше убита и не бях затънала до шия в кошмари, щях да му звънна още там от мобилния си телефон и да му опиша дванайсетцилиндровия двойно турбо двигател на 57S седан „за тези, които искат да карат свой собствен «Майбах»“ и таблото, полирано с черен лак, което блестеше в изискан контраст с изобилието от кожа с цвят на каймак. Той развълнувано щеше да настоява за още подробности... и щеше да пита

дали не бих могла да отида до най-близкия магазин и да купя фотоапарат за еднократна употреба или пък десет...

Но Алина беше убита, родителите ми все още бяха потънали в дълбокото, а от това да се обадя на тате сега нямаше да има никаква полза. Знаех, защото бях звъняла у дома по-рано, след като бях свършила с обличането. В десет и четирийсет и пет дъблинско време беше все още късен следобед в Джорджия. Седях на ръба на леглото и се взирах в чорапите, закачени за смущаващи жартиери, във високите остри токчета и в кървавочервения рубин, сгушен между гърдите ми, и се чудех в какво се превръщам.

Тате беше пиян, когато вдигна. Не бях го виждала пиян от години. От шест и половина, ако трябва да сме точни. Откакто брат му умря на път за собствената си сватба, оставяйки бременната си бъдеща булка сама, а баща ми, който го чакаше пред олтара — в кум на мъртвец. Затворих още щом чух силно замазания глас на баща ми, неспособна да се справя с него. Самата аз имах нужда от скала, а не да бъда опора за някой друг.

— Съсредоточи се, госпожице Лейн! — предупреди Баронс близо до ухото ми, изтръгвайки ме от мрачното място, в което бях на път да се изгубя. — Ще имаш огромна нужда от това тук.

С лявата ръка около талията ми, с дясната на рамото ми и с пръсти леко забърсващи гърдите ми, той ме завъртя към входа, като забиваше поглед във всеки мъж, който беше достатъчно смел или достатъчно глупав да гледа под нивото на главата ми, докато другият не отклонеше очи. Нямаше как по-явно да ме обяви за свое притежание.

Още щом влязохме в бара, разбрах. Такива бяха жените тук — красиви, безукорно полирани, фризирани и поддържани, меко смеещи се и ярко блестящи притежания. Трофеи. Те не бяха хора сами за себе си, а отражения на техните мъже. Колкото строго пазени, толкова и разточително глезени, те искряха и сияеха като пищни диаманти, показвайки на света колко преуспели са съпрузите им и какви са гиганти сред мъжете.

Мак-Дъгата щеше да е толкова не на място тук, колкото и бодливо прасе в зоологическа градина, в която можеш да галиш животните. Изправих гръб, вдигнах високо глава и се престорих, че две

трети от гъвкавото ми младо тяло не беше изложено на показ от късата, лъскава черна рокля с гол гръб и остро деколте.

Баронс беше познат тук. Докато минавахме, бяха разменени кимвания и промърморени приветствия, всички меки и възхитителни, но ако човек беше достатъчно внимателен, можеше да забележи стоманата, която всеки мъж в стаята приготвяше.

Облегнах се на Баронс, за да прошепна следващия си въпрос в ухото му. Дори когато бях на токчетата, той беше с една глава по-висок от мен.

— Имаш ли пистолет някъде в теб? — Наистина се надявах да има.

Устните му се извиха, забърсвайки косата ми, когато отговори:

— Един пистолет само би ти уредил по-бързо убийство на място като това, госпожице Лейн. Не се тревожи, нямам намерение да ядосвам никого. — Той кимна към нисък, изключително дебел мъж, дъвчещ пура, с по една красива жена до всяка мамутска ръка. — Или поне още не, във всеки случай — промърмори, след като подминахме.

Заехме сепаре в задната част, където той поръча вечеря и питиета за двама ни.

— Откъде знаеш, че обичам пържолата си средно опечена? — настоях аз. — Или че искам салата Цезар? Дори не ме попита!

— Огледай се наоколо, госпожице Лейн! Тук няма сервитьор, който би приел поръчка от жена. В „О’Баниън“ ядеш това, което е поръчано за теб, независимо дали го харесваш или не. Добре дошла в миналото, госпожице Лейн! Това е времето, в което мъжете дават, а жените приемат. И дори нещо да не им е по вкуса, се преструват, че им харесва.

Еха! А аз мислех, че дълбокият Юг е зле. За щастие харесвах пържолите от недопечени до средно опечени, можех да ям всякаква салата и бях приятно развълнувана, че някой друг ще се бръкне за скъпото ястие, затова не се мотях много. През деня бях изяла само две купички овесени ядки и вече умирах от глад. Когато свърших, видях, че чинията на Баронс все още е почти пълна и вдигнах вежда.

Той я побутна към мен.

— Ядох по-рано — каза.

— Тогава защо поръча? — попитах, колкото можах по-изящно, захапала парче филе миньон.

— Когато отиваш в заведение на О'Баниън, е добре да не се стискаш — каза Баронс.

— Звучи така, сякаш има много глупави правила — промърморих.

Точно тогава един мъж като бъчва с големи ръце, чупен нос и уши като карфиол приближи към нас.

— Радвам се да ви видя отново, господин Баронс. Господин О'Баниън кани вас и придружителката ви да се отбиете отзад и да го поздравите.

Не беше точно покана и никой не се преструваше, че е. Баронс стана моментално, събра ме, затъкна ме към тялото си отново и ме поведе след очукания бивш боксьор, сякаш без упътване щях да се блъскам сяпво в стените, като някоя дала на късо степфордска съпруга.

Щях много да се радвам да се измъкна от това място.

„Отзад“ означаваше друга сграда на известно разстояние зад клуба. Стигнахме до там под земята, следвайки човека на О'Баниън през кухните, надолу по дълго стълбище и в добре осветен, влажен каменен тунел. Докато бързахме покрай някакви входи към още тунели, които бяха или блокирани с камък и цимент, или запечатани с тежки, заключени с катинари стоманени врати, Баронс промърмори в ухото ми:

— В някои части на Дъблин има още един град под града.

— Зловещо — измънках, докато се изкачвахме по други дълги стълби.

Предполагам, че очаквах нещо като сцена от филм — глутница разпуснати мъже с двойни брадички, натъпкани в опушена стая, които седяха около маса, носеха петносани ризи и кобури на пистолети, дъвчеха пури и играеха покер с високи залози, с плакати на голи жени, налепени по стените зад тях.

Това, което заварих, бяха около дузина добре облечени мъже, говорещи тихо в просторна, красиво обзаведена с махагон и кожа стая, а единствената жена на стените беше една „Мадона с младенец“. Но Мадоната не беше сама. Внушителната стая беше буквално претрупана с икони. Имаше вградени библиотеки, украсени с колекция Библии, за които подозирах, че може да предизвикат алчност дори у папата. По

стените висяха разпятия от сребро, злато и дърво и дори едно от онези пластмасовите, които светят в мрака. Зад внушително бюро висяха серия от дванайсет картини, описващи последните мигове на Христос. Над камината имаше репродукция на „Тайната вечеря“. В далечния край на стаята имаше два молитвени олтара, покрити с ярко трепкащи свещи, разположени от двете страни на по-голям олтар, върху който имаше сложна антична мощехранителница, съдържаща, само небесата знаеха какво — може би зъб или петна кост от някой неизвестен светец. Тъмнокос мъж със силно телосложение стоеше пред древните религиозни останки и с гръб към нас.

Престорих се, че се спъвам на прага на вратата. Баронс ме хвана.

— Опс! — казах многозначително. Не се бяхме уговаряли за код, но мислех, че намекът за ОС беше доста ясен. Казвах му, че имаше Обект на силата някъде наблизо. Не в тази стая, но близо. От внезапната киселина в стомаха ми, която изглежда си пробиваше път към стъпалата ми, подозирах, че каквото и да беше, лежеше точно под нас, в „града под града“ на О’Баниън.

Дори Баронс да беше схванал моето не толкова фино съобщение, не даде никакъв признак. Очите му бяха фокусирани върху мъжа пред олтара, челюстта му беше стегната.

Когато мъжът се обърна от мощехранителницата, двете Ънсийли, които стояха до него, също се обърнаха. Който и да беше големият лош Ънсийли, търсещ *Шинсар Дъб*, беше настанил пазачите си и тук. Неизвестният ни съперник наблюдаваше същите хора, от които се интересуваше и Баронс: Маккейб, Малусè, а сега и О’Баниън. За разлика от Момчетата-носорози при Маккейб и Малусè обаче, тези не излъчваха абсолютно никакво Обаяние да са човеци, което ме озадачи, докато не осъзнах, че нямаха нужда от това. В тяхното естествено състояние те бяха невидими за всички, освен за *Шийте* зрящи като Баронс и мен, а ние изглежда бяхме доста рядка порода. Нямах представа защо тези Момчета-носорози бяха избрали да останат невидими, вместо да се вмъкнат в осезаемата реалност на О’Баниън, както другите бяха направили при Маккейб и Малусè. Това значеше, че трябва решително да не гледам изобщо в тях. Поне когато Ънсийли се преструваха, че минават за хора, можех да забелязвам илюзията, която представяха и да не се издавам, но когато не се преструваха, не смеех да наблюдавам мястото, което заемаха, което беше по-лесно да се каже,

отколкото да се направи. Да плъзгаш поглед през нещо, което изглежда толкова извънземно, е малко трудно.

Взех пример от Баронс и фокусирах вниманието си върху мъжа между тях, който без съмнение беше Роки О'Баниън.

Можех веднага да забележа как беше стигнал до тук. През всеки век този човек щеше да бъде боец, водач на мъже. Тъмен, силен, сто осемдесет и три сантиметра грациозни лъщящи мускули, покрити с черни панталони, бяла риза и фино, италианско, черно кожено яке, той се размърда с увереността на човек, който знае, че и най-дребното му желание е заповед за останалия свят. Късата му черна коса беше гъста, зъбите му бяха перфектно бели като на бивш боксьор с пари и когато се усмихна, което направи към Баронс, беше светкавично бързо и пълно с мрачна ирландска дяволитост.

— Радвам се да те видя отново, Баронс.

Баронс кимна.

— О'Баниън!

— Какво те води тук тази вечер?

Баронс измърмори нещо похвално за клуба, а после двамата мъже преминаха гладко към разговор за скорошните неприятности, които О'Баниън имаше в едно от корабните си предприятия на доковете. Баронс спомена, че е чул нещо по улиците, което можеше да му е полезно.

Гледах ги, докато говореха. Роки О'Баниън беше магнит, сто осемдесет и три сантиметра чист, опакован в мускули чар. Беше от онзи тип мъже, какъвто мъжете искаха да бъдат, и от който жените искаха да бъдат завлечени в леглото. И наистина имам предвид завлечени — никоя жена не можеше да доминира над този мъж. В ума ми нямаше и капка съмнение, че могъщият, сурово привлекателен ирландец с изсечена от камък челюст е също така студен като камък убиец, а от начина, по който се опитваше да настеле пътя си към небето чрез замазване на греховете с хоросана на религиозния фанатизъм, личеше, че е почти психопат.

Но все пак нито едно от тези неща не намаляваше привлекателността му за мен — *това* беше истинското мерило за присъствието на мъжа. Отвращавах се от него, но в същото време се боях, че ако той фокусираше този дяволски ирландски чар към мен и ако тези тъмни очи с тежки клепащи се обърнеха благосклонно в моята

посока, щях да се изчервя от удоволствие, независимо че знаех, че би трябвало да бягам с колкото сили имам в обратната посока и дори само по тази причина мъжът ме плашеше ужасно.

Изненадах се да забележа, че Баронс не се чувстваше много по-удобно от мен и това ме разтревожи дори още повече. Нищо не смуцаваше Джерико Баронс, но все пак ясно можех да видя напрежение в линиите на тялото му и обтягане в чертите на лицето му, около устата и очите. Всяка следа от предишната му закачливост беше изчезнала. Той отново беше сух, зъл и твърд, дори изглеждаше малко бледен под екзотичната златиста кожа. Въпреки че беше по-висок с няколко сантиметра от домакина ни и имаше дори още по-силно телосложение, въпреки че обикновено излъчваше равностойна жизненост и присъствие, в момента той изглеждаше... смален. И получих внезапно странно впечатление, че деветдесет и девет процента от Джерико Баронс в момента са фокусирани някъде другаде и са почти изчерпани, оставяйки само един процент от него тук и сега, в тази стая, да обръща внимание на О'Баниън.

— Красива жена, Джерико — каза О'Баниън тогава, обръщайки поглед — както се бях опасявала — в моята посока. И както се бях притеснявала, аз се изчервих. Боксьорът пристъпи по-близо, обиколи около мен, оглеждайки ме отгоре до долу и издаде груб звук на мъжко одобрение в задната част на гърлото си.

— Нали? — отговори Баронс.

— Не е ирландка — забеляза О'Баниън.

— Американка.

— Католичка?

— Протестантка — каза Баронс.

Окото ми не трепна при тази лъжа.

— Жалко! — Роки върна вниманието си към Баронс и аз отново задишах. — Радвам се, че те видях, Джерико. Ако чуеш нещо повече за моите проблеми при доковете...

— Ще държим връзка — каза Баронс.

— Харесваш го — казах по-късно, докато избирахме пътя си през почти опустелите в четири сутринта улици в центъра на Дъблин.

Информацията, която Баронс му беше дал, се отнасяше до няколко членове на местна банда.

— Не, госпожице Лейн — отговори Баронс.

— Добре, може би не харесваш — поправих се, — уважаваш. Ти уважаваш О'Баниън.

Баронс отново поклати глава.

— Добре, тогава какво?

Баронс беше отдал на Роки О'Баниън определена тържествена сдържаност, която не беше показал на никой от другите и исках да знам защо.

Той размисли за момент.

— Ако бях наред афганистанските планини и можех да избирам между един мъж, който да се бие с голи ръце до мен, или пълен комплект модерни оръжия, бих взел О'Баниън. Нито го харесвам, нито го уважавам, просто го приемам за това, което е.

Изминахме няколко преки в мълчание.

Бях благодарна да се измъкна от високите токчета, които носех по-рано, и да съм отново в удобни обувки. Когато напуснахме „О'Баниън“, Баронс ни върна бързо в книжарницата, където настоя за пълен доклад какво бях усетила. След като му казах, ме беше оставил сама в магазина, докато той самият беше отишъл някъде, „за да се запознае отново с някои от по-интересните места в градската канализационна система“ по собствените му думи.

В негово отсъствие аз се качих горе и се преоблякох. Можех да измисля подходящо за пълзене в канали облекло съвсем сама — нещо старо, тъмно и захабено.

После заедно се върнахме в близост до „Пъб и ресторант О'Баниън“ с тъмен безличен седан, който не бях забелязала до този момент и който беше паркиран в сенчестата задна част на очарователния гараж на Баронс. Оставихме колата на бордюра на няколко преки от целта и тръгнахме натам пеш.

— Стой тук за минутка! — С ръка на рамото ми, Баронс ме спря на тротоара, после се плъзна към средата на улицата. Беше отново истинският Баронс себе си и заемаше повече пространство, отколкото му се полагаше. Той също се беше преоблякъл и сега беше в избелели дънки, черна тениска и протрити черни ботуши. За първи път го виждах в нещо толкова... ами, *плебейско* за него, а коравото,

мускулесто тяло, което тези дрехи покриваха, беше просто невероятно, ако си падахте по такъв тип мъже. Слава богу, аз не си падах. Беше като да гледам силна, дебнеща пантера, пенеща се по муцуната с кръв да носи улични дрехи. Много странно.

— Сигурно се шегуваш! — казах, когато с издуващи се рамене и бицепси той вдигна капака на шахтата, плъзна го настрани и ми махна.

— Как мислеше, че ще влезем в канализационната система, госпожице Лейн? — каза нетърпеливо Баронс.

— Не мислех. Сигурно нарочно съм прескочила тази мисъл. — Отдръпнах се. — Сигурен ли си, че няма удобно стълбище някъде наоколо?

Той сви рамене.

— Има. Но не е най-доброто място за достъп. — Той погледна към небето. — Трябва да влезем и да излезем възможно най-бързо, госпожице Лейн.

Разбихах това. Съвсем скоро щеше да съмне, а улиците на Дъблин започват да се пълнят с хора още призори. Едва ли щеше да е добре да изскочим от дупката право пред тях, или още по-лошо — на сантиметри от предната броня на някоя кола.

Стоях над отворената дупка на улицата и се вирах надолу в мрака.

— Плъхове? — попитах малко тъжно.

— Несъмнено.

— Да — поех дълбоко въздух и издишах бавно. — Сенки?

— Няма достатъчно храна за тях там долу. Предпочитат улиците. Хвани ръката ми и аз ще те сваля долу, госпожице Лейн!

— Как ще се върнем обратно горе? — разтревожих се.

— Имам наум различен маршрут за връщането ни.

— Включва ли стълбище? — попитах обнадеждено.

— Не.

— Разбира се. Колко глупаво от моя страна! А в приключението по връщането ни — казах аз с най-добрия си глас на водещ на телевизионна игра — ще се катерим по склона на връх Еверест. Ботушите са предоставени от нашия солиден спонсор „Книги и дреболии Баронс“.

— Много забавно, госпожице Лейн. — Баронс не можеше да изглежда по-малко развеселен. — Сега мърдай!

Поех протегнатата му ръка, оставих го да ме провеси над ръба и да ме пусне долу. Направление: по-тъмен и дори още по-страшен Дъблин, дълбоко под земята.

[1] Меланджен — термин в САЩ, обозначаващ потомците на смесени бракове на три раси — бели, негроиди и индианци. — Б.пр. ↑

[2] Countach — на пиемонтски диалект е нецензурно възклицание, обикновено използвано от мъже при вида на изключително красива жена. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТ

Оказа се, че все пак не е толкова страшно. Всъщност изобщо не беше дори наполовина толкова страшно, колкото беше горната част напоследък. Там, долу в мрачните мръсни канали под града, осъзнах колко драстично се беше променил моят свят, и то за толкова кратък период от време.

Как би могъл един цвърчащ плъх с мънистени очи — или дори няколкостотин — да се сравнява със Сивия мъж? Какво значение имаха мръсните канали и смрадта, в сравнение с вероятната съдба в ръцете на Многоустото нещо? Какво значение имаха съсипаните обувки или счупените нокти, драскащи по камъни в срутващи се части на градското подземие, сравнени с наглата кражба, която бях на път да извърша? Тръгвах срещу мъж, който беше убил двайсет и седем души в една-единствена нощ само защото бяха застанали на пътя към неговото ярко и блестящо бъдеще?

Завихме веднъж, после още веднъж първо през празни тунели със здрави пътеки, после през такива, залети от бавно движеща се мътилка. Спускахме се все по-дълбоко в земята, обръцахме посоката и се спускахме отново.

— Какво е това? — посочих към широк поток от бързо движеща се вода, видим отвъд желязна скара, монтирана в стената. Бяхме подминали много такива скари, но по-малки и разположени по-ниско в стените. Повечето бяха поставени в потънали места с големи локви от черна вода, събрани около тях, но не бях виждала нищо подобно на това. Приличаше на река.

И беше.

— Река Подъл — каза Баронс. — Тече под земята. Можеш да видиш къде се влива в река Лифи през друга подобна решетка при моста Милениум. В края на осемнайсети век двама бунтовнически водачи избягали от замъка на Дъблин, като следвали канализационната система. Човек може да се ориентира доста добре, ако знае къде се свързват тунелите.

— А ти знаеш — казах.

— Знам — съгласи се той.

— Има ли нещо, което не знаеш? — Древни артефакти, как да замразяваш неприлично огромни банкови сметки, съмнителната субкултура на града, да не споменавам точния план на мрачното и мръсно градско подземие.

— Не много. — Не можах да доловя сарказъм в отговора му, беше просто факт.

— Как си научил всичко това?

— Кога стана такава кречетало, госпожице Лейн?

Млъкнах. Казах ви, гордостта ми беше моето специално малко предизвикателство. Не искаше да ме слуша? Добре. И без това не исках да си хабя дъха за него.

— Къде си роден? — попитах.

Баронс спря рязко, обърна се и ме погледна, сякаш объркан от моя внезапен изблик на словоохотливост.

Вдигнах ръце също объркана.

— Не знам защо попитах това. Имах най-доброто намерение да млъкна, но после започнах да мисля как не знам нищо за теб, не знам къде си роден, дали имаш родители, братя, сестри, жена, деца или дори с какво точно се занимаваш.

— Знаеш всичко, което има нужда да знаеш за мен, госпожице Лейн. Както и аз за теб. Сега мърдай! Имаме съвсем малко време.

След десетина метра той ми показва стоманена стълба, завинтена в стената, а на върха ѝ внезапно започна силно да ми се гади.

Имаше изключително могъщ ОС точно отгоре.

— Отвъд това, Баронс — казах примирително. — Предполагам, че сме прецакани, а?

„Това“ беше, както изглеждаше, херметична врата. От тези, които използват за банковите трезори, дебели няколко стъпки, направени от буквално непроницаеми сплави и отварящи се с голямо колело, сякаш е врата на подводница. Беше твърде жалко, че „дръжката“ не беше от нашата страна.

— Предполагам, че нямаш удобен запас експлозиви някъде по теб — пошегувах се. Бях уморена и уплашена, и ставах малко

безгрижна, или може би просто от общата, непрекъснато нарастваща абсурдност на живота ми, ми беше трудно да приемам каквото и да било твърде на сериозно.

Баронс огледа масивната врата за момент, после затвори очи.

Можех да видя вътрешния анализ, който извършваше. Очите му се движеха бързо под затворените клепачи, сякаш сканираха картите на дъблинската канализационна система, прелитащи през ретините му в стил Терминатор, докато той планираше следващата ни позиция и търсеше входна точка. Очите му се отвориха.

— Сигурна ли си, че е зад тази врата?

Кимнах.

— Напълно. Бих могла да повърна още тук.

— Опитай се да се сдържиш, госпожице Лейн! — Той се обърна и започна да се отдалечава. — Остани тук!

Наежих се.

— Къде отиваш? — Едно-единствено фенерче внезапно изглеждаше ужасно незадоволителна компания.

— Той разчита на естествените прегради да го защитават — подхвърли Баронс през рамо. — Аз съм добър плувец.

Гледах как лъчът на фенерчето му подскача, докато той бързаше надолу по тунела отляво и изчезна зад ъгъла, където нямаше нищо друго, освен чернота, а аз останах съвсем сама със само две батерии, делящи ме от тежка нервна криза. Мразя тъмнината. Преди не я мразех, но вече със сигурност я бях намразила.

Сякаш минаха часове, въпреки че според часовника ми само седем минути и половина по-късно мокрият до кости Баронс отвори вратата.

— О, боже! Какво е това място? — казах, докато се въртах бавно в кръг. Чувствах се като вкаменена. Бяхме в грубо изсечена каменна зала, която беше натъпкана с още повече религиозни артефакти, изложени редом с древни оръжия. От следите, които водата беше оставила високо върху камъка, беше явно, че подземието се наводнява понякога, но всички съкровища на О'Баниън бяха вдигнати доста над най-високата точка, окачени на забити в стената скоби или разположени върху високи каменни пиедестали.

Можех да си представя как красивият мургав бивш боксьор психопат стои тук и се наслаждава тайно на съкровищата си и как под натежалите клепащи в очите му гореше плашещия блясък на религиозен фанатизъм.

Мокри стъпки излизаха иззад желязна решетка, разположена ниско в стената, зад която досами вратата течеше дълбока черна вода. Баронс дори не беше спрял да се огледа, когато беше влязъл.

— Намери го, вземи го и да се махаме — излая той.

Бях забравила, че нямаше как да познае кой беше предметът. Само аз можех. Обърнах се в бавен кръг, протягайки новооткритото си сетиво.

Напънах се. На сухо. За щастие изглежда ставах малко по-добра в това. Вечерята остана в стомаха ми. Внезапно си представих как О'Баниън слиза долу, за да открие, че артефактът му е изчезнал, а цялото място е осеяно със спретнати малки купчинки повръщано и се зачудих какво би направил. Изкикотих се — това беше мерило колко напълно откачила бях.

— Това — посочих към един предмет, повдигнат точно над главата ми, почти изгубен сред асортимента от подобни предмети, които го заобикаляха, и се обърнах да погледна Баронс, който стоеше зад мен, извън херметическата врата. Взираше се надолу по коридора. Обърна се бавно и погледна вътре.

— Мамка му! — избухна той, удряйки вратата. — Дори не го забелязах! — после по-силно: — *Мамка му!* — Той ми обърна гръб, после отсече: — Сигурна ли си, че е това?

— Абсолютно.

— Е, взимай го, госпожице Лейн! Не стой просто там!

Примигнах.

— Аз?

— Ти стоиш точно до него.

— Но от него ми се гади! — възроптах.

— Сега е идеалният момент да започнеш да работиш по малкия си проблем. *Вземи го!*

Стомахът ми се надигаше през цялото време, докато повдигах нещото от стената. Металните скоби, които го държаха, изпукаха с едно звучно *щрак*, когато премахнах тежестта му.

— Сега какво? — попитах.

— Сега, госпожице Лейн, бягаме като от ада, защото току-що задейства дузина аларми.

Обърнах рязко глава.

— За какво говориш? Не чувам нищо.

— Тихи. Право до всяка къща, която притежава. В зависимост от това къде е в този момент, имаме малко или дори още по-малко време.

Оказваше се, че Баронс изобщо не ми влияе добре. За една-единствена нощ ме беше накарал да се облека като уличница, да крада като обикновен крадец, а сега да ругая като моряк.

— *Мамка му!* — възкликнах.

Малко преди разсъмване, докато препусках по улиците на Дъблин със затъкнато под мишница копие, което беше по-дълго от мен самата, ми хрумна, че не очаквах да живея още много.

— Отърви се от песимизма, госпожице Лейн! — каза Баронс, когато го информирах за мислите си. — Това е самоизпълняващо се пророчество.

— Моля? — казах, докато си поемах въздух. Опитах се да се мушна в колата, но успях само да заклеся копието на отворената врата.

— Пъхни го през облегалката в багажника! — излая той.

Успях да се откача и го направих. Трябваше да сваля прозореца, за да може част от дръжката да стърчи през него. Баронс се плъзна зад волана в същия миг, в който аз се отпуснах на седалката до него и двамата затръшнахме вратите си.

— Очаквай да умреш — каза той — и ще умреш. Силата на мисълта е много по-велика, отколкото осъзнават повечето хора. — Той запали колата и я свали от бордюра. — *Мамка му!* — каза отново. Изглежда това беше думата на нощта.

Кола на Гардий минаваше покрай нас много бавно. За късмет беше от страната на Баронс, не от моята и ченгето не можеше да види дръжката на копието да стърчи от прозореца.

— Не правим нищо лошо — казах мигновено. — Е, имам предвид, че той не знае, нали? Със сигурност алармата още не е била докладвана в полицията, нали?

— Независимо дали е била или не, той току-що ни огледа добре, госпожице Лейн. Ние сме на терена на О'Баниън. Кой мислиш плаща, за да се патрулира по улиците му в тези часове?

Разбирането изгря бавно.

— Казваш, че дори ченгето да не знае сега, след като разбере, че О'Баниън е бил обран... — гласът ми заглъхна.

— Ще предаде описанията ни — довърши вместо мен Баронс.

— Мъртви сме! — казах сухо.

— Отново този песимизъм — каза Баронс.

— Реализъм. Осъзнавам действителността, Баронс. Извади си главата от пясъка! Какво мислиш, ще направи О'Баниън, когато разбере? Може би ще ни плесне през пръстите?

— Отношението оформя реалността, госпожице Лейн, а твоята, ще заема широко използваната американска фраза, е скапана.

Не разбирах какво се опитваше да ми каже в онази нощ, но по-късно, когато беше важно, щях да си припомня и да разбера. Най-великото предимство, от което някой може да се възползва във всяка битка, е надеждата. *Шийте зрящ* без надежда, без непоклатима решителност да оцелее, е мъртъв *Шийте зрящ*. *Шийте зрящ*, който вярва, че е превъзхожден с оръжия и по численост, може със същия успех да насочи това съмнение право в челото си, да дръпне спусъка и да пръсне собствения си мозък. Наистина има само две позиции, които човек може да заеме към каквото и да било в живота — надежда или страх. Надеждата укрепва, страхът убива.

Но аз не знаех почти нищо за това в онази нощ, ето защо се возих в мълчание със стиснати в юмрук ръце, докато се носехме през пустите дъблински улици. Накрая отбихме в ярко осветената уличка между гаража и жилището на Баронс.

— Какво, по дяволите, откраднахме току-що, Баронс? — попитах.

Той се усмихна леко, докато вратата на гаража се вдигаше. Фаровете ни осветиха блестящите решетки на автомобилната му колекция. Влязохме вътре и паркирахме стария седан отзад.

— Нарича се с много имена, но може да го знаеш като Копието на Лонгин — отвърна той.

— Никога не съм чувала за него — казах.

— Ами Копието на съдбата? — попита той. — Или Свещената пика?

Поклатих глава.

— Принадлежиш ли към някоя религия, госпожице Лейн?

Измъкнах се от колата и се пресегнах за копието.

— Ходя на църква понякога.

— Държиш копието, което е промушило под ребрата Христос, докато е висял на кръста — каза той.

За малко да го изпусна.

— Това нещо е убило Исус? — възкликнах смаяна. И аз го държах? Забързах след Баронс към отворената врата на гаража. Не се смятах за особено религиозна, но внезапно бях обзета от страстно желание да го захвърля, да си изстържа ръцете, а после да ида в най-близката църква и да се моля.

Гмурнахме се под вратата, докато тя се плъзгаше беззвучно надолу и се отправихме през уличката. Някакви сенки се спотайваха отдясно, точно извън обхвата на прожекторите, осветяващи задния вход, но не им отделих и един поглед. Имах намерение да вляза вътре и да се махна от широкото осветено пространство, където телохранителите на престъпния лорд можеха да ме свалят във всеки един момент с добре насочен куршум.

— Бил е мъртъв, когато това е станало, госпожице Лейн. Един римски войник — Гай Касий Лонгин го е направил. Следващият ден бил Пасха и еврейските лидери не искали жертвите да висят на показ в техния свещен ден. Помолили Пилат да ускори края им, за да може да бъдат свалени. Смъртта чрез разпъване на кръст — обясни Баронс — е бавен процес, можело да отнеме дни, докато осъденият умре. Войниците счупили краката на двамата мъже, които били разпънати до Христос. Така те не можели да ги използват, за да се надигат на тях за въздух и бързо умрели от задушаване. Но Христос вече изглеждал мъртъв, затова вместо да му чупят краката, един от войниците го пробол под ребрата, за да го докаже. Така нареченото Копие на Лонгин оттогава е силно желано, заради предполагаемите му митични сили. Мнозина са твърдели, че притежават свещената реликва — Константин, Карл Велики, Ото Първи Велики и Адолф Хитлер са само неколцина от тях. Всеки е вярвал, че това е истинският източник на властта му.

Пристъпих в задното фоайе на жилището на Баронс, захлопнах вратата зад себе си и го заобиколих в недоверие.

— Чакай да изясним нещата! Ние току-що влязохме с взлом в помещението, в което е поместена частната колекция на някакъв мафиот, и откраднахме нещото, за което той вярва, че е истинският извор на властта му? И *защо*?

— Защото, госпожице Лейн, Копието на съдбата има друго име — Копието на *Люин* или *Луизне*, Пламтящото копие. И изобщо не е римско оръжие, а е било донесено в този свят от Туата Де Данан. То е Светиня на Сийли и по случайност е едно от двете познати на хората оръжия, които могат да убият Фае. *Всяко* Фае. Без значение от кастата. Дори за самата кралица се говори, че се страхува от това копие. Но ако искаш, можеш да звъннеш на О'Баниън и да видиш дали ще ни прости, ако го върнем. Може ли, госпожице Лейн?

Стиснах копието.

— Това може да убие Многоустото нещо? — попитах.

Той кимна.

— И Сивият мъж също?

Отново кимна.

— Ловците?

Трето кимване.

— Наистина? — вдишах.

— Наистина.

Свих очи.

— Имаш ли план как да се справиш с О'Баниън?

Баронс се пресегна покрай мен, включи ярката лампа в преддверието и изключи външните прожектори. Уличката зад прозореца потъна в мрак.

— Върви си в стаята, госпожице Лейн, и не излизай повече — по никаква причина. Докато не дойда за теб. Разбираш ли ме?

Нямаше никакъв начин да седна някъде и пасивно да очаквам смъртта си и му го казах.

— Няма да се кача горе и да се свивам...

— *Сега!*

Изгледах го свирепо. Мразех, когато ме отрязваше с една от онези негови кратки команди. Имах новини за него. Не бях като Фиона

да вехна по трохите на привързаността му, склонна да отстъпва пред всяко негово искане, за да ги получи.

— Не можеш да ми нареждаш, сякаш съм Ф-... — Този път бях доволна, че ме прекъсна, преди да се издам, че съм подслушвала.

— Имаш ли да ходиш някъде другаде, госпожице Лейн? — попита той. — Това ли е? — Усмивката му ме смрази. Беше оформена сякаш от задоволството на мъж, който знае, че жената е точно там, където той я иска. — Ще се върнеш в „Кларин“ и ще се надяваш Малусе да не те търси? Имам новини за теб, госпожице Лейн. Може да плуваш в езеро от светена вода, облечена в рокля от чесън, да отказваш покана с цяло гърло и това да не спре вампир, който се е нахранил обилно и достатъчно скоро. Или ще опиташ нов хотел, с надеждата там да няма човек, на когото О’Баниън да плаща? Не, сетих се. Ще се върнеш у дома в Джорджия. Така ли? Не искам да те разочаровам, госпожице Лейн, но мисля, че е малко късно за това.

Не исках да знам защо е твърде късно за това. Дали имаше предвид, че О’Баниън би тръгнал след мен, че готик-роби със замаяни очи биха прекосили океана, за да ме върнат на техния Господар или че самият Баронс ще ме преследва.

— Ах, ти, копеле такова! — прошепнах. Преди да ме повлече от една странна къща на „играч“ към друга, преди да ме накара да обера вампир и мафиот, все още имах шанс. Може да е бил малък, но все пак шанс. Сега вече играта беше много по-различна, а аз играех на тъмно и освен това всички, освен мен, имаха очила за нощно виждане и знаеха правилата. Подозирах, че това е било част от плана на Баронс от самото начало. Да ми отреже пътищата и да сведе избора ми до минимум, докато ми остане само една възможност, а именно да се нуждая от него, за да оцелея.

Бях бясна и на него, и на себе си. Бях такава глупачка. И не виждах никакъв изход. Но все пак не бях напълно безпомощна. Нуждаех се от него, да. Можех да преглътна това, ако се наложеше, защото и той се нуждаеше от мен, а аз никога нямаше да му позволя да го забрави.

— Добре, Баронс — казах, — но ще го задържа. И това не подлежи на преговори. — Вдигнах копие, което стисках. Може би не можех да се бия с вампири и мафиоти, но поне можех да дам на Фае прилична битка.

Той се взира в копието няколко мига. Тъмният му поглед остана неразгадаем. После каза:

— То поначало беше за теб, госпожице Лейн. Предлагам да махнеш дръжката и да го направиш преносимо. Тя бездруго не е оригинална и само главата е от значение.

Примигнах. Било е за мен? Не само че реликвата сигурно струваше абсолютно състояние на черния пазар, но Баронс също като мен беше *Шийте зрящ* и можеше да го използва, за да се предпазва, но щеше да ми позволи да го задържа?

— Наистина ли?

Той кимна.

— Подчинявай ми се, госпожице Лейн — каза той, — и аз ще те пазя жива.

— Нямаше да има нужда да ме пазиш жива — сопнах се аз, — ако не беше ме въвлякъл в тази каша.

— Ти сама се навря в тази каша, госпожице Лейн. Ти дойде тук, цялата невинност и глупост, и започна да питаш за *Шинсар Дъб*, помниш ли? Казах ти да си вървиш у дома.

— Да, това беше преди да разбереш, че мога да откривам важни за теб неща. Сега сигурно би ме вързал и би ме дрогирал, за да ме задържиш тук, ако се наложи — обвиних го аз.

— Вероятно — съгласи се той. — Но подозирам, че не бих имал никакъв проблем да намеря по-ефективни методи.

Изгледах го остро. Не се шегуваше. А аз не исках никога да разбера какви можеше да бъдат тези „по-ефективни методи“.

— Но като се вземат предвид всички онези, които те преследват, няма нужда да го правя, нали, госпожице Лейн? Кое то ни връща обратно там, където започнахме. Върви си в стаята и не излизай отново *по никаква причина*, докато не дойда за теб. Разбираш ли ме?

Мама казва, че смирението не ми е силна черта и е права. Да отговоря, щеше да вони на капитулация или най-малкото на примирение и въпреки че той беше спечелил точно тази битка, със сигурност не се налагаше да го признавам, затова се взрях надолу в копието в ледено мълчание. Острието блестеше като сребрист алабастър в ярко осветеното антре. Ако скъсах дръжката, щеше да е дълго само около стъпка. Върхът беше остър като бръснач, основата беше широка около десет сантиметра. Без съмнение щеше да се побере

добре в най-голямата ми чанта, ако можех да измисля начин смъртоносният връх да не пробие дупка.

Когато погледнах отново нагоре, бях сама.

Баронс го нямаше.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Нашите използват някои странни изрази, родени по различно време и от различни поколения. Тяхното беше „здравата работа сама по себе си е награда“. Това поколение несъмнено е имало някои проблеми, но моето беше „поколението на притежателното право“ и също си имаше своите.

Поколението на притежателното право или ППП е съставено от деца, които вярват, че заслужават най-доброто от всичко, просто заради това, че са били родени, и ако родителите им не ги въоръжат с всяко възможно предимство, значи осъждат собствените си деца на живот в изгнание и провал. Растящи сред компютърни игри, сателитна телевизия, интернет и последните най-страхотни електронни устройства (докато родителите им са се превърнали в роби, за да могат да си позволят всички тях), повечето деца от ППП вярват, че ако има нещо сбъркано в тях, то вината не е тяхна и че родители им са ги прецакали, вероятно като са ги оставяли сами за твърде дълго време. Това е порочен малък параграф 22 за родителите, откъдето и да го погледнеш.

Моите родители не са ме прецакали. Всяко прецакване, което може да е било направено, съм си го направила сама. Всичко това е моят заобиколен начин да кажа, че започвам да разбирам какво имаше предвид татко, когато казваше: „Не ми казвай, че не си *искала* да го направиш, Мак! Опусщение или престъпление — крайният резултат е същият.“

Сега разбирам. Независимо че има разлика между неволното убийство и умишленото, мъртвият си е мъртъв и силно се съмнявам, че трупът оценява правните различия, които ние налагаме.

По опусщение или престъпление, след един портокал, два шоколада, плик брецели и двацет и шест часа по-късно, имах кръв по ръцете.

Никога не съм била по-щастлива да видя първите лъчи на зората в живота си, както на следващата сутрин. Накрая бях направила точно това, което се заклех да не правя. Свивах се в ярко осветената чужда спалня от една зора до друга, опитвайки се да накарам мършавите закуски да издържат по-дълго и чудейки се какъв план би могъл да е измислил Баронс, който да ни отърве от отмъщението на Роки О'Баниън, и доста песимистично сигурна, че такъв няма. Дори ако беше успял да наплаши неколцина от мутрите на мафията, щяха да се появят други. Наистина, как би могъл един човек да се надява да се изправи срещу безскрупулен мафиот и вярната му глутница от бивши борци, който някога е убил двайсет и седем души за една нощ?

Когато първите лъчи на румения изгрев се промушиха през краищата на завесите, аз забързах към прозореца и дръпнах пердето. Бях преживяла още една дъблинска нощ и това само по себе си бързо ставаше повод за празнуване в странно изкривения ми малък свят. Дълго време наблюдавах тъпо уличката надолу, докато гледката бавно се връща в ума ми.

Или не, предполагам, защото преди да се усетя, вече препусках от убежището ми на четвъртия етаж и набивах боси пети надолу по задното стълбище, за да огледам отблизо. Изскочих навън в ранната, хладна ирландска утрин. Циментовите стъпала бяха мокри от студената роса под голите ми крака, докато препусках по тях към задната уличка.

На няма и четири метра в ранната утринна светлина блестеше един „Майбах“, на който и четирите врати бяха открити. Издаваше онзи досаден *бинг-бинг* звук, което беше знак, че ключовете са още на стартера и акумулаторът още не е паднал. Зад него, един зад друг чак до началото на изоставения квартал имаше още три черни автомобили с широко отворени врати, излъчващи хор от *бинг*. Отвън до всяка кола, недалеч от вратите, имаше купчини дрехи. Внезапно си припомних деня, в който се бях загубила в изоставения квартал, и изоставената кола с купчината дрехи отвън до шофьорската врата. Картината се заби в мозъка ми и аз трепнах от ужас.

Всеки глупак можеше да види какво се беше случило тук.

Е, поне всеки *Шийте* зрящ глупак, който знаеше що за ужасяващи неща може да има наоколо в тези части на града.

Ченгето, което ни беше видяло вчера сутринта, очевидно беше докладвало на О'Баниън и в някой неизвестен час след падането на мрака мафиотът беше дошъл да ни търси с пълен комплект от хората си и както сочеше техният потаен подход към задната врата, не идваха на дружеско посещение.

Простотата на плана на Баронс едновременно ме смая и смрази. Той просто беше изключил външните светлини отпред и отзад, позволявайки на мрака да погълне целия периметър на сградата. О'Баниън и хората му бяха излезли от колите си право в ръцете на Ънсийли.

Баронс е *знаел*, че ще дойдат. Можех дори да се обзаложа, че е знаел, че ще дойдат в пълен състав. Знаел е също така, че няма да стигнат по-далеч от относителната безопасност на собствените им коли. Разбира се, аз бях на сигурно място в книжарницата, където всички вътрешни лампи бяха запалени. Нито човек, нито чудовище можеше да ме достигне снощи.

Баронс ги беше подмамил в смъртоносен капан, станал необходимост, заради моята кражба. Когато се бях пресегнала и безгрижно бях свалила онова оръжие от стената, бях подписала смъртната присъда на шестнайсет мъже.

Обърнах се и се взрях в книжарницата, виждайки я в изцяло нова светлина. Това не беше сграда, беше *оръжие*. Едва преди седмица стоях отпред и мислех, че изглежда като бастион между добрата част на града и лошата. Сега разбихах, че *беше* бастион — това беше демаркационната линия, последната защита. Баронс се пазеше от изоставения квартал чрез грижливо поставени прожектори. Единственото, което трябваше да направи, за да предпази собствеността си от заплахи през нощта, беше да изключи прожекторите и да остави Сенките да дойдат като гладни кучета пазачи от ада.

Привлечена от зловещо очарование или може би от отдавна заспала генетична нужда да разбере всичко, което можех за Фае, приближих „Майбаха“. На върха на купчината дрехи до шофьорската врата имаше фино изработено черно кожено яке, което изглеждаше точно като това, което бях видяла на Роки О'Баниън по-предишната нощ.

Едва сдържайки потръпването си, се пресегнах надолу и хванах якето. Когато вдигнах меката италианска кожа, от нея изпадна дебела обвивка, която изглеждаше като силно пожълтял, порест пергамент.

Дръпнах се рязко и пуснах якето. Бях виждала такива „пергаменти“ и преди. Бях виждала десетки от тях, носени от вятъра по пустите улици на изоставения квартал в деня, в който се бях изгубила в мъглата, във всякакви форми и размери. Помня как тогава си помислих, че сигурно е имало хартиена фабрика някъде наблизо, чиито прозорци явно са счупени.

Но покрай мен не са се носили хартии, а хора. Или това, което беше останало от тях. И си дадох сметка, че ако в онзи ден не бях успяла да изляза от изоставения квартал преди падането на нощта, и аз щях да стана една от тези... тези... дехидратирани люспи от човешка материя.

Отдръпнах се. Нямаше нужда да се вглеждам под повече палта, за да знам, че тези обвивки са единственото, останало от Роки О'Баниън и петнайсет от хората му, но все пак го направих. Вдигнах още три и само толкова можех да понеса. Мъжете дори не бяха видели какво ги убива. Чудех се дали Сенките бяха нападнали едновременно, изчаквайки всички да излязат от колите си, или само двамата, седящи отпред във всяка кола, бяха излезли, а после, когато тези отзад бяха видели как приятелите им се спихват до малки остатъци от нещо, което небцето на Сенките явно намираше за несмилаемо, също бяха изскочили навън с извадени пистолети, само за да станат жертва на същия невидим враг. Чудех се дали Сенките са достатъчно умни да чакат или просто бяха гонени от безмозъчен, ненаситен глад.

Ако ме бяха пипнали в онази първа нощ, в която се изгубих, аз щях да мога да видя какво идваше — голям, мазен мрак — но нямаше да знам, че съм Нул или дори *Шийте зрящ*, и въпреки че вероятно щях да вдигна ръце, за да се опитам да ги отблъсна, не бях сигурна, че Сенките имаха определена форма, която бих могла да докосна, за да ги вцепеня.

Взех си бележка наум да попитам Баронс.

Взирах се в четирите коли, в купчините, които бяха единствените останки от шестнайсет мъже — дрехи, обувки, бижута, оръжия... имаше много оръжия. Сигурно всеки от тях носеше поне по две. Синята стомана присветваше от настилката около колите. Очевидно

Сенките убиваха бързо или пък всички пистолети бяха със заглушители, защото не бях чула и един изстрел през нощта.

Без значение, че тези мъже бяха престъпници и убийци, без значение, че някога бяха затрили цели два рода, не можех да си простя тяхната смърт. Без значение дали това беше опущение или престъпление, аз бях замесена и до края на живота си щях да нося вината на място, с което накрая щях да се науча да живея, но никога нямаше да се науча да харесвам.

В дванайсет без десет Фиона дойде да отвори книжарницата. Към средата на следобеда денят беше станал мрачен, дъждовен и студен, затова запалих газовата камина в задната част на магазина, свих се с едно модно списание и загледах как клиентите идваха и си отиваха, чудейки се що за живот имаха и защо не можех и аз да имам такъв.

Фиона бърбеше весело с всички, освен с мен, и правеше поръчки до осем вечерта. След това заключи магазина и си тръгна.

Само няколко часа след като изисканият собственик на „Книги и дреболии Баронс“ беше убил шестнайсет мъже, в книжарницата всичко отново беше само бизнес. Кое то повдигна въпроса: Кой беше по-хладнокръвен убиец — свръхфанатизираният бивш боксьор, който се беше превърнал в мафиот, или колекциониращият коли собственик на книжарница?

Мафиотът беше мъртъв. Към девет и половина същата вечер — малко по-късно от обичайното, съвсем живият собственик на книжарницата се появи от дъжда. След като заключи предната врата, той спря при касата, за да провери бележките, които Фиона му беше оставила за две специални поръчки от същия ден, а после дойде при мен и седна на креслото срещу дивана, на който се бях разположила. Кървавочервената му копринена риза беше опръскана от дъжда и прилепнала към твърдото му тяло като влажна втора кожа. Черните панталони прилепваха към дългите му мускулести крака. Беше обул черни ботуши, които имаха злобно изглеждащи сребърни върхове и пети. На китката си отново носеше онази тежка сребърна келтска гривна, която ме накара да се замисля за тайнствени припаявания и древни каменни кръгове, допълнена от огърлица в черно и сребро на

врата му. Излъчваше обичайното си абсурдно количество енергия и мрачна плътска жегга.

Погледнах го право в очите и той също се взря в мен. Никой от двамата ни не каза и дума. Той не каза:

„Сигурен съм, че си видяла колите отзад, госпожице Лейн.“

Аз не казах:

„Ти, хладнокръвно копеле! Как можа?“

А той не ми отвърна с:

„Жива си, нали?“

Затова не му напомних, че той беше този, който беше застрашил живота ми на първо място. Нямам представа колко време стояхме така, но проведохме цялостен разговор с очите си. В погледа на Джерико Баронс имаше знание като бездънна яма. Всъщност, за момент си представих, че виждам Дървото, което притежава себе си^[1] там, отрупано с вкусни, блестящи червени ябълки, които молеха да бъдат изядени, но това беше просто отражение от пламъците и червената коприна в тъмните му ириса, които приличаха на черно огледало.

Имаше едно нещо, което не бяхме покрили в безсловесното си общуване, което просто трябваше да знам.

— Помисли ли изобщо втори път, Баронс? Изпита ли някакво колебание изобщо? — когато не отговори, го притиснах: — Дали за миг се зачуди за техните семейства? Дали се притесни, че някой от тях може да е заместник в последната минута, който никога не е направил нищо лошо в живота си, освен да открадне обяда на някое хлапе в четвърти клас?

Ако очите бяха ками, моите щяха да са го убили. Тези неща бяха единственото, за което мислех през целия дълъг ден — че някъде там има съпруги и деца, чиито съпрузи и бащи никога нямаше да се върнат, които никога нямаше да разберат какво е станало с тях. Трябваше ли да събера личните им вещи — без ужасните останки — и да ги изпратя анонимно в полицейския участък? Разбрах цената на зловещото утешение да знам със сигурност, че Алина е мъртва, след като бях видяла тялото ѝ и я бях положила в земята. Ако тя просто беше изчезнала, щях да прекарам всеки ден от живота си, преследвана от непреодолима отчаяна надежда. Щях да се взирам във всяко лице в тълпата, да се чудя дали все още не е жива някъде там и да моля да не е в ръцете на някой психопат.

— Утре — каза Баронс — ще отидеш в Националния музей.

Не бях осъзнала, че съм сдържала дъха си с надеждата за отговор, който би могъл да смекчи част от вината, която кипеше в мен, докато не излезе в насмешливо сумтене. Типичен Баронс. Задаваш въпрос, получаваш заповед.

— Какво стана с „Ще останеш тук, докато се върна, госпожице Лейн“? — присмях се. — Ами Малусè и хората му? Забрави ли за този малък проблем? — О’Баниън може да го нямаше и може да имам средство за защита от Фае, но там навън все още имаше един много вбесен вампир.

— Малусè беше призован снощи от някой, на чиито заповеди очевидно не може или не иска да откаже. Последователите му очакват да отсъства няколко дни, може би седмица — каза Баронс.

Изтормозеният ми дух се повдигна малко. Това значеше, че поне за няколко дни, можех да излизам в града и отново да се движа наоколо почти като нормален човек и да се тревожа единствено за Фае. Искях да се върна в апартамента на Алина и да преценя колко щети бях готова да му нанеса в името на по-нататъшното търсене на дневника й. Искях да си купя още закуски, в случай че отново заседна в стаята и имам силно желание да взема някой евтин усилвател за айпода. Слушалките бързо останаха в миналото ми. Превръщах се в твърде голяма параноичка, за да си позволя да се лиша от слуха си и да пропусна да чуя приближаването на нещо, което би застрашило живота ми. Но поне можех да слушам музика в стаята си, ако имам усилвател, и тъй като бях спестила пари от това, че не плащах за стая, бързо оправдах подобна покупка.

— Защо да ходя в музея?

— Искам да го претършуваш за ОС, както ги наричаш. Отдавна се чудя дали няма артефакти на Фае, скрити пред очите ни, каталогизирани като нещо друго. След като вече те имам, мога да изпробвам тази теория.

— Не знаеш ли какви са всички ОС и как изглеждат? — попитах. Той поклати глава.

— Де да беше толкова просто! Дори самите Фае не помнят собствените си реликви. — Той се изсмя кратко и мрачно. — Предполагам, че причината е в това, че живеят твърде дълго. Защо да помнят или да следят нещата? Защо да им пука? Живееш днес. Ще

живееш утре. Човеците умират. Светът се променя. Ти не. Подробности, госпожице Лейн — каза той, — замъгляват емоциите с времето.

Примигнах.

— Моля?

— Фае, госпожице Лейн — каза той, — не са като хората. Изключителното дълголетие ги е превърнало в нещо друго. Не трябва да забравяш това.

— Повярвай ми — казах, — изобщо нямаше да ги сбъркам с хора. Знам, че са чудовища. Дори красивите.

Очите му се свиха.

— Красивите ли, госпожице Лейн? Мислех, че досега си виждала само грозни. Има ли нещо, което не ми казваш?

Едва не се изпуснах за В'лане — тема, която няхах желание да обсъждам с Баронс. Преди да науча със сигурност на кого мога да се доверя — ако изобщо можех да се доверя на някого — и доколко щях да се придържам към собствените си съвети за някои неща.

— Има ли нещо, което ти не казваш на *мен*? — парирах хладно. Как смееше да ме вини, че пазя тайни, когато той беше затънал до уши в тях? Не си направих труда да отричам, че се опитвах да скрия нещо. Просто използвах един от неговите методи — увъртане чрез контравъпрос.

Проведохме още един от онези безмълвни разговори, този път за истините, измамите, блъфове и хващането на хората, които блъфират, а аз ставах все по-добра в разчитането на изражението му, защото видях точния момент, в който Баронс реши, че не си струва да ме притиска, тъй като щеше да издаде себе си.

— Опитай се да обиколиш музея възможно най-бързо! — каза. — След като свършиш там, имаме списък с места, по-дълъг от ръката ти, в Ирландия и около нея, където да търсим останалите камъни и *Шинсар Дъб*.

— Боже! Животът ми вече е предначертан, нали? — възкликнах аз. — Очакваш просто да тъпча от място на място с нос, притиснат към земята, душейки за ОС за теб, нали?

— Променила ли си решението си да намериш *Шинсар Дъб*, госпожице Лейн?

— Не, разбира се.

— Знаеш ли къде да я търсиш сама?

Намръщих се. И двамата знаехме, че не знам.

— Не мислиш ли, че най-сигурният начин да намериш Мрачната книга и убиеца на сестра ти, е като се потопиш в самия свят, който я е убил?

Разбира се. Сама бях мислила за това миналата седмица.

— Стига този свят да не убие мен първо — казах. — А със сигурност изглежда, че здравата се опитва.

Той се усмихна вяло.

— Не мисля, че разбираш, госпожице Лейн. Аз няма да *позволя* да те убият. Независимо от всичко. — Той стана и тръгна през стаята. Когато отвори вратата, той подхвърли през рамо: — И един ден ти *ще* ми благодариш за това.

Той шегуваше ли се? Трябваше ли да му благодаря, за това че ме принуди да нацапам ръцете си с кръв?

— Не съм убедена, Баронс — казах му, но вратата вече се беше затворила и той беше изчезнал в дъждовната дъблинска нощ.

[1] Дървото, което притежава себе си — бял дъб в Атина, Джорджия, САЩ, за който се смята, че законно притежава себе си и земята в радиус от 2,4 метра от основата му. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТ

Сенки: може би най-големият ми враг сред Фае — написах в дневника си.

Пуснах писалката между страниците и проверих отново часовника си. Оставаха още десет минути до отварянето на музея. Сънувах лоши сънища през нощта и бях толкова нетърпелива да изляза от книжарницата в слънчевата утрин, да отида някъде и да направя нещо освежаващо нормално като най-обикновен турист, че не ми хрумна да проверя в колко часа отваря музеят. И въпреки че спрях за кафе и кифла, все пак пристигнах половин час по-рано и бях една от многото хора, които кръжаха отпред на групи или чакаха седнали на пейките в близост до куполовидния вход на Националния археологически и исторически музей на Кидаре стрийт.

Успях да се докопам до собствена пейка и използвах добре времето до отварянето, за да запиша последните събития и да обобща наученото. Нуждата, която имах от информацията в дневника на Алина, формираше идеята ми какво и как да пиша в моя — за всичко и с големи подробности. По-лесно е да видиш събитията, след като са се случили, и никога не знаеш какви факти може да открие някой за живота ти, за които ти си бил сляп, тъй като си го изживявал твърде лично. Ако нещо станеше с мен, исках да оставя най-добрия възможен архив за някой, който може би щеше да вземе присърце случая ми — въпреки че, честно казано, не можех да си представя кой би го направил — и се надявах Алина да беше правила същото. Вдигнах писалката.

Според Баронс — записах — *при Сенките липсва материя, което значи, че не мога нито да ги вцепеня, нито да ги намушкам. Изглежда нямам защита срещу тази низша каста Ънсийли.*

Иронията не ми убягваше. Сенките бяха най-низшата каста от техния вид. Те бяха слабо съзнателни, тоест почти лишени от разум, но все пак — въпреки острието в чантата ми (върхът беше безопасно увит

в руло станиол), за което се смяташе, че е способно да убие дори най-могъщата акула в морето на Фае — аз бях безпомощна срещу тях.

Е, тогава просто щях да стоя настрани от нисшите и да положа всички усилия да се въоръжа с това, което върши работа срещу тях. Надрасках бърза добавка към списъка за пазаруване, който съставях — няколко десетки фенерчета в различни размери. Щях да започна да нося по две или повече с мен по всяко време и да пръсна останалите из книжарницата, във всеки ъгъл на всяка стая, подготвяйки се за ужасяващата възможност електричеството да угасне някоя нощ. Въпреки яркото сутрешно слънце потръпнах, само като си помислих за това. Не бях в състояние да избия Сенките от ума си от вчера, когато бях открила онези купчини дрехи, рухнали върху хартиените останки.

„Защо оставят дрехите?“ — бях попитала Баронс, когато се разминах с него в задния коридор късно снощи на път за леглото. Мъжът беше истинска нощна сова. Въпреки моята младост — в своя защита искам да посоча, че животът ми беше много стресиращ напоследък — в един сутринта очите ми бяха замъглени и изтощени, а той отново изглеждаше противно изпълнен с енергия, буден и в приповдигнато настроение. Знаех, че въпросът ми едва ли е важен на фона на цялата схема, но понякога най-дребните, незначителни детайли дразнеха най-силно любопитството ми.

„По същия начин, по който Сивият мъж жадува за красота, която никога няма да е негова, госпожице Лейн — беше казал Баронс, — сенките са привлечени да крадат това, което никога няма да могат да притежават — физическа проява на живот. Затова те взимат нашата и оставят след себе си нещо, което няма жизненост. Дрехите са инертни.“

„А какви са тези хартиени неща? — бях попитала, обзета от отвратително очарование. — Допускам, че са части от нас, но кои?“

„Тази вечер сме мрачни, нали, госпожице Лейн? Как бих могъл да знам? — свиването на рамене на Баронс беше галско нагъване на мускули под червена коприна. — Може би кондензирана кожа, кости, зъби, нокти и други неща, от които е изсмукан животът. А може би мозъците ни, са апетитни за тях. Може би те имат вкус на жаби, госпожице Лейн, а Сенките мразят жаби.“

— Уф! — измърморих, докато надрасквах същината на нощния ни разговор на нова страница.

Докато довършвах, около мен настана внезапно масово преселение и погледнах към вече отворените врати на музея. Затъкнах дневника внимателно в чантата, за да не пречи на лесния достъп до копие. Окачих чантата през рамо и се изправих, доволна от откритието, че едва отбелязвам гаденето, причинено от толкова близкия контакт с ОС. Бях решена да нося нещото с мен навсякъде, затова се принудих да спя с него снощи, надявайки се, че колкото повече контактувах с него, толкова по-малко обезпокоително ще става с времето. Тази тактика изглежда действаше.

Настроението ми се повиши, когато пристъпих във входната ротонда. Винаги съм обичала музеите. Може би трябва да се престоря, че това се дължи на високата ми ерудиция и на любовта ми към познанието, но истината е, че просто обичам красиви лъскави вещи, а от всичко, което бях чула, ставаше ясно, че тук беше пълно с такива. Нямах търпение да видя всичко.

За нещастие, нямаше да стигна толкова далеч.

Някой ден ще спра да свалям дрехите си в присъствието на В'лане, но цената на тази съпротива вероятно би струвала частица от душата ми.

Днес, тук и сега, докато се шляех из Националния археологически и исторически музей, поразена и възхитена от изложението Ór^[1] — съкровище от ирландско злато, нямаше представа, че части от душата на някого може да бъдат изгубени.

Някога бях толкова сляпа за всичко, което ставаше около мен. Някога бях на двайсет и две. Красива и весела, допреди месец най-голямата ми грижа беше дали „Ревлон“ ще спре да произвежда любимия ми розов лак за нокти, което щеше да е катастрофа с епически размери, защото щеше да ме остави без идеалното допълнение към късата ми розова копринена пола, която носех днес с прилепнал перлен потник и с блестящи златни сандали, украсени с точно необходимото токче, за да показват златните ми, загорели крака. Изискано колие с перла висеше между пълните ми гърди и заедно с обиците и с перлената гривна на китката, ми придаваха подходящия вид на младежки сексапил. Къдриците ми се виеха меко около лицето ми и не една мъжка глава се обърна след мен. Вирнах брадичката си

малко по-високо и се изсмях вътрешно. Ах, простите удоволствия в живота...

Няколко витрини по-нататък, близо до стълбите, един наистина сладък младеж ме заглеждаше. Беше висок, атлетичен, с къса тъмна коса, страхотна кожа и имаше най-прелестните сини очи. Изглеждаше приблизително на моята възраст, може би с няколко години по-голям — колежанин, можех да се обзаложа — и беше точно типът, с когото бих излязла у дома. Кимна ми одобрително и се усмихна, показвайки интереса си. „Във времена, в които момчетата са твърде достъпни за момчетата, вие трябва да се отличавате — беше казала мама на двете ни с Алина, — като накарате някое момче да поработи за вниманието ви! Когато го получи, той ще мисли, че е спечелил награда и ще работи още по-усърдно, за да го задържи. Момчетата стават мъже, а мъжете ценят най-високо това, което е най-трудно да се получи.“

Споменах ли колко умна жена е майка ми? Тате все още е затънал до ушите по нея. След трийсет години все още мисли, че слънцето изгрява и залязва на главата на Рейни Лейн и ако някой ден тя не стане от леглото, утрото също няма да настъпи. И той също няма да стане. На нас с Алина никога не ни е липсвала любов, но винаги сме знаели, че родителите ни се обичат малко повече. Намирахме го за отвратително и в същото време чувствахме спокойствие от това, че те не преставаха да се заключват в спалнята в най-странните часове на деня, понякога два пъти в един и същи ден. Ние въртяхме очи една към друга, но в един свят, в който степента на разводите е по-тревожна от цените на петрола, тяхната продължаваща любовна афера беше нашата Гибралтарска скала.

Започнах да се усмихвам скромно на младежа, но щом устните ми се заизвиваха, замръзнах. Защо да си правя труда? Срещите не бяха нещо, което бих могла да вмъкна леко в програмата си — някъде между вампири, изсмукващи живота Фае, мафиоти и откриване на ОС. Дали този младеж щеше да дойде да ме вземе от при Баронс за срещата ни? Боже, ами ако енигматичният ми и хладнокръвен домакин избере точно тази нощ да изключи външните светлини отново?

Сбогом, сладко момче, здрасти купчина дрехи!

Тази мисъл смрази кръвта във вените ми. Забързах крачка и оставих момчето зад себе си. Продължих да разглеждам изложбата и

се фокусирах върху наскоро откритата причина за съществуване, като протяхах сетивото си във всички посоки, очаквайки сърбеж.

Не усетих нищо.

Минавах от зала в зала, покрай артефакти и реликви, витрина след витрина, без да получа и най-лекия пристъп на гадене. Обаче получавах няколко други пристъпи. Очевидно симпатичното момче беше разбъркало хормоните ми, защото внезапно в ума ми изникнаха откровено извратени мисли за него и се зачудих дали има брат. Или двама. Може би дори трима.

Това беше *толкова* нетипично за мен. Аз съм жена за един мъж. Дори във фантазиите си избирам старомодния еротичен секс, а не порно с много партньори. Особено нагледна картина на симпатичното момче в компанията на няколко братя изплува в ума ми и едва не залитнах от грубия ѝ еротизъм. Разтърсих рязко глава и си напомних какво правя тук — търся ОС, а не безумен, оргиен секс.

Почти бях изгубила надежда да срещна нещо интересно, когато погледът ми бе привлечен от парче розова коприна и дантела на пода на около метър вляво от мен, в посоката, от която бях дошла.

Не можах да се спра да не помисля колко красиво беше и се върнах назад, за да видя какво е. Бузите ми пламнаха. Разбира се, че ще ми хареса. Бяха бикините ми.

Пола — тук. Блуза — тук. Сутиен — да, добре. Благодаря ти, Боже! Като изключим гледката на голия ми задник и мъчително болезнената степен на възбуда, в която бях, изглежда всичко беше наред. Явно бях минала направо на бикините, бях бръкнала под полата, бях ги смъкнала и бях продължила да вървя, без дори да забележа. Ако не бях толкова влюбена в розовото и ако не си падах толкова по модата, можех да продължа нехайно да се събличам и да мисля за всякакви щастливи и възбуждащи неща, докато не тръгна през музея съвсем гола. Както изглежда, бях отклонена от собствената ми представа за добър вкус, лежаща на пода. Не бях сигурна дали трябва да съм облекчена, или ужасена от това колко бях повърхностна.

— Къде си? — сопнах се, пххвайки се обратно в бикините си и пригладжайки полата си надолу по бедрата. Стоях в средата на огромна стая, пълна с хора, възкликаващи по различни съкровища, но нито един от тях не ми обръщаше ни най-малко внимание. За мен нямаше никакво съмнение какво ме беше довело до такова наситено,

жалко състояние на сексуална възбуда, че бях започнала подсъзнателно да се събличам.

Тук някъде имаше Фае, което пръскаше обаяние по всичко и беше от онези — секс до смърт. Предположих, че е В'лане най-вече защото мисълта, че може да има много ужасяващо красиви, подчиняващи ума, извращаващи либидото Фае в моя свят, беше повече, отколкото можех да понеса.

Отнякъде зад мен се понесе смях. Усещането беше като от допир на кръгли, гладки хладни перли, плъзгащи се бавно по клитора ми. Изведнъж се превърнах в безкрайна бездна от мъчителна сексуална нужда. Краката ми трепереха, бикините ми бяха изчезнали отново, вътрешната част на бедрата ми беше мокра и бях толкова гладна за секс, че знаех със сигурност, че ще умра, ако не го получа точно тук и сега.

Дрънчене привлече погледа ми към пода. До бикините ми беше перлената гривна. Не бях сигурна дали аз бях направила това, което току-що почувствах между краката си, или то.

— В'лане — прошепнах през устни, подути и натежали точно като гърдите ми. Тялото ми се променяше, подготвяше се за своя Господар, ставаше по-меко и по-мокро, по-зряло и по-пълно.

— Легни долу, човеко! — каза то.

— Само през трупа ми, Фае! — изръмжах.

То се засмя отново и зърната ми пламнаха.

— Още не, *Шийте зряц*, но един ден може да се молиш да умреш.

Гняв. Това беше. Гневът беше подействал преди. Гняв и една дума с А. Но каква беше тази дума? Какво ме беше спасило преди? Каква беше тази злочеста мисъл, тази нещастна мисъл, която можеше да ме смрази отвътре и да ме накара да се чувствам като смъртта?

— Ананас — промърморих. Не, не беше това. Артефакт? Адам? Съмнително. Позволено ли ми беше? Да правя секс точно тук и сега? Не беше ли казало то: „Легни долу, човеко“? Коя бях аз да не се подчиня?

Коленичих на хладния мраморен под на музея и плъзнах полата си над бедрата, оголвайки се, предлагайки се. Ето ме. Вземи ме!

— И на четирите! — каза то зад мен, смеейки се отново и аз отново почувствах хладния наниз перли да се плъзга бавно между

бедрата ми, през напрегнатата плът между подутите ми, гладки устни. Отпуснах се напред на ръце и колене. Гърбът ми се изви, задникът ми се повдигна и аз издадох звук, който изобщо не беше човешки.

Умът ми се стопяваше. Можех да го усетя, а все още дори не знаех дали зад мен беше В'лане или някое друго Фае, което щеше да ме притисне на пода и бавно да ме чука до смърт. После ръцете му бяха на задника ми, то ме наместваше и ако бях Нул, бях забравила, че имам ръце, и ако имаше копие наблизо, бях забравила, че имам чанта, и ако някога имах сестра, убита някъде в Дъблин...

— *Алина!* — Думата изригна от мен с такава страст и отчаяние, че от устните ми се пръсна слюнка.

Изтръгнах се, обърнах се и плеснах с двете си длани гърдите на В'лане.

— *Прасе* такова! — измъкнах се настрани като гологъз рак, отчаяно се стремях да стигна до чантата си, която бях пуснала на няколко метра, заедно с блузата и обувките.

Докато стигна до малката купчинка изоставени вещи, Фае вече не беше вцепенен. Баронс беше прав — колкото по-висша беше кастата, толкова по-могъщо беше Фае. Очевидно можех да вцепенявам членове на кралската фамилия едва за миг. Не беше достатъчно. Изобщо не беше достатъчно.

— Ние не сме прасета — каза то хладно, докато се изправяше. — Хората са животни.

— Да, бе. Не съм аз този, който едва не ме изнасили.

— Ти го искаше и още го искаш — каза то равно. — Тялото ти изгаря за мен, човеко. Ти *искаш* да ме боготвориш. Ти *искаш* да си на колене.

Най-ужасното беше, че е прав. Исках. Дори сега гърбът ми беше все още извит в чувствена покана, задникът ми беше вирнат като на разгонена котка и всяко мое движение беше гъвкаво и меко. Бях едно голямо изкушение. В мен живееше безмозъчна нимфоманка, която не се интересуваеше колко оргазма са нужни, за да умре. С треперещи ръце грабнах чантата си.

— Стой далеч от мен! — предупредих.

Изражението му говореше, че изобщо не бърза да ме приближи в този момент. Изражението му говореше, че се отвращава от твърде

кратката ми власт над него, от това човек да има каквото и да е надмощие над нещо толкова величествено като него.

— Защо дойде тук? Какво от нашите е тук, *Шийте зрящ*? — настоя то.

Разкопчах чантата си, избутах топката станиол от върха и склочи ръка около копието, но го оставих вътре. Искях да запазя елемента на изненада.

— Нищо.

— Лъжеш.

— Не, наистина. Тук няма нищо — казах правдиво, не че щях да му кажа, ако имаше.

— Минаха пет дни, *Шийте зрящ*. Какво взе от О'Баниън?

Примигнах. Откъде можеше да знае това?

— Той се опита да си го върне, ето как. Знам къде си отседнала — каза то. — Знам къде ходиш. Безполезно е да ме лъжеш.

Предпочитах Фае да е прочело мислите по лицето ми, не да ги е измъкнало от ума ми. Прехапах езика си, за да не се разцивря. Отново правеше нещо с мен. Отново държеше перлите ми. И правеше нещо между краката ми с тях, едно твърдо, хладно топче след друго.

— Говори, *Шийте зрящ*!

— Искаш да знаеш какво взехме? Ще ти покажа какво взехме! — свих пръстите си здраво около основата на копието, измъкнах го от чантата си и го изтеглих назад заплашително. — Това!

За първи път виждах такова изражение на лицето на Фае и нямаше да е за последно. То изпълни вените ми с такъв стремителен приток на сила, че беше почти равен на безумната сексуална възбуда, която усещах.

В'лане, принц на Туата Де Данан, се *страхуваше* от нещо. И това нещо беше *моята* ръка.

Високомерното Фае го нямаше. Просто за миг — за едно мигване на окото, ако бях мигнала, но не бях. — Той беше изчезнал.

Седях, дишах тежко, стисках копието и се опитвах да се съвзема.

Стаята бавно проникна отново в съзнанието ми. Жужене, цветни петна и накрая откъси от разговори тук и там.

— Какво мислиш, че прави тя?

— Нямам представа, човече, но има страхотен задник. А циците си заслужават да умреш за тях.

— Покрий си очите, Дани! *Сега!* — Обтегнат, измъчен глас на майка. — Не е прилично.

— На мен ми изглежда повече от прилично — придружено с ниско подсвиркване и светкавица на фотоапарат.

— Какво има тя в ръката, по дяволите? Не трябва ли някой да повика ченгетата?

— Не знам, може би парамедици? Тя не изглежда добре.

Огледах се с подивели очи. Бях на пода, заобиколена от хора от всички страни в кръг, които се приближаваха към мен, взираха се надолу с алчни, любопитни очи.

Поех си накъсано дъх, а всъщност имах желание да плача, натъпках копието обратно в чантата — как изобщо бих могла да обясня, че го имам? — дръпнах полата върху задника си, закопчах сутиена върху голите си гърди, намерих опипом блузата и я надянах през главата си, вдигнах обувките и ги нахлузих на краката си.

— Махнете се от пътя ми! — извиках, гмурнах се сяло в тълпата, разпръсвайки ги настрани. Лешояди, всички те бяха лешояди!

Не можах да спра. Разплаках се, докато бягах от стаята.

За толкова стара жена със сигурност се движеше бързо.

Настигна ме на по-малко от една пряка от музея, изскочи пред мен и препречи пътя ми.

Обърнах рязко наляво и я обиколих без изобщо да забавя.

— Спри! — извика тя.

— Върви по дяволите! — сопнах се през рамо, сълзите пареха бузите ми. Победата ми над В'лане с копието беше напълно засенчена от публичното ми унижение. Колко дълго бях седяла там, с изложени части, които никой мъж никога не беше оглеждал добре на ярка дневна светлина, освен ако не беше въоръжен с разширител и медицинско разрешително? Колко време ме бяха гледали? *Защо* никой не се беше опитал да ме покрие? На Юг един мъж щеше да ме покрие с риза. Щеше да хвърли бърз поглед, докато го прави. Имам предвид — гърдите са си гърди, а мъжете са си мъже, но кавалерството не е напълно мъртво там, откъдето идвам.

— Воайори — казах горчиво. — Болни, изгладнели за скандали хора.

Благодаря, риалити предавания! Хората толкова бяха свикнали да гледат най-интимните моменти на другите и да виждат мръсните подробности от живота им, че вече бяха по-склонни да седят и да се наслаждават на шоуто, отколкото да направят някакво усилие да помогнат на човек в нужда.

Старата жена отново застана пред мен този път аз извих вдясно, но тя изви заедно с мен и аз се забих в нея. Тя беше толкова стара и дребна и изглеждаше толкова крехка, че се боях да не се катурне, а на нейната възраст едно падане можеше доведе до сериозни счупвания и до дълъг възстановителен период. Добри обноси. За разлика от тези влечуги в музея, някои от нас все още притежавахме добри обноси, въпреки че бяха временно затъмнени от нещастieto ми. Закрепих я за лактите.

— Какво? — настоях аз. — Какво искаш? Искаш отново да ме тупнеш по главата ли? Е, давай! Направи го и да свършваме! Но мисля, трябва да знаеш, че нямаше как да не го видя, а ситуацията е... ами сложна.

Нападателката ми беше старата жена от бара през първата нощ, когато пристигнах в Дъблин, която ме беше чукнала с кокалчетата си и ми беше казала да спра да се вирам във Фае, и да отида да умра някъде другаде. Знаех, че ми беше спасила живота онази нощ, но можеше да го направи много по-мило и не бях в настроение да ѝ благодаря.

Извивайки назад сребристобялата си глава, тя се взря в мен със слисано изражение на набръчканото си лице.

— Коя си ти? — възкликна тя.

— Как така коя съм аз? — казах раздразнено. — Защо ме преследваш, ако не знаеш коя съм? Имаш ли навик да преследваш непознати?

— Бях в музея — каза тя. — Видях какво направи. Исусе, Божия майко и всички светци, коя си ти, моме?

Бях толкова отвратена от хората като цяло, че изкрещях:

— *Видя* какво се опитваше да ми направо онова нещо и не се опита да ми *помогнеш*? Ако ме беше изнасило, щеше ли просто да стоиш там и да гледаш? Много благодаря! Оценявам го. Боже, стигаме до там, че не съм сигурна кои са по-големите чудовища — ние или те.

— Завъртях се рязко и се опитах да си тръгна, но тя сграбчи ръката ми с изненадваща сила.

— Не можех да ти помогна и ти го знаеш — сопна се тя. — Знаеш правилата.

Отскубнах се от ръката ѝ.

— Всъщност не ги знам. Изглежда всички ги знаят. Само не и аз.

— Един издаден е един мъртъв — каза остро старата жена. — Двама издадени са двама мъртви. Смятаме за безценен всеки от нашия вид, сега повече от всякога. Не можем да поемаме рискове, които да ни издават, особено аз. Освен това ти се държа по начин, който никога не съм виждала, и то срещу принц! Мили боже, как го направи? Какво си ти? — острият ѝ син взор се стрелна от лявото ми око към дясното и обратно.

— Първоначално косата ме заблуди, после разбрах, че си ти, че си момичето от бара. Тази кожа, тези очи и начинът, по който вървиш — ох, точно като Патрона. Но не може да си от Патрона или щях да го знам. От коя линия на О'Конър произлизаш? Коя е майка ти? — настоя тя.

Отметнах глава нетърпеливо.

— Виж, казах ти онази нощ в бара, че не съм О'Конър. Името ми е Лейн. Маккайла Лейн от Джорджия. Майка ми е Рейни Лейн, а преди да се омъжи за татко е била Рейни Фрай. Е, това е. Съжалявам, че те разочаровам, но няма и едничък О'Конър никъде в родословното ми дърво.

— Тогава си била осиновена — каза старата жена равно.

Ахнах.

— Не съм била осиновена!

— Глупости! — отсече старата жена. — Нямам представа как и защо, но ти си изцяло О'Конър.

— Какво нахалство! — възкликнах. — Как смееш да идваш при мен и да ми казваш, че не знам коя съм? Аз съм Маккайла Лейн и съм родена в Християнската болница точно както и сестра ми, а баща ми е бил в стаята с мама, когато съм се родила и *не* съм осиновена, а ти не знаеш нищичко за мен или за семейството ми!

— Очевидно — отвърна старата жена — ти също не знаеш.

Отворих уста, размислих, затворих я, обърнах се и си тръгнах. Само щях да подсиля заблудата на старицата, ако отричах. Не бях

осиновена и бях сигурна в това. Толкова сигурна, колкото и че тя е откачена старица.

— Къде отиваш? — настоя тя. — Има неща, които трябва да знам. Коя си ти, дали можем да ти се доверим и как, в името на всичко свято, си сложила ръка на една от техните Светини? Онази нощ в бара мислех, че си При-я. — Тя изплю думата, сякаш беше най-гнусният епитет — от начина, по който го зяпаше. Сега нямам представа какво си. Ти трябва да дойдеш с мен сега. *Спри на място, О'Конър!*

Тя използва тон, който не много отдавна щеше да ме спре на място и да ме обърне, най-малкото от уважение към по-възрастните от мен, но вече не бях онова момиче. Всъщност вече дори не бях сигурна кое наистина беше онова момиче, сякаш Мак ПО — Преди Обаждането онзи ден край басейна — не беше съвсем реална. Сякаш беше просто красива празна смесица от модерни дрехи, щастлива музика и игриви мечти.

— Спри да ме наричаш така! — изсъсках през рамо. — И стой далеч от мен, стара жено! — обърнах го на спринт, но не бях достатъчно бърза, за да надбягам следващите й думи и разбрах още щом ги каза, че щяха да се забият като остри камъчета в обувките ми.

— Тогава я попитай! — извъня предизвикателството на старата жена. — Ако си толкова сигурна, че не си осиновена, Маккайла *Лейн*, говори с майка ти и я попитай!

[1] Óг (древно ирландски) — злато. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТ

— Какво има в програмата за довечера? — попитах Баронс, още щом стъпих в книжарницата. Бях вървяла близо до предните прозорци и до всички запалени светлини — вътрешни и външни, и гледах как нощта се спуска отвъд осветената крепост.

Предполагам, че тонът ми е бил малко опънат, защото той вдигна вежда и ме погледна сурово:

— Има ли нещо, госпожице Лейн?

— Не. Абсолютно нищо. Добре съм. Просто исках да знам какво трябва да очаквам тази вечер — казах. — Да оберем някого, когото ще оставим да живее, или някого, когото трябва да убием — дори на мен самата тези думи ми звучаха обидно, но исках да знам точно колко лош човек щях да бъда утре сутрин. С всеки изминал ден ми ставаше все по-трудно да разпозная жената, която се взираше в мен, когато се поглеждах сутрин в огледалото.

Баронс направи бавен кръг около мен.

— Сигурна ли си, че си добре, госпожице Лейн? Изглеждаш малко напрегната.

Завъртях се в центъра заедно с него.

— Просто прекрасно — казах.

Очите му се свиха.

— Намери ли нещо в музея?

— Не.

— Претърси ли всяка зала?

— Не.

— Защо?

— Нямах настроение — казах.

— Не си имала настроение? — За момент Баронс изглеждаше съвършено объркан, сякаш идеята, че някой би могъл да не изпълни някоя от заповедите му, просто защото не е имал настроение, беше дори по-невъобразима за него, отколкото възможността за човешки живот на Марс.

— Не съм ти товарно магаре — казах му. — Аз също имам живот. Поне преди имах. Правех перфектно нормални неща, ходех на срещи, излизах да ям, да гледам кино, да се виждам с приятели и нито веднъж не помислях за вампири или за чудовища, или за мафиоти. Затова не се нахвърляй върху мен само защото си решил, че не съм се справила според твоите взискателни стандарти! Аз не планирам твоите дни, нали? Дори един ОС детектор има нужда от почивка понякога — изгледах го отвратен. — Имаш късмет, че изобщо ти помагам, Баронс.

Той се спусна към мен и не спря, докато не започнах да усещам жегата, идваща от голямото му, твърдо тяло. Докато не се наложи да извия глава назад, за да го погледна, а когато го направих, се изненадах от бляскащите му полунощни очи, от кадифено златната му кожа, от сексапилната извивка на устата му с плътна долна устна, която намекуваше за сладострастни плътски апетити и с горна, която говореше за самоконтрол и може би частица жестокост. Видът му ме караше да се чудя какво ли би било...

„А?“ Разтърсих рязко главата си, опитвайки се да я прочистя. От двете ми кратки срещи с В'лане знаех, че само присъствието на Секс-до-смърт-Фае в околността, причинява на една жена изключителен хормонален скок, който не си отиваше, докато не бъде освободен по някакъв начин. Това, което В'лане беше направил с мен днес, ме беше оставило толкова ужасно възбудена, че ми бе струвало повече оргазми, отколкото мислех, че са възможни, и един дълъг леден душ, за да се успокоя. А сега изглеждаше, че не съм се справила достатъчно добре, защото все още страдах от остатъчните ефекти. Нямаше друго обяснение за това защо стоях там и се чудех какво ли би било да целуна Джерико Баронс.

За щастие той избра точно този момент да отвори устата, която намирах за толкова обезпокоително сексапилна и започна да говори. Думите му рязко ме върнаха в реалността.

— Още смяташ, че можеш да се отървеш от това, нали, госпожице Лейн? — каза той хладно. — Смяташ, че става дума за намирането на книга, смяташ, че става дума за откриването на убиеца на сестра ти, но истината е, че твоят свят отива по дяволите със страшна скорост, а ти си една от малкото, които могат да направят нещо по въпроса. Ако неподходящият човек или пък друго същество сложи ръка на *Шинсар Дъб*, няма да скърбиш за загубата на оцветения

си като дъга и красиво лакиран свят, не, ти ще съжаляваш за края на човешкия живот такъв, какъвто го познаваш. Колко смяташ, че ще издържиш в свят, в който някой като Малусè или онова Ънсийли, което е разположило пазачите си Носорози из целия град, пипне Мрачната книга? Колко дълго смяташ, че ще *искаш*? Не става дума за забавления и игри, госпожице Лейн. Дори не става дума за живот и смърт. Става дума за неща, които са по-лоши от смъртта.

— Наистина ли мислиш, че не го знам? — казах рязко. Може да не бях *говорила* за всичко, което той току-що каза, но със сигурност бях мислила за него. Знаех, че има по-голяма картина от това, което се случваше с мен в моя малък ъгъл от света. Бях яла накиснати с кетчуп пържени картофи и бях гледала как Сивият мъж унищожава безпомощна жена. И всяка нощ оттогава се бях чудила коя е неговата жертва. Бях огледала отблизо повечето отвори на Многоустото нещо и знаех, че то беше някъде навън и се хранеше с някого. Бях се чудила как би изглеждал Дъблин, ако можех да скоча напред във времето с година или две. Нямах съмнение, че мрачната територия на изоставения квартал се разширява дори докато говорехме с Баронс, че някъде там още една улична лампа е просъскала, излъчвайки последно слабо трепкане на светлина, преди да изгори, а Сенките моментално са пропъзтели наоколо, а утре, според Баронс, градът дори нямаше да си спомня, че тази пряка някога е съществувала.

Тези тревоги не изпълваха само дните ми. Те нахлуваха и в сънищата ми. Снощи имах кошмар, в който се носех над Дъблин, който беше черен като катран, с изключение на едно-единствено блестящо четириетажно укрепление по средата му. По нереалния начин, типичен за сънищата, аз се намирах и над града, и долу в книжарницата и гледах навън през предната врата. Огромна част от Дъблин беше попаднала в мрака и аз знаех, че дори да започна да вървя още щом сутрешното слънце забърше хоризонта, нямаше да мога да стигна до друго осветено убежище преди падането на нощта, и че съм заседнала в „Книги и дреболии Баронс“ до края на живота си.

Бях се събудила с мисли за пророчески сънища и за апокалипсис, вместо с обичайните блажени ранно утринни мисли за това какво щях да ям този ден и какви красиви дрехи щях да нося.

О, да. Знаех, че ставаше дума за по-лоши неща от смъртта. Като например за това да продължа да живея, след като сестра ми беше

убита. Като да гледам как всичко, в което бях вярвала за себе си и за света по принцип, се разкриваше като една голяма, тлъста лъжа. Но цялостната картина, която се развиваше там някъде, не беше мой проблем. Бях дошла в Дъблин, за да намеря убиеца на Алина, да получа някакво правосъдие и после да си отида у дома. Все още планирах да направя точно това. О'Баниън вече не беше заплахата и може би далеч от очите беше и далеч от ума за Малусе. Може би Баронс можеше да спаси града от Фае. Може би кралицата — ако нещо от казаното от В'лане беше истина — щеше да намери Мрачната книга без моята помощ, да прати всички Ънсийли обратно в затвора и нашият свят щеше да се върне към нормалното. Може би, след като заминех, всички зли неща, търсещи *Шинсар Дъб*, щяха да се избият за нея. Имаше толкова много възможности и никой от тях не трябваше да включва мен. Беше ми писнало от това място. Искях да се махна, преди още някоя нишка от реалността да се е различила край ушите ми.

— Тогава защо е това отношение — настоя Баронс — и защо не си довършила в музея?

— Имах лош ден, ясно? — казах хладно, въпреки че отвътре се чувствах като вулкан, готов да избухне всеки момент. — Няма ли право всеки на такъв ден?

Той се взря в лицето ми за един дълъг момент, после сви рамене.

— Добре. Ще довършиш утре.

Обърнах очи.

— И какво ще правим тази вечер?

Той ме дари с бледа усмивка.

— Тази вечер, госпожице Лейн, ще се научиш да убиваш.

Знам какво се чудите. И аз бих се чудила за същото. Дали съм се обадила на мама?

Нито съм глупава, нито безчувствена. Тя все още беше замаяна от шока от смъртта на Алина и няха намерение да я разстройвам още повече.

Но трябваше да докажа, че дъртата греши, затова след като напуснах музея и се отбих в железарията за запас от фенерчета, се запътих бързо към „Книги и дреболии Баронс“, за да мога да позвъня в

болницата, където съм родена и да премахна окончателно нелепото съмнение, породено от твърдението на старата жена.

Едно от страхотните неща в малките градове е, че хората са много по-склонни да помагат, отколкото в големите. Мисля, че е защото знаят, че човекът в другия край на връзката е някой, с когото могат да се сблъскат на тренировката на детето им по софтбоул във вторник или на турнира по боулинг в сряда, или на един от многото църковни пикници и фестивали в града.

След като ме прехвърляха половин дузина пъти и ме оставяха на изчакване още няколко, най-после се добрах до жената, която отговаряше за Архива — Юджиния Патси Бел, и тя беше невероятно мила. Побъбрихме известно време, през което научих, че съм била в гимназията с племенницата ѝ — Чандра Бел.

Казах ѝ какво търсех и тя ми каза, че да, пазят данните на хартия и в електронен вариант за всяко раждане в болницата. Попитах я дали може да намери моето и да ми го прочете по телефона. Тя каза, че ужасно съжалява, но не ѝ е позволено да го прави, но ако потвърдя някои лични данни, тя би могла да го извади на компютъра, да го разпечата и да ми го прати със следобедната поща.

Дадох ѝ адреса на Баронс и точно щях да затворя, когато тя ме помоли да изчакам за момент. Седях и я слушах как чука по клавиатурата. Тя ме помоли да препотвърдя информацията два пъти и аз го направих, всеки път с нарастващо усещане за страх. После тя ме попита дали може да ме остави на изчакване още веднъж, докато отиде да провери папките. Беше дълго изчакване и се радвах, че се обадох от телефона на книжарницата.

После Юджиния се върна и каза — не беше ли това най-проклетото нещо? — че не би могла да обясни как е станало, защото техният архив със сигурност е пълен, а тяхната база данни обхваща периода чак до началото на двайсети век и е прилежно поддържана от не кого да е, а от самата нея.

Тя ужасно съжаляваше, че не може да ми помогне, но няма абсолютно никакъв запис — електронен или друг, за Маккайла Лейн, родена в Християнската болница преди двайсет и две години. И не, каза тя, когато я притиснах, отново нищо отпреди двайсет и четири години за Алина Лейн. Всъщност, нямаше изобщо никакви записи за

никакви Лейн, родени в Християнската болница за последните петдесет години.

Не можахме да намерим нито едно Ънсийли.

Вървахме улица след улица, влизахме от пъб в пъб, но не открихме нищо.

И ето ме там, въоръжена с убиващо Фае копие и в ужасно настроение само за да ми бъде отказан шансът да изпусна малко пђра, като довърша едно от чудовищата, отговорни за превръщането на живота ми в кашата, която беше сега.

Не че бях напълно сигурна, че *бих могла* да довърша някое от тях. О, бях напълно сигурна, че умът ми си беше на мястото. Просто не знаех дали тялото ми би го извършило по начина, по който се предполагаше. Бях съвсем сигурна, че се чувствах по същия начин, по който вероятно се чувства мъж, преди да се докаже в първия си юмручен бой — чудещ се дали е способен да нокаутира противника си, или ще се изложи като замахне като момиче, или още по-зле — ще пропусне.

— Точно затова те изведох тази вечер — каза Баронс, когато му разказах за тревогите си. — Предпочитам да оплескаш нещата, докато съм с теб, за да мога да се справя със ситуацията, отколкото да опиташ да извършиш първото си убийство сама и вместо това да убият теб.

Нямах представа колко пророчески щяха да се окажат думите му.

— Просто тежък нощен труд, за да защитиш инвестицията си, а? — казах сухо, докато излизахме от още един пъб, който беше пълен единствено с хора и в който нямаше и следа от чудовище. Сарказмът настрана, радвах се, че е до мен, за да ме спаси, ако имах нужда от спасение. Може да не се доверявах на Баронс, но бях развила здравословно уважение към способността му да се справя със „ситуации“. — Е, как се предполага да го направя? — попитах. — Има ли някакъв трик?

— Просто го вцепени и го намушкай, госпожице Лейн! Но го направи бързо! Ако те пресее някъде другаде, няма да съм способен да те спася.

— Има ли точно определено място, където се предполага да го намушкам? Ако приемем, разбира се, че това, на което се натъкнем,

има еквивалент на частите на човешкото тяло. Дали те са като на вампирите? Дали е необходим директен удар в сърцето? И в тази връзка, имат ли изобщо сърца?

— Коремът винаги е добър избор.

Погледнах надолу към блузата ми в цвят лавандула и късата, морава пола с цветни шарки. Тоалетът чудесно подходеше на моя нов, по-тъмен външен вид.

— Кървят ли?

— Някои от тях. Образно казано, госпожице Лейн. — Той ме огледа бързо. Дари ме с тъмна усмивка, която изобщо не беше мила. И точно тогава и там разбрах, че каквото и да излезеше от някое Ънсийли, щеше сериозно да ме отврати. — Следващия път може да опиташ да носиш черно. Но пък винаги можем да те измием с маркуча в гаража.

Намръщих се, докато влизахме в четиринайсетия пъб за вечерта.

— Някои от тях не правят ли просто пуф? — не се ли предполагаше да правят точно това чудовищата, когато ги убиеш? Да се разпаднат мигновено на прах, който моментално се пръскаше на своевременно появилия се вятърът?

— Пуф ли, госпожице Лейн?

В бара, в който току-що влязохме, свиреше група и беше препълнен с хора. Пробивах си път през тълпата, следвайки широкия гръб на Баронс.

— Нали знаеш? Да изчезнат. Така че да няма нужда да се губи време за почистване или обяснение на необясними трупове, замърсяващи света — поясних аз.

Той погледна назад към мен с вдигната вежда.

— Откъде ти хрумнаха тези идеи?

Свих рамене.

— Книги и филми. Намушкваш с кол вампир, той прави пуф и изчезва.

— Нима? — изсумтя той. — Животът рядко е толкова удобен. Истинският свят е значително по-мръсен. — Докато се придвижваше към бара в центъра на пъба, той подхвърли през рамо: — И не се надявай колът да върши работа срещу вампир, госпожице Лейн! Ще бъдеш горчиво разочарована. Да не кажа мъртва.

— Е, тогава как някой убива вампир? — попитах го.

— Добър въпрос.

Типично за Баронс, това изобщо не беше отговор. Някой ден щях да го притисна в ъгъла с въпроси и нямаше да му позволя да се измъкне, някой ден, когато няхах толкова много неща наум. Поклатих глава и отново насочих вниманието си към хората около мен. Оглеждах лицата им и търсех някое, което би трепнало и избягало като топящ се восък, и би издало чудовището.

Този път не бях разочарована. Баронс го видя едновременно с мен.

— До камината — каза той тихо.

Очите ми се свиха и стиснах юмруци. О, да, бих искала да убия това нещо. Така щях да сложа край на някои от кошмарите ми.

— Виждам го — казах. — Какво да правя?

— Чакай, докато излезе! Не водим битките си на публично място. Ако умре, обаянието му пада. Целият бар ще види истинската му форма.

— Може би целият бар *трябва* да види истинската му форма — казах аз. — Може би трябва да знаят какво става и какво има навън.

Баронс ме огледа.

— Защо? За да се страхуват от неща, срещу които не биха могли да направят нищо, което да ги защити? За да имат кошмари за чудовища, които не могат да видят? Хората са безполезни в тази битка.

Притиснах с ръка устата си и се концентрирах върху задачата, да задържа микровълновите пуканки. Имах чувството, че отново се пукат в стомаха ми и пликът е на път да се спуска.

— Не мога да стоя тук и да гледам това — казах. Не знаех дали внезапно ми гадене беше реакция към това Ънсийли или към вида на жертвата му.

— Почти е свършило, госпожице Лейн. В случай че не можеш да познаеш.

О, можех да позная. В момента, в който забелязах Сивия мъж и придружителката му, знаех, че е почти свършило. Жената, от която изпитото, високо близо два и осемдесет чудовище се хранеше, имаше добри кости. Кости като на модел. От онзи тип, който дава разликата между едно красиво лице и модел за голяма агенция. Аз имам красиво лице. Тази жена някога е била изключително красива.

Сега тези страхотни кости бяха единственото, останало от нея, под облицовка от тънка и бледна провиснала плът. Но опустошената жена все още се взираше в прокаженото Ънсийли с обожание в очите. Дори от тук можех да видя кървясалите ѝ от спукването на десетки мънички капиляри очи. Нямах съмнение, че зъбите ѝ някога са били перлени, но сега бяха сиви и имаха крехък, ронлив вид. Малка, зле изглеждаща и пълна с гной язва беше цъфнала в ъгълчето на устата ѝ, а още една напъпваше на челото ѝ. Когато тръсна глава, усмихвайки се кокетно към унищожението си (в нейните очи великолепен рус мъж), две туфи от косата ѝ паднаха, едната на пода, другата върху обувката на мъж, стоящ зад нея. Мъжът погледна надолу, видя снопчето скалп и коса върху обувката си и го изрита с потрепване. Хвърли поглед на жертвата на Сивия мъж, сграбчи ръката на дамата си и я повлече през тълпата, сякаш усещаше черната проказа.

Погледнах настрана. Не можех да гледам.

— Мислех, че само ги прави грозни. Мислех, че не се храни с тях, докато умрат.

— Обикновено не го прави.

— То я убива, Баронс! Трябва да го спрем. — Дори аз чух истерията в гласа си.

Той ме обърна за раменете и ме разтърси. Докосването му изпраща през мен като мълния.

— Стегни се, госпожице Лейн! Твърде късно е. Не можем да направим нищо за нея сега. Няма надежда тази жена да се възстанови от това, което ѝ е направил. Тя ще умре. Въпросът е единствено кога. Тази вечер от Сивия мъж, утре от собствената си ръка или след няколко седмици от тежка, погубваща болест, която лекарите няма да са в състояние да разпознаят или спрат по никакъв, познат на човека начин.

Взрях се в него.

— Шегуваш ли се? Искаш да кажеш, че дори жертвата да се опита да продължи живота си, до каквато степен може, тя все пак ще умре?

— Ако Сивият мъж го докара дотук, да. Обикновено не го прави. Обикновено оставя жертвите си живи, защото му харесва да ги посещава, да вкухва болката им дълго време. Но понякога намира някоя толкова красива, че не може да понесе съществуването ѝ, затова

я убива на място. Тя поне никога няма да се погледне в огледалото, госпожице Лейн. Поне престоят ѝ в ада ще бъде кратък.

— И според теб това е утеха? — извиках аз. — Това, че ще бъде кратко?

— Подценяваш колко безценна е краткостта, госпожице Лейн — очите му бяха ледени, а усмивката му дори беше още по-студена. — На колко си? Двайсет и една, двайсет и две?

Зад мен се чу дрънчене на счупващо се стъкло, глухо тупване като от тяло, падащо на пода и колективно ахване. Баронс погледна над рамото ми. Арктическата му усмивка избледня.

— О, боже! Тя мъртва ли е? — извика жена.

— Изглежда сякаш лицето ѝ гние! — възкликна ужасено мъж.

— Сега, госпожице Лейн! — нареди Баронс. — Тръгнало е. Отправля се към вратата. Тръгвай след него! Аз ще ти пазя гърба.

Опитах се да погледна през рамо. Не знам дали исках да съм сигурна, че жената наистина не страда повече, или беше просто някакъв вроден човешки инстинкт да гледаме мъртвите — това наистина би обяснило погребалните ни практики, да не споменаваме всички досадни любопитници, които задръстваха пътищата около Атланта в случаите на пътни злополуки. Но Баронс хвана брадичката ми с ръка и ме принуди да го погледна право в очите.

— Недей! — излая. — Мъртвите се набиват в ума ти. Просто убий гадината, която го направи!

Звучеше ми като добър съвет. Напуснахме пъба. Следвах Сивия мъж, а Баронс следваше мен на около десетина крачки. Последния път, когато бях видяла това Ънсийли, имах дълга, руса коса. Съмнявах се, че би ме разпознало в новия ми вид. То не знаеше, че съм *Шийте зряц* или *Нул*, или че имах копието, затова реших, че шансовете ми да го убия са високи, ако можех да го приближа достатъчно.

Обаче приближаването ми щеше да бъде проблем. Нечовешки високо, то беше също така нечовешки бързо. Вече подтичвах, за да не изостана. За да го хвана, трябваше да хукна. Малко е трудно да се промъкваш към враг в пълен галоп, особено на токчета.

— Измъква се, госпожице Лейн — изръмжа Баронс зад мен.

— Мислиш ли, че не го знам? — сопнах се. То почти беше преполовило пряката и изглежда внезапно беше усилило отблъскващото обаяние, тъй като пешеходците се пръсваха встрани от

него и обикаляха широко чак по улицата. Изведнъж се оказа на тротоара, което не беше добре. Едва ли можех да следвам нещо тайно, без никакво прикритие между нас. Щеше да се наложи да се втурна към него.

То спря, обърна се и погледна право в мен.

Замръзнах. Нямах представа откъде знаеше, но то знаеше и аз го знаех и нямаше смисъл да се преструваме.

— По дяволите! — чух Баронс да проклина тихо, след това се чу стържене на стомана по камък, шумоленето на тъкан, а после зад мен настана тишина.

Сивият мъж и аз се взирахме един в друг. После той се усмихна с онази ужасна уста, която заемаше половината от дългото му тънко лице.

— Виждам те, *Шийте зрящ* — каза то. Смехът му беше като от крачета на хлебарки, бягащи по сухи листа. — Видях те в бара. Как искаш да умреш? — то се засмя отново. — Бавно или по-бавно?

Искаше ми се да бях попитала Баронс по-рано дали подозренията ми за странната дума, която старата жена беше използвала днес, бяха верни. Бях почти сигурна от подтекста, който тя беше използвала, че бях схванала същината, но имаше само един начин да проверя. Навлажних устни, трепнах с клепачи и молейки се да съм права, казах с притаен дъх:

— Каквото желаш, Господарю. Аз съм *При-я*.

Сивият мъж пое дълъг, съскащ дъх, който разкри зъби като на акула в устата без устни. Подигравателното му развеселение избледня и черните му очи блеснаха с внезапен интерес, който съчета сексуална възбуда с убийствен садизъм по начин, който ме смрази до кости.

Прехапах език, за да не издам погнусата си. Бях права. *Прия* означаваше нещо от сорта на Фае-пристрастена или Фае-курва. Щях да питам Баронс за точното определение, когато това свършеше. Точно сега трябваше да се доближа до него. Сивият мъж може да се беше досетил за нещо, след като го бях гледала, но не знаеше, че съм Нул, нито че имам оръжие, способно да го убие.

Нямаше спор, че искаше това, което си мислеше, че предлагам. Искаше го достатъчно, за да повярва, че съм истинска. Това беше неговата слабост, осъзнах аз, неговата ахилесова пета. Той можеше да краде красота, можеше и да пръска обаяние, за да накара дори най-

красивата човешка жена да го желае, но никога нямаше да бъде желано в истинската си форма и го знаеше.

Освен... може би... от някоя, която беше *При-я*. Жена, заслепена от Фае, сляпа за Фае, курва за всяко Сийли или Ънсийли. Такава болна страст би било най-близкото нещо до истинско привличане, което това чудовище някога би могло да познае.

То потри прокажените си ръце и ме загледа похотливо. Поне, за разлика от Многоуството нещо, имаше само един чифт очи, с които да гледа похотливо.

— На колене, *При-я*! — каза то.

Чудех се какво им ставаше на Фае да харесват жените на колене. Дали всички имаха фетиш към обожествяването? Залепих усмивка на устните си, като онази, която бях видяла на празно-сервилното лице на готик-момичето у Малусе, и паднах на тротоара с голи колене на студения камък. Вече не чувах Баронс или някой друг на улицата зад мен. Нямах представа къде се бяха дянали всички. Изглеждаше сякаш отблъскващото Обаяние на Сивия мъж беше равностойно на това на В'лане.

Чантата ми беше разкопчана, ръцете готови. Ако просто останеше вцепенено наполовина, колкото Многоуството нещо, щях да имам повече от достатъчно време, за да го убия. Щом приближеше, щеше да е мъртво.

Можеше да се получи, *трябваше* да се получи, но направих една критична грешка. Какво мога да кажа? Беше ми за първи път. Очакванията ми не бяха в крак с реалността. Беше вървяло по улицата и очаквах да се върне обратно по същия начин. Не го направи. *Пресе* се обратно.

Преди да разбере какво става, ме хвана с една ръка с жълти нокти за косата. Нечовешки силно, то ме дръпна нагоре от земята, сивият му юмрук стискаше скалпа ми.

За щастие инстинктът ми на *Шийте зрящ* се включи и ударих с две ръце гърдите му, докато ме повдигаше във въздуха.

За нещастие, то се вкамени точно така — с ръка в косата ми и аз висяща от нея. Един определящ факт — имам ръце с нормална дължина за човек. Копието беше в чантата. Чантата ми беше на тротоара, на стъпка под краката ми.

— Баронс! — изсъсках отчаяно. — Къде си?

— Невероятно! — каза сух глас над мен. — След всички потенциални сценарии, които си бях представил, този не беше един от тях.

Опитах се да погледна нагоре, но прекъснах болезненото усилие и стиснах с две ръце главата си. Какво правеше той на покрива? В тази връзка, как се беше оказал на покрива? Не си спомнях да сме минали покрай удобни стълби. И не беше ли сградата на два етажа?

— Побързай! Боли! — проплаках. Знаех какъв късмет имам, че е там. Ако се бях озовала в това затруднение съвсем сама, щеше да се наложи да отскубна косата от скалпа си, а честно казано, не бях сигурна, че това изобщо е възможно. Имам наистина силна коса, а съществото стискаше огромен кичур.

— Побързай! Вземи чантата ми! Не знам колко ще стои вцепенено.

Баронс се спусна на тротоара пред мен с меко тупване на ботуши върху камък, дългото му черно палто се изду зад него.

— Вероятно трябваше да помислиш за това, преди да го вцепениш, госпожице Лейн — каза той хладно.

Както висях, бях очи в очи с него. Преместих хватката си от скалпа ми към обездвижената ръка на Сивия мъж и използвах цялата си сила, за да отнема малко тежест от косата си.

— Не може ли да говорим за това *след* като ме свалиш? — изскърцах.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— От теб нямаше да има следа, ако не бях тук, за да те спася. Да поговорим за това, къде сбърка, става ли?

Не беше въпрос, но се опитах все пак да отговоря.

— Предпочитам да не е точно сега.

— Първо: Беше очевидно, че не си очаквала да се Пресее до теб и не беше подготвена за това. Копието ти беше долу до теб. Чантата трябваше да бъде горе и ти трябваше да си готова да намушкаш Сивия мъж през нея.

— Добре, оплесках нещата. Може ли да получа чантата сега?

— Второ: Пусна оръжието си. Никога не пускай оръжието си! Не ми пука, дори ако трябва да носиш грозни дрехи и да го връзваш за тялото си под тях. *Никога* не пускай оръжието си!

Кимнах, но не истински. Не можех да си мръдна главата толкова.

— Разбрах. Още първия път, когато го каза. Сега може ли да си получа чантата?

— Трето: Не помисли, преди да действаш. Най-голямото ти предимство в битката срещу един Фае е, че то не знае, че си Нул. За жалост, това тук вече знае.

Той взе чантата ми — *най-после* — и аз се пресегнах за нея с две ръце, но той я задържа извън обхвата ми. Сграбчих отново ръката на Сивия мъж. Започвах да имам главоболие с размера на Тексас. Опитах се да го ритна, но той лесно отстъпи встрани. Джерико Баронс имаше такива безупречни рефлексии, каквито бях виждала преди само у професионални атлети. Или у животни.

— *Никога* не вцепенявай Фае, госпожице Лейн, освен ако не си абсолютно, сто процента сигурна, че можеш да го убиеш, преди да излезе от вцепенението. Защото това тук — той потупа скованата закачалка Ънсийли, под която висях, — е напълно в съзнание, въпреки че е вцепенено, и в мига, в който излезе от вцепенението, ще Пресее заедно с теб. С теб ще бъде свършено, дори преди умът ти да обработи факта, че то е излязло от вцепенението. В зависимост от това, къде те е отвел, може да се материализираш, заобиколена от десетки като него. Ти ще бъдеш там, копие то ще бъде тук, а аз няма да имам никаква представа къде да започна да търся...

— О, за бога, Баронс — избухнах аз, ритайки диво във въздуха, — стига вече! Защо не *млъкнеш* и не ми подадеш чантата?

Баронс погледна надолу към копието, което се подаваше наполовина от чантата ми и отскубна топката станиол от смъртоносния му връх. После се наведе напред, право в лицето ми. От толкова близо виждах колко ми е бесен. Ъгълчетата на устните му и ръбовете на ноздрите му бяха бели, а тъмните му очи горяха от гняв.

— Никога не се разделяй с това нещо отново! Разбираш ли ме, госпожице Лейн? Ще ядеш с него, ще се къпеш с него, ще спиш с него, ще се чукаш с него.

Отворих уста да му кажа, че нямам с кого да правя последното в момента, че никога не го наричам така и че не се радвам, че той го нарича така, когато перспективата ми рязко се смени. Не съм сигурна дали Сивият мъж започна да се движи, преди Баронс да го намушка в корема, или след това, но нещо мокро внезапно ме опръска и нещото пусна косата ми. Паднах на колене с лице към тротоара.

Сивият мъж се свлече до мен. Мигновено се отдръпнах назад на ръце и колене. От дълбока рана на корема му се процеждаше същото сиво-зеленикаво нещо, което с погнуса открих, че е по блузата ми, по полата и по голите ми крака. Ънсийли погледна от Баронс към копието — наполовина обвито в това, което *беше* моята любима чанта и можеше още да е, ако не беше слюзта, която капеше от нея — а очите му блестяха от неверие, омраза и ярост.

Яростта му беше към Баронс, но то изви глава и последните му думи бяха изречени към мен.

— Лорд Господарят се върна, тъпа кучко, и ще направи с теб същото, което направи с последната красива *Шийте зрящ*. Ще ти се иска да си умряла в ръцете ми. Ще се молиш за смърт по същия начин, по който и тя.

След няколко мига Баронс ми върна чантата и въпреки че знаех, че то вече е мъртво, издърпах копието и го намушках отново.

ДВАЙСЕТ

В годината, след деня, в който се качих на самолет, за да отлети до Дъблин, решена да намеря убиеца на сестра ми и да го изправа пред правосъдието, научих, че може да откриеш доста информация от това, което хората не казват, а не само от това, което казват.

Не е достатъчно да слушаш думите им. Трябва да разравяш мълчанието им за заровени думи. Често единствено в лъжите, които отказваме да изречем, може да се чуе някоя истина.

Баронс се отърва от тялото на Сивия мъж онази нощ. Не попитах как. Просто се върнах в книжарницата, взех си най-дългия и най-горещ душ в живота си и измих косата си три пъти. Да, взех копието под душа с мен. Бях си научила урока.

На следващия ден приключих в музея без инциденти. Без В'лане, без стари жени, без да откроя нито един ОС из цялото място.

За първи път, откакто отседнах в книжарницата, Баронс не се появи вечерта. Предположих, че сигурно се е измъкнал навън, докато бях горе и отговарях на имейли от лаптопа си. Беше събота, затова помислих, че може да има среща и се зачудих къде ходи мъж като него. Не можех да си го представя да прави шаблонните вечера и кино. Чудех се с каква жена е излязъл, после си спомних онази от *Каза Бланк*. От чиста скука си ги представих да правят секс, но когато жената започна да изглежда все повече и повече като мен, реших, че има по-мъдри начини да убивам време.

Прекарах вечерта съвсем сама в гледане на стари филми на малък телевизор, който Фиона държеше зад гишето в книжарницата, като се опитвах да не се вирам в телефона и да не мисля много.

До неделя сутринта бях развалина. Сама, с твърде много въпроси и никой, с когото да говоря, направих това, което се бях заклела да не правя.

Обадих се у дома.

Вдигна татко, както беше правил всеки път, щом звъннех от Ирландия.

— Здравсти! — казах весело, кръстосвайки крака и усуквайки кабела на телефона около пръста си. Седях на удобния диван в задната част на магазина. — Как върви?

Бъбрихме вяло няколко минути за времето в Джорджия и времето в Дъблин, преди да минем към сравняване и съпоставяне на храната в Джорджия и храната в Дъблин, после той се впусна в несвързана реч, която се предполагаше да свързва климати с висок годишен валеж с мрачни личности, и точно когато мислех, че със сигурност е изчерпал баналностите и можем да започнем истински разговор, той започна една от любимите си теми за пълнеж, по която беше известен с това, че може да говори надутото с часове — вечно колебаещата се цена на петрола в Америка и ролята, която играеше президентът, в сегашните ни икономически неволи.

Едва не се разплаках.

До това ли бяхме стигнали? Сковани разговори между непознати? Цели двайсет и две години този мъж беше моя скала, целуваше ожулените ми колена, беше мой треньор в детската лига, мой учител, споделяше страстта ми по спортните коли и — въпреки че знаех, че не съм най-амбициозната дъщеря — се надявах да ме смята за негова гордост и радост. Той беше загубил дъщеря, аз бях загубила сестра. Не можехме ли някак да открием утеха един в друг?

Поиграх си с телефонния кабел, с надеждата той да се измори, но накрая вече не можех да чакам. Нямаше да стигна до никъде така.

— Татко, може ли да говоря с мама? — прекъснах го.

Получих готовия му отговор: Тя спеше и той не искаше да я безпокои, защото рядко правела нещо, освен да се мята и върти, въпреки всички лекарства, които взимала, лекарят казал, че само времето и почивката ще ѝ помогнат да се оправи, а тате искал жена му да се върне, не съм ли искала майка си? Затова трябвало да я оставим да почива.

— Имам нужда да говоря с мама — настоях.

Не можех да го помръдна. Мисля, че съм наследила упоритостта си от него. И двамата забиваме пети и пускаме корени, ако някой се опита да ни побутне.

— Има ли й нещо, което не ми казваш? — попитах.

Той въздъхна толкова тъжно и дълбоко изтощено, че внезапно осъзнах, че ако в момента го виждах, щеше да изглежда остарял с

десет години за двете седмици, откакто заминах.

— Малко не е на себе си от скръб, Мак. Обвинява себе си за станалото с Алина и не мога да изляза на глава с нея — каза той.

— Как би могла да обвинява себе си за смъртта на Алина? — възкликнах.

— Защото ѝ позволи да отиде в Ирландия на първо място — каза той уморено и можех да си представя, че това е разговор, който беше водил с нея десетки пъти без никакъв напредък. Може би бях наследила упоритостта си и от двете страни. Мама също забива пети.

— Това е нелепо! Все едно да кажеш, че ако реша да взема такси и таксито катастрофира, ще сте виновни вие. Изборът да взема такси е мой. Ти не си могъл да знаеш, че нещо ще се обърка, нито пък мама.

— Освен ако някой не ни е предупредил — каза го с толкова тих глас, че едва не го изпуснах, а после не бях сигурна, че съм чула правилно.

— Моля? — изръсих. — Какво каза? Някой ви е казал да не пускате Алина да иде в Ирландия? О, тате, хората винаги са черногледни. Всички стават пророци, като погледнат назад. Не може да ги слушаш — въпреки че обичах Ашфорд, в града имаше достатъчно интриганти и просто си представях как някои от по-любопитните и по-малко мили жители на града клюкарстват в бакалията, и то не тихо, когато родителите ми минават покрай тях. Казвайки неща като: „Е, какво са очаквали? Да пратят дъщеря си на шест хиляди и петстотин километра съвсем сама!“.

Сякаш му беше подадена реплика, тате каза:

— Що за родители оставят дъщеря си да замине на шест хиляди и петстотин километра далеч от дома съвсем сама?

— *Всякакви* родители оставят децата си да учат зад граница — протестирах. — Не може да обвинявате себе си.

— А сега и ти замина. Върни се у дома, Мак! Не ти ли харесва тук? Не беше ли добре? Винаги сме смятали, че ти и сестра ти сте щастливи тук — каза той.

— Бяхме! — възкликнах. — Аз бях. После убиха Алина.

Настъпи тежко мълчание, през което си мечтаех да си бях държала голямата уста затворена. После той каза:

— Остави го да отшуми, Мак! Просто се върни! Остави го!

— Какво? — Бях зашеметена. Как можеше да каже това! — Имаш предвид да се прибера у дома и да оставя чудовището, което стори това на Алина безнаказано? Да се разхожда наоколо, за да убие нечия друга дъщеря?

— Не давам пукната пара за дъщерите на другите, *мамка му!*

Трепнах. През целия ми живот не бях чула татко да ругае. Ако го правеше, беше насаме или под носа си.

— Загрижен съм за моята. Алина е мъртва. Ти не си. Майка ти има нужда от теб. Аз имам нужда от теб. Събери си багажа, качи се на някой самолет и си ела у дома, Мак!

Кълна се, бях го репетирала по хиляди различни начини в ума си. От няколко уводни изречения до петминутно обяснение и извинение за това, което щях да попитам, но нищо от това не излезе. Отворих уста, тя остана отворена, а аз едва успях да дишам, докато мислех за всички неща, които можех или трябваше да кажа, включително просто да затворя и никога да не попитам.

Бях в шести клас, когато научих за неща като кафяви и сини очи, за рецесивни и доминантни гени и за това какви родители какви бебета правят. После се бях прибрала у дома вечерта и бях огледала наистина внимателно мама и тате. Не казах нищо, защото Алина имаше зелени очи точно като мен и очевидно бяхме семейство. Винаги съм била като щраус. Ако мога да си заровя главата достатъчно дълбоко в пясъка, за да не виждам това, което се взира в мен, тогава и то не може да ме види и независимо как хората се опитват да го разглеждат, за мен това, което възприемах, беше самата действителност. То е това, в което избираш да вярваш, което те прави личността, която си. Преди единайсет години избрах да съм щастлива дъщеря в щастливо семейство. Избрах да се впиша, да принадлежа, да се чувствам в безопасност и обичана чак до дълбоките ми, силни и горди южняшки корени. Избрах да вярвам, че ДНК теорията е грешна. Избрах да вярвам, че учителите невинаги знаят за какво говорят, а учените може никога да не разберат всичко, което можеше да се научи за сложността на човешката физиология. Никога не го обсъдих с никого. Не се наложи. Знаех какво мислех и беше достатъчно. Едва изкарах тройка в гимназията по наука и повече никога не се записах в курс по биология.

— Татко, осиновена ли съм? — попитах.

В другия край на линията се чу тиха експлозия на въздух, сякаш някой беше ударил Джак Лейн в корема с бейзболна бухалка.

„Кажки «не», тате! Кажки «не», тате! Кажки «не»!“

Мълчанието се проточи.

Стиснах очи, за да спра изгарящите сълзи.

— Моля те, кажки нещо!

Последва още едно дълго, ужасно мълчание, прекъсвано от дълбоки въздишки.

— Мак, не мога да оставя майка ти точно сега. Тя не трябва да остава сама. Твърде е нестабилна и натъпкана с лекарства. След като ти замина за Дъблин тя... ами тя просто... се разпадна. Най-доброто, което можеш да направиш за всички нас точно сега, е да се върнеш у дома. Сега. Тази вечер. — Той спря, после каза внимателно. — Бебче, ти си наша дъщеря във всеки един смисъл.

— Нима? — Гласът ми беше писклив. — Като по рождение? И в този смисъл ли съм ваша дъщеря, тате? — отворих очи, но те не искаха да се фокусират както трябва.

— Престани, Мак! Не знам откъде ти дойде наум това. Какво правиш? Защо вадиш нещо такова сега? Ела си у дома!

— Няма значение откъде е дошло. Има значение къде отива. Кажки ми, че двете с Алина не сме осиновени, тате! — настоях. — Кажки ми това! Кажки го! Просто кажки думите и ще приключим разговора! Само това трябва да кажеш. Алина и аз не сме осиновени. Кажки го! Освен, ако не можеш.

Последва още едно от онези ужасни, ужасни мълчания. После той каза:

— Мак, бебче, ние те обичаме. Ела си у дома! — Дълбокият му, обикновено силен баритон се пречупи на последната дума. Той прочисти гърло, а когато отново заговори, използваше контролирания си, адвокатски глас, който изразяваше години опит, съчетан с дълбокото уверение, че можеш да му се довериш, че той знае какво е най-добро. Спокоен, уверен, властен, подкрепен от сто осемдесет и осем сантиметрова фигура на самоуверен, силен южняк, преди този глас ми действаше. — Виж, ще ти резервирам полет още щом затворим, Мак. Не искам да правиш или да мислиш за нищо. Дори не се отписвай! Аз ще се погрижа за всяка сметка, която имаш, по

телефона. Чуваш ли ме? Ще ти се обадя и ще ти кажа с кой полет летиш. Събирай багажа и тръгвай! Чуваш ли ме?

Загледах се през прозореца. Беше започнало да вали. Тя беше там — лъжата, която той отказа да изрече. Ако не сме били осиновени, тате щеше да ми каже без колебание. Щеше да се засмее и да каже: „Разбира се, че не сте осиновени, глупаче!“. И двамата щяхме да сметнем, че е много смешно как може да съм била толкова глупава. Но той не го каза, защото не можеше.

— Боже, тате, коя съм аз? — Беше мой ред гласът ми да се пречупи.

— Моя дъщеря — каза той разгорещено в телефона. — Ето това си. Момиченцето на Рейни и Джак Лейн.

Но не беше наистина. Не по рождение. И двамата го знаехме. А предполагам, част от мен го е знаела през цялото време.

1. Феи съществуват.
2. Вампирите са истински.
3. Един мафиот и петнайсет от гангстерите му са мъртви заради мен.
4. Аз съм осиновена.

Взирах се в дневника, който скоро щеше да се напълни, пренебрегвайки капките сълзи, които караха мастилото да се разтича по страницата.

От четирите неща, които бях записала, само едно имаше силата да ме пререже през коленете. Можех да увия ума си около всякаква чудатост, да го преустроя за всяка нова реалност, освен за една.

„Аз съм осиновена.“

Можех да се справя с феи и вампири и можех да живея с кръв по ръцете, стига да можех да се изправя и гордо да заявя: „Аз съм Маккайла Лейн от родовете Фрай и Лейн в Ашфорд, Джорджия. И съм наследила същите гени като всички в семейството. Ние сме торта с шоколадова глазура, всички ние, от прапрародителите до най-малкото дете. Аз съм като тях. Принадлежа някъде.“

Нямате представа колко е важно това, колко дълбоко успокоително е, докато не го изгубите. През целия ми досегашен

живот имах топло защитно одеяло, увито около мен, изплетено от лели и чичовци, поръбено от първи, втори и трети братовчеди, ореснено от баби и дядовци, прабаби и прадядовци.

Това одеяло току-що беше паднало от раменете ми. Беше ми студено, бях загубена и сама.

О'Конър ме беше нарекла старата жена. Беше казала, че имам тяхната кожа и техните очи. Беше споменала едно име. Странно име — Патрона. Бях ли О'Конър? Имах ли роднини някъде в Ирландия? Защо не са ме задържали? Защо с Алина сме били дадени? Къде ни бяха взели мама и тате? Кога? И как всички мои приказливи, клюкарстващи лели, чичовци, баби и дядовци бяха запазили такава конспирация в тайна? Никой от тях никога не се изпусна. Колко малки сме били, когато сме били осиновени? Сигурно съм била наскоро родена, защото няхах спомени за друг живот, нито пък Алина беше споменавала нещо. При положение че беше с две години по-голяма от мен, беше естествено тя да е тази с анахроничните спомени. Или спомените ѝ от друг живот и от друго място просто се бяха размили в нашия нов живот и се бяха слели без следа през времето?

„Аз съм осиновена.“ Мисълта ме завъртя като дърво без корени в бясно торнадо и това не беше най-лошото.

Частта, която наистина болеше, която беше впила зъбите си в мен и не пускаше, беше, че единственият човек, с когото със сигурност знаех, че имам връзка, беше мъртъв. Сестра ми. Алина. Тя беше единствената ми кръвна роднина на света, а вече я нямаше.

Порази ме ужасяваща мисъл. Дали е знаела? Дали беше разбрала, че сме осиновени, но не ми беше казала? И дали това е имала предвид с думите: „Има толкова неща, които трябваше да ти кажа“?

Дали е била тук, в Дъблин, като мен сега и се е чувствала толкова объркана и изолирана?

— О, боже! — казах, а сълзите ми преминаха в тръпки и болезнени хлипове. Плаках за мен, за сестра ми, за неща, които дори не можех да изразя с думи и може би никога нямаше да мога да обясня. Но се чувствах все едно преди съм вървяла на краката си, сега знаех само как да пълзя. И не бях сигурна колко време ще ми отнеме, за да се вдигна и да възстановя равновесието си, но подозирах, че когато го направех, никога нямаше да вървя по същия начин.

Не знам колко време седях там и плаках, но накрая главата ми пулсираше твърде силно, за да продължа.

В началото на историята ви разказах, как тялото на Алина беше намерено на километри от хотела „Кларин“, в пълна с боклук задна уличка от другата страна на река Лифи. Че знаех точно къде е, защото бях видяла снимките от местопрестъплението и че преди да напусна Ирландия, щях самата аз да се озова в тази уличка, за да се сбогувам с нея.

Измъкнах се от дивана, отидох в дадената ми за временно ползване спалня, натъпках малко пари и паспорта си в джобовете на дънките, за да не може нищо да пречи на бързото изваждане на съдържанието на чантата ми, която преметнах през рамо, нахлузих бейзболна шапка над очите си, сложих слънчеви очила и излязох навън, за да махна на някое такси.

Беше време да отида в онази уличка. Но не, за да се сбогувам, а за да кажа здравей на сестра, която никога не бях познавала и никога нямаше да познавам — Алина, която беше моята единствена истинска роднина, която беше закалена в дъблинската ковачница, която беше научила трудни уроци и беше направила труден избор. Ако след всичките й месеци тук се беше сблъскала с половината от това, което аз бях видяла, разбирах защо беше направила всичко това.

Спомням си, че мама и тате се бяха опитали да посетят Алина в два случая. И двата пъти тя беше отказала. Първия път беше казала, че е болна и ужасно изостава с ученето. Втория път беше използвала като извинение изтощаваща серия изпити. Нито веднъж не ме покани да я посетя, а единствения път, когато заговорих за спестяване на пари, тя моментално ми каза да не ги прахосвам, а да ги похарча за красиви дрехи и нова музика, и да отида на танци заради нея (нещо, което обожавахме да правим заедно), докато тя учи и че преди да се усетя, тя щеше да се е върнала у дома.

Сега разбирах какво трябва да са й коствали тези думи.

Ако знаех какво има по улиците на Дъблин, дебнещо и пълзящо, щях ли да позволя на някого, когото обичам, да дойде тук и да ме види?

Никога. Щях да лъжа най-безсрамно, за да държа всички настрана.

Ако имах по-малка сестра, която да е единствената ми кръвна роднина и която беше на сигурно място у дома, щях ли да ѝ кажа за някое от тези неща и да рискувам да я вълвека в рискова ситуация? Не. Щях да направя точно същото като Алина — да я предпазвам до последния си дъх. Да я запазя щастлива и цяла, доколкото мога.

Винаги съм вземала пример от сестра ми, но сега я оценявах на изцяло ново ниво. Трябваше да бъда някъде, където знаех, че е била. На място, където е оставила отпечатъка си, а апартаментът ѝ не беше достатъчен. Освен аромата на праскови и на парфюма ѝ, друго нищо не усетих, не получих много силно усещане за нея там, сякаш тя не беше прекарвала много време в него, освен когато говореше с мен по телефона или спеше. Не я бях усетила истински и в района на колежа, но се сещах за едно място, където знаех, че ще я усетя силно.

Трябваше да ида там, където е била преследвана и заловена, четири часа след като ми се беше обадила. Трябваше да се изправа пред последната ужасна мъка и да застана на същото място върху павираната улица, на което сестра ми беше поела последния си дъх и беше затворила очи завинаги.

Ужасно, бихте казали. Но я вие изгубете сестра и открийте, че сте осиновени, и да видим какво ще искате да направите. Не ме обвинявайте, че съм ужасна, когато съм просто продукт на култура, в която всеки заравя костите на тези, които обича в красиви, излъскани цветни градини, за да ги държи наблизко и да говори с тях, когато се чувства загрижен или депресиран! Това е ужасно. Да не казвам странно. Кучетата също заравят кокали.

Вече виждам демаркационни линии навсякъде, накъдето се обърна. Река Лифи е една от тях — разделя града не просто на север и юг, а също така социално и икономически.

Южната част, в която бях отседнала, с квартала Темпъл Бар, колежа „Тринити“, Националният музей и Ленстър Хаус^[1], ако трябва да посочим няколко от многото ѝ атракции, по принцип се смята за охолната страна — богата, снобска и щедра.

В северната част бяха О'Конъл Стрийт с красивите си статуи и паметници, Пазарът на Муур Стрийт, катедралата „Света Дева Мария“

и Къстъм Хаус^[2], издигащ се над Лифи, но всъщност беше дом на работническата класа — индустриализиран и беден район.

Както ще откриете при повечето разделителни граници, и тази не беше абсолютна. Има изолирани места от противоположности от всяка страна на реката — богатство и мода на север, бедност и разруха на юг. Но никой няма да спори, че общото *усещане* за южната страна е различно от това за северната и обратното. Трудно е да се обясни на човек, който не е седял на срещуположните брегове на реката, не е слушал разговорите и не е гледал движението.

Таксиметровият шофьор, който ме откара до северната част, не изглеждаше много щастлив да ме остави на Алън Стрийт съвсем сама, но аз му дадох щедър бакшиш и той си замина.

Бях видяла твърде много наистина страшни неща напоследък в един занемарен квартал, ето защо този не беше в състояние да ми въздейства особено, поне не през деня.

Задънената уличка, в която е било намерено тялото на Алина, нямаше име, беше павирана по стария начин — с камъни, които времето и климатът бяха разместили и напукали, и се простираше на няколко метра от пътя. Кофи и контейнери за боклук бяха закрепени между тухлени стени без прозорци на една рушаща се общинска жилищна сграда отдясно и склад със заковани прозорци отляво. Стари вестници, кашони, бирени бутилки и боклуци застилаха уличката. Атмосферата беше подобна на тази в изоставения квартал. Нямах намерение да оставам в района достатъчно дълго, за да разбера дали уличните лампи още работеха.

Тате не знаеше, че съм виждала снимките от местопрестъплението, които беше затъкнал под синята папка с финансовия план на госпожица Мирна Тейлър-Холингсуърт, по който работеше. Нямах представа как *той* ги беше получил. Бях останала с впечатлението, че полицията обикновено не раздаваше такива неща на побъркани от скръб родители, особено такива изобразителни и страховити кадри.

Разпознаването на тялото ѝ беше достатъчно лошо. Бях открила снимките в деня, преди да тръгна за Ирландия, когато бях се вмъкнала в кабинета му, за да задигна купчина писалки.

Сега, докато вървах към края на уличката, виждах снимките, наложени върху мястото. Тя беше лежала точно там, отдясно до

високата три метра и половина тухлена стена, която запушваше уличката и беше спряла бягството ѝ. Не исках да знам дали парчета от ноктите ѝ се бяха счупили в тези тухли в обезумелия ѝ опит да се покатери и да избяга от това, което я беше преследвало, затова погледнах настрани, към мястото, на което беше умряла. Бяха я открили свлечена до тухлената стена. Ще ви спестя подробностите, които ми се искаше да не знам.

Обзета от някакъв ужасен мрак, който ме заля, аз се отпуснах на мръсния калдъръм и се свлякох в съвсем същата поза, в която е била намерена сестра ми. За разлика от запечатаното на снимките, сега по камъните и по тухлената стена нямаше кръв. Дъждът беше измил всички следи от нейната борба преди седмици. Тук тя беше поела последния си дъх. Тук бяха умрели всички надежди и мечти на Алина Лейн.

— Боже, *толкова много* ми липсваш, Алина! — Усещах всяка частица от себе си толкова крехка, колкото и гласът ми, и сълзите отново потекоха. Заклех се, че това е последният път, в който плача. И щеше да бъде за доста време напред.

Не знам колко дълго бях седяла там, преди да забележа козметичния комплект, който мама беше подарила на Алина за Коледа, полузаровен в боклука. Двойничка на тази, която трябваше да изоставя у Малусе, малката позлатена козметична чантичка беше лошо повредена, избеляла от слънцето и нарисната от дъжда. Избутах старите вестници, взех я и я гушнах в ръцете си.

Знам какво мислите. Аз също го помислих — че със сигурност в нея има някаква следа. Че Алина беше затъкнала някъде някое хитроумно смалено копие на целия ѝ дневник или сложен компютърен чип, който съдържаше цялата информация, която трябваше да знам, и че полицията по чудо го беше пропуснала, а чистата случайност ме беше довела до тази уличка в точния момент, за да го открия.

Животът рядко е толкова удобен, както би казал Баронс. Гледали сме твърде много филми, бих казала аз.

Нямаше нищо в очукания комплект, освен нещата, които мама беше избрала за нас, без малката метална пила за нокти. Нищо в подплатата, нищо затъкнато в пудрата или в червилото. Знам, защото буквално разкъсах всичко, за да търся.

Няма да ви обременявам с това, което мислех за Алина, докато седях там, или как я оплаквах. Ако сте губили някого, тогава знаете що за мисли минават през главите ви и няма нужда аз да ви напомням. Ако все още не сте — добре, надявам се да мине цяла вечност, преди да загубите.

Казах сбогом, казах здравей и докато се вдигах да си тръгна, окото ми закачи сребрист отблясък от метал до крака ми. Беше върхът на пилата за нокти на Алина, остъргана и нацърбена. Наведох се и разбутах боклука, за да я извадя, като нямах намерение да оставя дори едно късче от нея и вдишах рязко от неверие.

Бях се утешавала с надеждата, че Алина беше умряла бързо. Че не беше лежала дълго в уличката сама, докато ѝ изтече кръвта. Но не би могла и да е умряла твърде бързо, защото беше използвала пилата, за да издълбае нещо в камъка.

Коленичих на паважа и избърсах настрани боклука, после издухах праха и мръсотията.

Бях разочарована и благодарна, че не беше написала повече. Разочарована, защото щеше да ми трябва много помощ. Благодарна, защото означаваше, че е умряла за минути, не за часове.

ЛаРу 1247, Дж. Това беше всичко.

[1] Leinster House (на ирландски Teach Laighean) първоначално е бил дворец на херцозите Ленстър, а от 1922 г. е седалище на парламента в Дъблин. — Б.пр. ↑

[2] Custom House (на ирландски Teach an Chustaim) — сграда в неокласически стил от 18 век, която приютява Министерството на околната среда, общността и местното самоуправление на Ирландия. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

— Инспектор О'Дъфи, моля! — казах бързо. Бях грабнала телефона още щом влязох в „Книги и дреболии Баронс“ и бях позвънила в управлението на Гарда на Пиърс Стрийт. — Да, мога да почакам.

Забарабаних с пръсти нетърпеливо по касата на Фиона, докато чаках дежурният полицаи от другата страна на линията да прехвърли обаждането ми на детектива, който разследваше случая на Алина.

Имах нова следа за него и тя беше изсечена в камък — ЛаРу 1247. Щях да отида с него, когато излезеше да провери, и ако се опиташе да ме спре, щях просто да го последвам. Със сигурност при всичкото промъкване в сенките наоколо, което правех напоследък, бях се сдобила с известни умения.

— Да, госпожице Лейн? — Детективът звучеше изтормозено, когато вдигна, затова обясних набързо къде бях ходила и какво открих.

— Проверихме това — каза той, когато свърших.

— Кой го провери? — попитах.

— Адресът — каза той. — Първо, нищо не доказва, че тя го е писала. Всеки би могъл...

— Инспекторе, Алина ме наричаше Джуниър — прекъснах го. — Ами пилата, която беше точно на мястото, нацърбена и белязана от дълбането на камъка? Дори без да знам значението на „Дж.“, съм изненадана, че никой от хората ви не я е намерил и не е събрал две и две.

Да не споменаваме козметичния комплект. Изобщо ли не бяха проверявали местопрестъплението?

— Видяхме адреса, госпожице Лейн, но по времето, когато бяхме уведомени за тялото, местопрестъплението вече беше замърсено от зяпачи. Ако вече сте били там, сте видяла колко много боклук има в онази уличка. Едва ли можехме да опишем всичко по паважа. Нямаше как да знаем дали нещо около мястото се е намирало в чантата ѝ.

— Не помислихте ли, че е малко странно да има издълбан в камъка адрес точно до тялото ѝ? — настоях.

— Разбира се, че помислихме.

— И? Проследихте ли го? Отидохте ли там? — попитах нетърпеливо.

— Не можахме, госпожице Лейн. Той не съществува. В Дъблин няма ЛаРу 1247. Нито авеню, нито улица, нито булевард, нито алея. Нито дори задна уличка с такова име.

Прехапах вътрешната страна на устната си.

— Ами, може би е извън Дъблин. Може да е в друг град наблизо.

— Опитахме и това. Не бяхме в състояние да намерим такъв адрес никъде в Ирландия. Дори опитахме различно изписване от Ларо до Ла Рю. Никъде нямаше 1247.

— Ами, може би е в... Лондон или нещо такова — настоях аз. — Проверихте ли в други градове?

Инспектор О'Дъфи въздъхна дълбоко и си го представих в другия край на линията да поклаща глава.

— Колко точно страни мислите, че можем да проверим, госпожице Лейн? — попита.

Поех въздух и го изпуснах бавно, прехапвайки езика си на: „Колкото е необходимо, за да намерите убиеца на сестра ми. Не ме интересува дори да са хиляда.“

Когато не отговорих, той каза:

— Пратихме случая ѝ на Интерпол. Ако те бяха открили нещо, щяха да ни информират досега. Съжалявам, но повече нищо не можем да направим.

Въоръжена с копие и фенерчета, забързах по смрачаващите се улици към магазин-кафене за подаръци в квартала Темпъл Бар, който предлагаше голям избор карти, които варираха от красиво ламинирани едри планове на Дъблин, до подробни карти на Ирландия и пътни карти като книжки. Купих по една от всички, както и по една на Англия и Шотландия, после се върнах в дадената ми за временно ползване спалня и докато падаше нощта, седнах с кръстосани крака на леглото и започнах да търся. Един чуждестранен *Гардий* не би могъл

да е наполовина толкова мотивиран, колкото жадна за отмъщение сестра.

Беше почти полунощ, когато спрях, и то само защото петте часа взирание в дребен шрифт бяха превърнали пулсиращото ми главоболие в пълна атака на черепа ми с малки пневматични чукове. Открих много вариации на ЛаРу, но нито една с 1247, нито с 1347, нито дори 1427 или някой друг номер, който изглеждаше достатъчно близо, за да може Алина да сбърка, но не вярвах, че е сбъркала. Беше издълбала съобщение в последните минути от живота си и просто не можех да си представя да е сбъркала. Имаше нещо тук, нещо, което пропусках.

Разтрих нежно слепоочията си. Главоболията не са чести за мен, но когато имам, болката обикновено е убийствена и ме оставя изцедена на следващия ден. Сгънах картите и ги натрупах на пода до леглото ми. Баронс може да знае, реших. Баронс изглежда знаеше всичко. Щях да го питам утре. Точно сега имах нужда да опъна схванатите си крака и да се опитам да поспя.

Станах, протегнах се внимателно, после се промъкнах до прозореца, дръпнах пердето настрани и се взрях навън в нощта.

Там беше Дъблин — море от покриви. Долу в тези улици имаше свят, който никога не си бях представляла.

Там беше мракът на изоставения квартал. Чудех се дали все още ще гледам през този прозорец след месец — боже, не, надявах се! — и дали мракът щеше да се е разпрострял?

Там бяха три от четирите коли на антуража на О'Баниън. Някой беше откарал „Майбаха“ и беше затворил вратите на другите. Всички шестнайсет купчини дрехи бяха още там. Трябваше да направя нещо за тях. За някой, който знаеше, беше все едно да гледа от прозореца в шестнайсет трупа.

Там бяха Сенките, тези смъртоносни малки копелета, движеха се наоколо по уличката на ръба на Мрачната зона, пулсиращи по границата, сякаш ядосани на Баронс, че ги държи настрана с неговата токсична бариера от светлина.

Ахнах.

И *там* беше самият той — пристъпваше в изоставения квартал, минавайки от безопасността на прожекторите към пълния мрак.

И нямаше фенерче!

Вдигнах ръка, за да почукам на стъклото. Не знам какво съм мислила, вероятно да привлече вниманието му и да го повикам обратно, преди да направи нещо глупаво.

После спрях, кокалчетата ми бяха на сантиметър от стъклото. Баронс беше *всичко* друго, но не и глупав.

Висок, мургав и грациозен като среднощна пантера, той носеше еднообразно черно под дългото си черно палто и докато вървеше, забелязах проблясък на стомана по ботушите му. После и това изчезна при липсата на светлина, която да се отрази в него и той остана само една по-светла сянка в сенките.

„Не трябва никога, госпожице Лейн, *никога* да влизате в изоставения квартал през нощта“ — беше ми казал не толкова отдавна.

Добре, тогава защо той влизаше? Какво ставаше? Поклатих глава и си платих на момента, когато малките пневматични чукове паднаха и отново подновиха атаката си енергично: *рат-а-та-там-там-ТАМ-ТАМ!* Стиснах черепа си и се взрях надолу неразбиращо.

Сенките не обръщаха на Баронс ни най-малко внимание. Всъщност, ако бях жена, склонна към украсяване, щях да кажа, че мазният мрак всъщност се е дръпнал назад с отвращение, когато Джерико Баронс премина.

Бях виждала обвивките, които Сенките оставяха. Бях виждала доказателства за вълчия им апетит. Единственото, от което се страхувах, беше светлината. „Те убиват с бързината на вампир“ — беше ми казал Баронс. Бях го записала в дневника си, благодарна за определението.

Гледах как се придвижва навътре в изоставения квартал, черно в черно, докато той и нощта станаха едно. Зяпах надолу към уличката след него дълго след като беше изчезнал, опитвайки се да намеря смисъл в това, което бях видяла.

Имаше всъщност само две възможности, за които можех да се сетя. Или Баронс ме лъжеше за Сенките, или беше сключил някаква тъмна сделка с изсмукващите живота Фае.

Което и да беше, най-накрая получих отговор дали мога да му се доверя.

И той беше едно голямо НЕ.

Най-накрая се отказах, измих зъбите си, изчистих ги с конец, измих и овлажних лицето си, минах с четка през косата си, пъхнах се в

любимата си тениска за спане и в подходящи шорти и пропълзях под завивките, не бях сигурна в много неща, но знаех едно: нямаше да задавам никакви въпроси на Баронс за адреса утре.

На следващата сутрин се събудих, а отговорът гореше в мозъка ми.

Преди години в някаква книга, която четох, авторът беше предположил, че човешкият мозък е малко по-различен от компютъра и една от основните функции на съня беше престой, при който той може да изгради нови програмни файлове, да пусне възстановителни подпрограми, да дефрагментира и да изхвърли дреболиите, за да можем да започнем свежи следващия ден.

Докато бях спала, подсъзнанието ми се беше погрижило за боклука на съзнанието ми, отделяйки данни от боклук, подреждайки ги съответно, за да ми позволи да видя това, което щях да видя много по-скоро, ако не бях заслепена от вътрешен хаос. Щях да се плесна по челото, ако не бях в онова деликатно състояние точно след главоболие.

Измъкнах се от леглото — нямаше нужда да паля лампа, когато си лягах, бях оставила всички светлини запалени — и започнах да вдигам карта след карта, като проверявах датата на издаване. Всички бяха скорошни, каквато трябва да е добрата туристическа карта, съставена от информация, събирана през последната година.

Но Баронс ми беше казал, че градът е „забравил“, че една цяла част от него съществува — изоставеният квартал. Че никое управление на *Гарда* не претендира за него, че градските служби биха спорили, че съществува такъв адрес. Значеше ли това, че в Дъблин има улици, които никой вече не помни? И ако беше така, дали бяха „изпаднали от картата“, така да се каже?

Ако трябваше да проуча друга карта, да кажем отпреди пет години, щеше ли Дъблин, запазен в украсен с детелина ламинат, да изглежда идентично с този, който имах сега? Или части от него щяха да бъдат в повече?

Можеше ли отговорът, който търсех, да се беше взирал в лицето ми през цялото време точно от другата страна на прозореца ми?

— Бинго! — намушках картата с лилавия връх на любимата ми писалка. — Ето те!

Току-що бях открила ЛаРу Стрийт и, както подозирах, тя беше навътре в изоставения квартал.

Снощи, когато ми трябваше карта, бях отишла като автомат на първото място, където си спомнях, че бях видяла изложени. Не ми беше хрумнало, че Баронс може да има в книжарницата. Чак на третия етаж открих голяма колекция от атласи и карти, събрах около дузина и ги отмъкнах до любимия ми диван, за да започна отново търсенето си.

Това, което открих, ме шокира и ужаси. Мрачната зона, граничеща с магазина на Баронс, не беше единствената част от Дъблин, която липсваше. Имаше още два района, които бяха съществували на картите в предишни години, но вече не съществуваха на нито една от тях. Бяха значително по-малки и в предградията, но за мен нямаше съмнение, че бяха зони, които също бяха нападнати от Сенки.

Изсмукващите живота Ънсийли се разпростираха като рак. Дори не можех да си представя как са стигнали чак до тези почти провинциални райони, но пък не можех и да си представя как са се появили тук в града. Може би някой ги беше транспортирал от едно място на друго, без да знае, като хлебарки в кашон. Или може би... хрумна ми ужасяваща мисъл... дали това не беше основата на примирието с паразитите? Дали ги прехвърляше на ново място за хранене, в замяна на безопасно преминаване? Бяха ли достатъчно съзнателни, за да сключат и поддържат сделки? Къде бяха Сенките през деня? Какви тъмни места бяха намерили? Колко малки можеха да бъдат в покой, ако нямаха истинска материя? Дали сто от тях можеха да пътуват в кибритена кутия? Поклатих глава. Не можех да мисля за ужаса от разпростирането на Сенките точно сега. Алина ми беше оставила следа. Най-после бях успяла да се препъна в нея и можех да мисля единствено как да намеря това, което тя беше искала да открия.

Положих ламинираните карти на града на масата пред мен една до друга и ги гледах дълго. Картата отдясно беше нова, тази отляво беше издадена преди седем години.

Сегашната Колинс Стрийт беше през една пряка и вървеше успоредно на Ларкспър Лейн. На картата отпреди седем години имаше *осемнайсет градски улици* между тях.

Поклатих глава, свих рамене и изсумтях едновременно — това беше експлозивно изражение на пълното ми объркване и страх. Беше ужасно. Някой *знаеше* ли? Бяхме ли Баронс и аз — а само Бог *знаеше* какво наистина беше Баронс, аз със сигурност не знаех — единствените двама, които имаха някаква представа, че такива неща се случват?

„Истината е, че твоят свят отива по дяволите със страшна скорост“ — беше казал Баронс. Припомняйки си думите му, аз долових нещо, което бях пропуснала преди. Беше казал „твоят“ свят. Не „нашият“ свят. Моят. Не беше ли също и негов свят?

Както винаги, имах милиони въпроси, нямаше на кого да се доверя, нито пък място, на което да отида. Можех да продължа единствено напред. Пътят назад беше винаги залостен за мен.

Откъснах страница от дневника ми — бяха останали само четири празни — наложих я върху ламинираната карта и проследих пътя си пряка след пряка, надрасквайки имената на улиците. Самата карта беше твърде издута, за да я нося. Исках ръцете ми да бъдат свободни. ЛаРу беше в края на зигзагообразен път, грубо на около четиринайсет преки навътре в Мрачната зона. Самата улица беше дълга едва две преки — една от онези кратки улички, които свързват два главни пътя близо до много кръстовища с пет къшета.

Като се върна назад, все още съм смаяна, че отидох в изоставения квартал сама онзи ден. Цяло чудо е, че оцелях. Не знам изобщо какво съм си мислила. Винаги, когато погледна назад, освен събитията, мога да си спомня и това какво е ставало в главата ми в съответния момент. Но този отрязък от време е един от онези, които (въпреки че цялата тази част от историята е запечатана като с огнена диря в ума ми) започваха малко замъглено и свършваха в още по-гъста мъгла.

Може би съм решила, че все още е рано през деня, че Сенките са заплаха само през нощта и че разполагам с моето копие, което значи, че съм в безопасност. Може би съм била включанена от толкова много шокове, че не съм можела да изпитам страха, който би трябвало.

Може би след всичко, което бях загубила съвсем наскоро, просто не ми е пукало. Баронс ме беше нарекъл госпожица Дъга в нощта, когато обрах Малусе. Въпреки пренебрежителния му тон, бях харесала

прякора. Но дъгата имаше нужда от слънчева светлина, за да съществува, а напоследък в моя свят нямаше много такава.

Каквато и да беше причината, аз станах, взех душ, избрах грижливо тоалета си, прибрах в чантата си копието и фенерчетата, и тръгнах да търся ЛаРу 1247 съвсем сама.

Беше почти пладне и чух иззад себе си тихото мъркане на луксозния седан на Фиона, която паркираше, докато аз навлизах в това, което един ден всички *Шийте зрящи* щяха да наричат така, както аз го бях кръстила, и което един ден, при това не много далеч в бъдещето, щеше да започне да се появява в градовете по цялото земно кълбо — Мрачната зона.

Не погледнах назад.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Бяха минали само две седмици от деня, в който за първи път се бях загубила в зловещите, пусти улици на изоставения квартал, но имах чувството, че е било друг живот. Може би защото наистина беше.

Мак, която беше последвала упътването на жената и се беше отправила към градска пустош от онзи ден, беше носила убийствен тоалет от розови ленени три четвърти панталони с ниска талия, обшит с коприна розов потник, любимите си сребърни сандали и подходящи сребърни аксесоари. Тя имаше дълга, красива руса коса, вързана високо на конска опашка, която забърсваше средата на гърба ѝ с всеки подскок на младежката ѝ стъпка.

Тази Мак, която навлизаше в зоната сега, имаше черна коса до раменете — най-доброто прикритие срещу онези чудовища, които търсеха Мак Версия 1.0. Тази Мак носеше черни дънки и черна тениска — най-доброто облекло, в случай че някой кърви върху нея. Красиво лакираните ѝ в розово пръсти на краката бяха скрити под маратонки — най-доброто, с което да бяга, за да спасява живота си. Скучният ѝ тоалет беше завършен с прекалено голямо черно яке, което беше свила от една закачалка до входната врата, докато излизаше — най-доброто за прикриването на дългото една стъпка копие, затъкнато в колана на дънките ѝ (острието беше пъхнато в топка станиол), което беше единственото сребро, допълващо този грижливо подбран тоалет.

В задните ѝ джобове бяха натъпкани фенерчета, както ѝ в джобовете на якето.

Нямаше я енергичната стъпка, която отскачаше толкова красиво във въздуха. Мак 2.0 се плъзгаше с решителност и концентрация на крака, които бяха здраво стъпили на земята.

Този път, докато се придвижвах по-навътре в Мрачната зона, разбрах какво бях чувствала онзи първи път — смесица от гадене, страх и онази нервна, напрегната нужда да бягам. Сетивата ми на *Шийте зрящ* се бяха включили в момента, в който бях пресякла Ларкспър Лейн и несъзнателно бях започнала да пресичам липсващата

част от осемнайсет преки между нея и Колинс Стрийт. Въпреки че Сенките се оттегляха през деня и се скриваха някъде в пълен мрак, тяхното неосветено убежище трябва да беше някъде в това забравено място. Навсякъде около мен можех да усетя присъствието на Ънсийли, както го бях усетила в онзи ден, в който още не знаех какво съм, нито пък разбирах сред какво се намирам.

Този път имаше още нещо. Можех да се обзаложа, че картата, която сама бях начертала, щеше да се окаже ненужна. Нещо ме притегляше в югоизточна посока, едновременно примамващо и отблъскващо. Усещането ми припомни един кошмар, който бях сънувала и който беше оставил незаличим отпечатък в паметта ми.

В съня ми се намирах в гробище през нощта и валеше дъжд. През няколко гроба от гробницата, до която стоях, се намираше моят собствен гроб. Не го бях видяла. Просто знаех, че е там с онази неопровержима сигурност на сънищата. Част от мен искаше да избягам от хлъзгавата от дъжда трева, от камъни и кости, колкото можех по-бързо и да не поглеждам назад, сякаш ако зърнех моя собствен гроб това щеше да подпечата съдбата ми. Но друга част знаеше, че никога няма да имам спокойствие в живота си, ако се боя да отида там и да погледна собствения ми надгробен камък, да се взра в собственото си име и да прочета на глас датата, на която бях умряла.

Събудих се от кошмара преди да направя избора си.

Не бях толкова глупава, че да мисля, че ще се събудя и от този.

Твърдо пренебрегвах дехидратираните човешки обвивки, които летяха като тръни по изпълнената с мъгла пуста улица. Прибрах картата, която бях начертала, в предния джоб на дънките си и се отдадох на мрачната мелодия на моя собствен ловец на плъхове^[1]. Видях изоставения квартал по малко по-различен начин от първия път, когато бях влязла в него.

Като гробище.

Спомних си оплакването на инспектор О'Дъфи, когато го срещнах за първи път: „Има скок в убийствата и изчезналите хора, какъвто не сме виждали преди. Сякаш половината от проклетия град е полудял“.

Не половината по мои сметки, поне още не — въпреки че можех добре да си представя смайването му от трупове, като този, който

Сивият мъж беше оставил в пъба онази нощ. Липсващите хора на О'Дъфи бяха тук.

Навсякъде около мен. Подминавах ги пряка след пряка.

Бяха извън изоставени коли на спретнати купчини. Бяха пръснати нагоре и надолу по тротоарите, полупогребани под боклук, който никога повече няма да бъде събран, защото тези улици не се появяваха на нито една карта, използвана от градските чиновници. Някой добросъвестен метач или събирач на боклук може би понякога хвърляше поглед, докато минаваше и си казваше: „Боже, каква мръсотия е тук!“, но това без съмнение беше последвано бързо от някое: „Не е в моя маршрут, не е мой проблем“.

Опасността на Мрачната зона беше в това, че тези улици и булеварди може и да не се появяваха на никоя карта, но нищо не спираше хората да карат по тях или да вървят, точно както бях направила аз в първия ми ден в Дъблин. Беше толкова близо до квартала Темпъл Бар, че имаше много пешеходци, а аз самата бях виждала колко от тези пешеходци бяха туристи, твърде пияни и изпълнени с *крек*, за да забележат коренната промяна в обстановката, преди да е станало късно. Една кола може да имаше прилични шансове да се измъкне през нощта със запалени фарове и вътрешно осветление, стига шофьорът да не спира и да не излиза по някаква причина — например да се впусне в пиянско уриниране — но самата аз не бих рискувала.

Забелязах нещо, което ми беше убягнало първия път. Тук нямаше животни. Нито една съскаща котка, нито плъхове с мънистени очички, нито един гълъб. Беше истинска мъртва зона. Сега вече си обясних и тези много малко обвивки.

Сенките ядяха всичко.

— Освен Баронс — промърморих, по-дълбоко огорчена, отколкото исках да си призная. Онази нощ, когато се бяхме справили със Сивия мъж, бях усетила близост с моя загадъчен наставник. Бяхме *екип*. Бяхме отървали града от чудовище. Може би бях оплескала първия си опит, но крайният резултат беше добър, а аз щях да се справя по-добре следващия път. Аз го бях вцепенила, той го беше намушкал. Никоя друга красива жена нямаше да загуби красотата и младостта си по този начин. Никоя повече нямаше да умре от ужасна смърт. Чувството беше *добро*. И предполагам, че с част от ума си

мислех, че когато най-после научех кой или какво беше убило Алина, Баронс щеше да ми помогне да го открия.

Не страдах от заблудата, че полицията, съдът или законът ще са в състояние да ми помогнат в търсенето на справедливост. Нямах съмнение, че нейният убиец (или убийци?), щеше да е нещо, което само Баронс, аз и други *Шийте* зрящи биха могли да видят, а аз знаех само за един друг *Шийте* зрящ. Не само че не мислех, че старата жена ще бъде много от помощ в повалянето на едно или десет Ънсийли, аз не исках нейната помощ. Не исках да я виждам никога повече. Знаех, че не е честно да убиеш вестносеца едва, но поговорките ставаха поговорки, защото казваха истината. Възмущавах се от тази жена с всяка частица от себе си, както и от съобщението ѝ.

Разтърсих глава и върнах мислите си към сестра ми. „ЛаРу 1247, Дж.“ — беше написала Алина. Тя искаше от мен да дойда тук и да намеря нещо. Надявах се да е дневникът ѝ, но не можех да си представя защо би го скрила в изоставения квартал. Съмнявах се, че е мистериозната, смъртоносна *Шинсар* Дъб, защото (въпреки чувството за типичното, предизвикано от Фае, повдигане, с което започвах да се справям все по-лесно) не страдах от нищо, което да прилича дори малко на убийственото гадене, което ми причиняваха копираните страници от книгата. Единственото, което прихващах и което ме буташе-дърпаше в югоизточна посока, беше чувството за свръхестествена опасност, но то беше приглушено, сякаш каквото и да ме очакваше там, беше... ами... спящо.

Не бях способна да извлека много утеха от това, защото спящо беше просто още една дума за нещо, което е „готово да избухне всеки момент“, а от начина, по който животът ми течеше напоследък, ако имаше вулкан наблизо, то той щеше да изплюе лава в лицето ми по-скоро рано, отколкото късно.

Въздъгнах и забързах през мъглата.

ЛаРу 1247 изобщо не беше това, което предполагах.

Бях очаквала склад или една от онези разнебитени жилищни сгради, които бяха изникнали, измествайки къщите в района, когато индустрията се беше нанесла и беше поела нещата в свои ръце.

Това, което заварих, беше висока, луксозна тухлена къща с богато украсена варовикова фасада, точно по средата на пряка след пряка търговски представителства и складове.

Собственикът очевидно беше отказал да продава, устоявайки мъчително срещу промяната и разрухата на квартала до самия край. Жилището изглеждаше толкова не на място тук, както би изглеждал един Блумингдейл в центъра на евтин жилищен проект.

Имаше три оголени дървета в големия, мъглив, ограден с ковано желязо преден двор, без листа, без птици в клоните и бях готова да се обзаложа, че ако разровех при корените, нямаше да намеря и един червей в земята. Терасираните градини бяха празни, а каменният фонтан при големия, извит вход, отдавна беше пресъхнал.

Това беше Пустош.

Огледах елегантното жилище предпазливо. Богатата му осанка беше съсипана от това, което беше направено с многото високи прозорци. Всички те бяха боядисани в черно.

И имах зловещото усещане, че нещо се притискаше в тези големи, черни очи и ме гледаше.

— Какво сега, Алина? — прошепнах. — Наистина ли трябва да вляза вътре? — *толкова* много не ми се искаше.

Не очаквах отговор и не получих такъв. Ако ангелите наистина ни наблюдаваха, както вярвах някои хора, моите бяха глухонеме. Но пък и въпросът беше чисто риторичен. Нямаше начин да обърна гръб на това място. Алина ме беше пратила тук и аз щях да вляза, дори ако това беше последното нещо, което правя. Хрумна ми, че може наистина да бъде.

Не си дадох труда да се спотайвам. Ако някой или нещо ме гледаше, беше твърде късно за това. Изправих рамене, поех дълбоко въздух, закрачих по извитата алея от светли камъни, изкачих предните стъпала и ударих тежкото чукало във вратата.

Никой не отговори. Почуках отново след няколко минути, после опитах вратата. Собственикът не страдаше от грижи по сигурността. Вратата беше отключена и се отвори към пищно фоайе. Мраморен под в черно и бяло блестеше под искрящ полилей. Зад една кръгла маса с орнаменти, върху която имаше огромна ваза с ефектни копринени цветя, се виеше елегантно спираловидно стълбище, украсено с красив парапет.

Пристъпих вътре. Въпреки че външната част беше овехтяла и имаше нужда от неща като улуци и поправка на покрива, вътрешността беше обзаведена в стил Луи XIV с плюшени столове и дивани,

подредени срещу великолепни колони и пиластри^[2], богато издялани маси с мраморни плотове и красиви лампи с кехлибарено златни плафони. Нямах съмнение, че обзавеждането на спалнята щеше да е с богато орнаментирани огромни мебели в стила на Краля Слънце и че огромни огледала с позлатени рамки и картини на слабо познати сцени от митологията щяха да украсяват стените.

След като се поослушах, започнах да се движа из мъждиво осветената къща с една ръка на фенерчето, с другата на копието, като се опитвах да си съставя картина на обитателя ѝ. В колкото повече стаи надзъртах, толкова по-малко разбирах. Бях видяла толкова много грозота за краткия си престой в Дъблин, че бях очаквала още, особено тук, в този занемарен, пустеещ район, но обитателят изглеждаше богат, образован, с извънредно изтънчен вкус и...

Умствено се шляпнах по челото. Тук ли живееше приятелят на Алина? Беше ли ме пратила тя право на адреса на убиеца си?

Десет минути по-късно намерих моя отговор в една спалня на горния етаж зад масивно легло, в просторен гардероб, пълен с дори по-фини дрехи, отколкото носеше Баронс. Който или каквото и да беше собственикът, той купуваше само най-доброто. Имам предвид абсурдно най-доброто. Неща, за които плащаш безумни суми само за да си сигурен, че никой друг на света не може да ги носи.

Захвърлени безгрижно на пода до колекция ботуши и обувки, която би могла да обуе армия от модели на Армани, открих органайзера на Алина, нейните фотоалбуми и два плика със снимки, които бяха проявени в някой от онези фотомагазини за един час в квартала Темпъл Бар. Пъхнах органайзера и албумите в огромното яке, но задържах пликите със снимки в ръка.

След бърз, но щателен оглед наоколо в гардероба и в останалата част на стаята, за да съм сигурна, че не съм пропуснала нещо друго нейно, забързах надолу, за да съм по-близо до изхода, в случай че ми се наложеше.

После седнах на най-долните стъпала под украсения със злато и кристали полилей и отворих първия пакет снимки.

Казват, че една снимка струва хиляда думи.
Тези определено струваха.

Най-после ще призная. Откакто чух описанието на приятеля на Алина — по-възрастен, светски, привлекателен, не ирландец — ме преследваше една съвършено параноична мисъл.

Дали не следвах стъпките на Алина *точно*? Чак до мъжа, който я беше предал? Беше ли сестра ми влюбена в Джерико Баронс? Беше ли моят тайнствен домакин и предполагаем защитник този, който я беше убил?

Когато влязох в тази къща, част от мен беше помислила: „А-ха! Значи *тук* е дошъл онази нощ. *Това* е истинският му дом, не книжарницата и той наистина е Мрачно Фае, но по някаква причина аз не мога да видя през него, а явно и Алина не беше могла.“ Откъде можех да знам? Ако той беше Секс-до-смърт-Фае под цялата тази деспотична властност, това определено щеше да обясни странните проблясъци на привличане, които бях изпитала към него в няколко случая. Може би имаше Фае, които някак можеха да се преобразят. Може би имаха талисмани или магии, които да скриват тяхната истинска природа. Бях видяла толкова много необясними неща напоследък, че не можех да приема, че това е нещо отвъд царството на възможното.

Бях се колебала в мислите си върху този проблем. Един ден смяха, че няма начин Баронс да е мъжът, убил сестра ми, на следващия бях почти убедена, че е той.

Сега знаех със сигурност. Приятелят на Алина определено не беше Джерико Баронс.

Бях поела на пътешествие през част от живота на сестра ми, която никога не мислех, че ще видя, започвайки с първия ден от пристигането ѝ в Ирландия, през нейни снимки в Тринити, до такива, на които тя се смееше със състуденти в пъбове и танцуваше с приятели. Била е щастлива тук. Прехвърлях снимките бавно, нежно, докосвах с пръст зачервените ѝ бузи и проследявах гладката линия на дългата ѝ руса коса, като последователно се смеех и се опитвах да не плача, докато надзъртах в свят, който не очаквах да видя — света на живата Алина в този луд, пълен с *креак* и чудовища град. Боже, липсваше ми! Това, че гледах снимките, ми действаше като ритник в стомаха. Докато ги прехвърлях една по една, усещах присъствието ѝ толкова силно, сякаш стоеше зад мен и ми казваше: „Обичам те, Джуниър! Тук съм с теб. Можеш да го направиш. Знам, че можеш“.

После картините се смениха, някъде около четири месеца след като беше пристигнала в Дъблин, според датите на снимките. Във втория пакет имаше десетки на Алина сама, направени из целия град и околностите и от начина, по който гледаше човека зад фотоапарата, беше очевидно, че вече е дълбоко влюбена. Колкото и да ме дразнеше да го призная, мъжът зад обектива беше направил най-красивите снимки на сестра ми, които бях виждала.

Иска ви се да вярвате, че има черно и бяло, добро и зло, герои, които са истински героични и злодеи, които са чисто и просто лоши, но през последната година научих, че нещата рядко са толкова прости. Добрите могат да правят някои наистина ужасни неща, а лошите понякога те изненадват до безумие.

Този лош беше видял и уловил най-доброто у сестра ми. Не само красотата ѝ, а онази уникална вътрешна светлина, която я определяше.

Точно преди да я унищожи.

Беше ми невъзможно да разбера как така никой не можа да ми го опише. Хората сигурно са обръщали глави след него и сестра ми из целия град, но никой не беше в състояние да ми каже какъв цвят е косата му.

Беше блестящо бакърена, изпъстрена със златно и падаше до кръста му. Как можеха хората да не помнят това? Той беше по-висок от Баронс и под скъпите дрехи имаше тяло, което един мъж постига само с вдигане на тежести и крайна самодисциплина. Изглеждаше някъде около трийсетте, но лесно можеше да е по-млад или по-стар — имаше някакво безвремие у него. Кожата му беше гладка и със загорял златист тен. Въпреки че се усмихваше, странните му очи с цвят на бакър излъчваха арогантността и властността на аристократ. Сега разбирах защо беше обзавел дома си с екстравагантния разкош на Краля Слънце, който беше построил двореца във Версай — пасваше му като ръкавица. Изобщо нямаше да се изненадам да науча, че е крал на някоя от онези малки страни, за които са чували едва шепа хора. Единственото, което разваляше съвършенството му беше дълъг белег на лявата му буза, от скулата до ъгъла на устата, който обаче въобще не го обезобразяваше. Само го правеше по-интересен.

Имаше много снимки на тях двамата заедно, които очевидно бяха правени от някой друг, но все пак нито един човек не беше в състояние да го опише на полицаите или да им каже името му.

На някои снимки те се държаха за ръце и се усмихваха един на друг. На други явно пазаруваха или танцуваха върху маса в квартала Темпъл Бар.

На трети се целуваха.

Колкото повече гледах снимките, толкова по-трудно ми беше да видя този мъж като злодей. Тя изглеждаше толкова щастлива с него и той изглеждаше също толкова щастлив с нея.

Разтърсих глава рязко. Тя също беше мислила така. Беше му вярвала чак до деня, в който ми се беше обадила и ми беше оставила обезумялото съобщение: „Мислех, че той ми помага — беше казала, *но* — боже, не мога да повярвам, че съм толкова глупава! Мислех, че съм влюбена в него, а той е един от тях, Мак. Той е един от *тях*!“

Един от кои? Ънсийли, което може някак да мине за човек, заблуждавайки дори *Шийте зрящ*? Зачудих се отново дали такова нещо е възможно. Ако не беше Ънсийли, какво беше и защо се беше съюзил с тези чудовища? Мъжът явно беше завършен актьор, за да заблуди Алина. Но тя го беше разкрила накрая. Беше ли станала подозрителна, за да го проследи дотук? До този дом в Мрачната зона, точно в центъра, където моето сетиво долавяше всякакъв вид предупреждения за свръхестествена опасност?

Като говорим за свръхестествена опасност, аз бях толкова устремена да проуча адреса, който Алина ми беше пратила, а после толкова се заплеснах със снимките, че не бях усетила, че каквото и да ме буташе-дърпаше в тази посока, не беше в къщата. Беше отзад, извън нея.

И ставаше все по-силно.

Много по-силно. Сякаш току-що се беше събудило. Пъхнах снимките обратно в пликовете, натъпках ги във вътрешните джобове на якето и станах. Докато бързах отново през първия етаж на къщата в търсене на заден вход, забелязах, че има нещо наистина сбъркано с огледалата по стените. Толкова сбъркано, че след като погледнах в първите няколко, спрях да гледам и рязко ускорих крачка. Тези нереално изглеждащи огледала бяха първото ми вкусане на истинската „различност“ на Фае. Някои Сийли и Ънсийли вървят и говорят точно като нас, но ние *изобщо* не сме един и същи вид.

Намерих задна врата, измъкнах се и се отправих към наполовина вдигнатата, нагъната стоманена врата на склада, който се намираше в

края на уличката, на около петнайсет метра зад ЛаРу 1247. Това, което ме дърпаше, беше там.

Сега мога само да мисля, че в онзи ден съм била луда. Въпреки че се движех крадешком и се придържах встрани от входа, влязох право през него. Температурата падна рязко в момента, в който прекрачих прага и влязох в сенчестата вътрешност. Сградата можеше лесно да побере няколко футболни игрища. Беше стар разпределителен център, със стелажи за палета, издигащи се на височина десетина метра отляво и отдясно и централна алея между тях, достатъчно широка, за да се разминат два камиона. По дългата алея бяха пръснати опаковани с найлон палети, натрупани на четири-пет метра височина, които още не бяха разтоварени и прехвърлени на стелажите. Нащърбеният белязан цимент беше така осеян с безредно нахвърляни купища дървени щайги и товарачи, че изглеждаше сякаш е бил изоставен наред работа. В далечния край на алеята виждах скована, тежка светлина и чувах гласове.

Запълзях към светлината, промъквайки се крадешком от купчина щайги към товарачи, привлечена от инстинкт, който не можех нито да разбера, нито да отхвърля. Колкото повече приближавах, толкова постудено ставаше. Докато стигнах до предпоследния ред стелажи между мен и каквото беше отпред, вече треперех и виждах как дъхът ми излиза на малки ледени кристали във въздуха.

До предпоследния ред металът на товарача, зад който се свих, беше болезнено леден на пипане.

При последния ред ми се гадеше толкова, че трябваше да седна и да остана неподвижна за малко. Между мен и това, което лежеше отпред, имаше само купчини палети в разбъркана редица, които изглеждаха сякаш бяха изблъскани, за да освободят по-голяма площ. Отвъд куповете можех да видя горната част на нещо, което приличаше на масивни камъни. Наситената светлина, която притискаше мрака към мястото, на което се бях свила, не беше естествена. Беше тежка, някак мрачна светлина и нито един от предметите, които осветяваше, не хвърляше сянка.

Нямам представа колко време ми отне да овладеея бунта в стомаха ми. Може да са били пет минути, може да е било половин час, но накрая успях отново да стана и да се придвижам напред. Хрумна ми, че може би *не трябва* да се придвижвам напред, а трябваше да „бягам

като от ада“, както ме беше посъветвал Баронс веднъж, и да не поглеждам назад, но в цялото това бутай-дърпай нещо имаше повече „дърпай“. *Трябваше* да видя какво става там. Трябваше да знам. Бях стигнала твърде далеч, за да обърна гръб сега.

Надзърнах през ъгъла иззад купчината палети и се дръпнах назад рязко.

Отпуснах се на пода на крака, които отново трепереха, с ръка на бясно биещото ми сърце и се молах жарко да не бях ставала от леглото тази сутрин.

След няколко дълбоки, внимателни вдишвания се облегнах напред и погледнах отново. Мисля, че се надявах просто да съм си го въобразила.

Не бях.

Бях виждала снимки в пътеводители и на картички, но очаквах да намеря такъв тип неща наред пасището на някой фермер, а не в задната част на индустриален склад, в сърцето на промишлен район наред града. Бях също така добила впечатлението, че са по-скромни по размер. Този беше огромен. Опитах се да си представя как е бил докаран тук, но после си спомних, че нямам работа с човешки начини на придвижване. С Фае всичко беше възможно.

Изправен зад около стотина Момчета-носорози и други подобрани Ънсийли, които не хвърляха сянка на тази тягостна, странна светлина, която се пръскаше от него, стоеше долмен^[3]. Два внушителни камъка се издигаха на около осем метра един от друг, а една дълга каменна плоча лежеше върху тях и превръщаше древните мегалити в портал.

Навсякъде около него върху циментовия под бяха изсечени символи и руни. Някои блестяха в кървавочервено, други пулсираха в онова зловещо синьо-черно като камъка, който откраднахме от Малусè. Фигура в червена роба стоеше с лице към долмена, дълбока гугла скриваше лицето ѝ.

През камъните духаше арктически вятър, толкова студен, че от него дробовете ме заболяха, но той замразяваше не само плътта ми. Тъмният вятър ухапа душата ми с остри ледени зъби и внезапно осъзнах, че ако трябва да му се съпротивявам още дълго, просто щях да започна да забравям всяка надежда и всяка мечта, които някога са топлели сърцето ми.

Но не вледеняващият душата вятър, нито Момчетата-носорози, нито дори облечената в червено фигура, към която пазачите на Фае се обръщаха с „лорд Господарю“, ме накараха да се свивам в сенките.

Беше фактът, че огромният каменен портал беше отворен. И през него се изливаше *орда* от Ънсийли.

[1] „Хамелнският ловец на плъхове“ — немска народна приказка, разказваща за флейтист, който след като отървал града от плъховете с възшебната си флейта и градът не му платил, извел по същия начин децата на града към бреговете на река Везер, в която те се удавили. — Б.пр. ↑

[2] Пиластър — архитектурен елемент, използван, за да придаде вид на поддържаща колона, който има единствено декоративна функция. — Б.пр. ↑

[3] Долмен — мегалитно съоръжение от няколко положени отвесно каменни плочи, които образуват камера и са покрити с друга каменна плоча. Свързани са с религиозните вярвания и с ритуалите на древните хора и често са били използвани за погребения. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Няма да ви отегчавам с подробности за чудовищата, които минаха през портала в онзи ден. С Баронс щяхме да ги обсъждаме по-късно и щяхме да се опитаме да определим кастите им, а пък и ще се запознаете с повечето от тях достатъчно скоро.

Достатъчно е да кажа, че имаше стотици — високи и ниски, с крила и с копита, дебели и мършави, всички много ужасни и щом пристъпеха през портала, се групираха по около десет с всяко Момченосорог. От частиците, които събрах, пазачите на Ънсийли имаха за задача да приспособят новите си повереници към света. *Моят* свят.

Свих се зад купчината палети и гледах, твърде ужасена, за да помръдна. Най-накрая и последното излезе. С още припяване и рязко почукване на скиптър в златно и черно по блестящите символи, облеченият в червена роба лорд Господар затвори портала. Символите почерняха и злобният вятър спря. Светлината в склада стана по-ярка, някак по-светла и всички Ънсийли започнаха отново да хвърлят сенки. Усещанията се върнаха в замръзналите ми лице и пръсти, а мечтите — в сърцето ми.

— Получихте инструкциите си — каза лорд Господар и аз се зачудих как такова зло може да има толкова красив глас.

Коленичейки като пред бог, Момчетата-носорози започнаха да подкарват новопристигналите си братя към алеята. Група от около трийсет разнородни чудовища остана назад с лорд Господаря.

Залепих се към купчината палети, докато всички новопристигнали преминаваха на около четири метра от мен, придружени от техните „треньори“. Това бяха може би най-мъчителните няколко минути от живота ми. Видях лично и отблизо неща, до чието създаване никога не са били дори и най-страшните филми на ужасите.

След като и последното премина, плъзна се, изпляска или пропълзя по дългата алея и излезе от сградата, се отпуснах на палетите, затворих очи и ги задържах затворени.

Значи *това* се беше опитала да ми каже Алина. Че зад ЛаРу 1247 има порта към ада и че лорд Господар водеше своите мрачни слуги през него от техния някога невъзможен за бягство затвор и ги пускаше на свобода в света ни.

Добре, вече знаех.

Но какво се очакваше да направя? Алина ме беше надценила сериозно, ако беше мислила, че мога или бих искала да направя нещо, за да реша този проблем. Това не беше *мой* проблем. Мой проблем беше да намеря копелето, което я беше предало и да го изправа, пред каквото можех правосъдие. Ако беше човек, щях да го оставя на съда. Ако беше Ънсийли, маскирано като човек, щеше да умре на върха на копието ми. Само това ме интересуваше.

„Трябва да намерим *Шинсар Дъб* — беше казала Алина. Всичко зависи от това.“

Какво зависеше от това? Имах усилващо се усещане, че отговорът на този въпрос е едно от онези неща, от които зависи Съдбата на света. Аз не се занимавах с това. То не влизаше в описанието на работата ми. Аз наливах напитки, смесвах ги, бършех барплотове и миех чаши. А след работа помитах.

Дали Алина искаше да намеря Мрачната книга, защото някъде между опасните й, кодирани страници имаше начин да се победи лорд Господар и да се унищожи неговия Ънсийли портал? Защо трябваше да ми пука? Това се случваше в Дъблин, не в Джорджия. Беше проблем на ирландците. Те можеха да се справят със собствените си проблеми. Освен това, дори да успеех да изпълня невъзможното и да намеря глупавата Мрачна книга, как се предполагаше да я преведа? Баронс имаше два от необходимите камъни, но няхах представа за кой отбор играеше той. Нито имях никаква идея къде са другите два камъка или как да ги използвам, ако приемем, че някога изобщо успея да сложа ръка върху тях.

Какво очакваше от мен Алина? Да рискувам да остана в Дъблин за неопределено време, да търся всички тези вуду глупости и да живея в постоянен страх ли? Да посветя моя *живот* на тази кауза? Да искам да умра за нея?

За обикновена барманка това беше ужасно трудно изпълнима задача. Щях да изсумтя, но си дадох сметка, че съм била неудобно

близо до това да се напикая в гащите от страх през последния половин час.

Тя беше умряла за това.

Стиснах зъби и задържах очите си затворени.

Никога не съм се мерила с Алина и никога не бих могла. Нямах желание да отварям очи. Имаше опасност да видя нещо друго, за което тя е смятала, че трябва да съм отговорна, помислих възмутено. Щях да се махна от там. Щях да оставя колкото може по-голямо разстояние между мен, портала на затвора, облечения в червено лорд Господар и цялата Мрачна зона.

Въздъгнах.

Наистина щях. Само след като надникнех леко зад ъгъла, за да видя дали има още нещо, което трябва да знам. Не че планирах да направя нещо с информацията. Просто мислех, че след като вече съм там, е добре да събера колкото мога повече. Щях да я предам на онази досадна стара жена или на В'лане и един от тях би могъл да направи нещо. Ако В'лане беше наистина от добрите, тогава той и неговата кралица трябваше да предприемат незабавни, решителни действия, за да се запуши тази нежелана дупка между световите ни. Не беше ли споменал Баронс нещо за Спогодба? Нямаше ли някакъв вид споразумение, което това нахлуване нарушаваше?

Отворих очи.

И се провалих мизерно в опита си едновременно да изскоча от кожата си и да потъна в пода.

С Баронс се бяхме чудили къде е Малусè. Вече знаех.

На по-малко от четири метра от мен, с оголени кучешки зъби, обграден от шест Момчета-носорози с малки очички.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Опитът да изчезна не подейства, затова изригнах, съсках и ритах, и удрях ръцете си във всичко, в което успеях. Е, полагах ръце.

За разлика от онази вечер, когато се опитах да убия Сивия мъж, нямах време да мисля за това, което правя, просто действах по инстинкт.

Оказа се, че инстинктите ми са *удивителни*. Оставих копието затъкнато в колана ми, за да мога да използвам и двете си ръце. В мен имаше нещо, което действаше като ракетна насочваща система на бомбардировач, което откриваше и следеше всяко Фае, което пристъпеше на около метър от мен.

Щом Малусè се отпусна назад и остави шестте Момчета-носорози да ме приближат, аз забих длани в противоположни посоки, удряйки двама от тях право в буреподобните им гърди. Завъртях се, забих отново, улучвайки още двама в ребрата, после се отпуснах на пода и забих трети път.

Застанала на колене отметнах косата си от очите и прецених ситуацията. Бях вцепенила и шестимата за две секунди.

Но колко дълго щяха да останат вцепенени? Това беше критичният въпрос.

Малусè изглеждаше стреснат — предполагам, никога не беше виждал Нул в действие преди — после се плъзна към мен по своя гъвкав начин. Посегнах в якето за копието, после си спомних какво беше или по-скоро не беше казал Баронс за това как се убива вампир. Малусè не беше Фае, затова нито можех да го вцепеня, нито да го намушкам и да очаквам острието да свърши работа. Според Баронс, дори един кол в сърцето не би свършил работа, затова не виждах как моето копие би направило нещо. Дръпнах ръка от якето. Не исках да показвам моето „асо в ръкава“, докато не се наложеше. Може би, просто може би, щях да се окажа близо до лорд Господар. И може би можех да използвам копието, за да убия него. А после може би, щях да

вцепеня всички Ънсийли и да надбягам вампир. Звучеше ми като план. Единственият, който можех да измисля.

Исправих се и започнах да отстъпвам. Изглежда точно това искаше и вампирът. Издържах на твърде яркожълтия му поглед, докато той ме избутваше назад покрай палетата, върху изсечения с руни под пред долмена и в кръг от Ънсийли — Момчета-носорози и други разнородни чудовища.

— Какво е това, Малусè?

Въпреки че беше зад мен и не можех да го видя, не бих могла да сбъркам гласа на лорд Господаря. Беше богат, многотонен и музикален, като на В'лане.

— Стори ми се, че чух нещо зад палетите — каза Малусè. — Тя е Нул, лорд Господарю. *Още една.*

Не можах да се сдържа. Трябваше да знам.

— Имаш предвид Алина, нали? Другата Нул. Беше Алина Лейн, нали? — обвиних.

Зловещите лимонени очи на вампира се свиха. Той размени дълъг поглед с облеченото в червено нещо зад мен.

— Какво знаеш за Алина Лейн? — каза лорд Господар с онзи мелодичен глас. Беше глас на нещо по-голямо от живота, на архангел, може би — онзи падналия.

— Тя беше моя *сестра* — изръмжах, завъртайки се. — И ще *убия* копелето, което я уби. Какво знаеш *ти* за нея?

Червената качулка се затресе от смях. Свих юмруци, за да ги спра да измъкнат копието и да намушкат фигурата в червена роба. Тихомълком, казах си. Внимателно! Съмнявах се, че ще имам повече от една възможност.

— Казах ти, че ще дойде, Малусè — каза лорд Господарят. — Ще я използваме да довърши започнатото от сестра й. — Той вдигна ръце, сякаш да загради групата и да се обърне към всички Ънсийли, събрани там. — Когато всичко си е на мястото, ще отворя портала и ще освободя целия Ънсийли затвор в този свят, както ви обещах. Задръжте я! Тя идва с нас.

— Това беше просто глупаво, госпожице Лейн — каза Баронс, клатейки глава, докато се спускаше на пода до мен, дългото му черно палто се развяваше зад него. — Трябваше ли да им казваш коя си? Те щяха да разберат достатъчно скоро.

Примигнах изумена.

Предполагам лорд Господар, Малусе и останалите бяха точно толкова смаяни от неочакваното появяване, колкото и аз, защото всички го зяпнахме, а после всички погледнахме нагоре. Аз просто исках да видя откъде, по дяволите, беше дошъл. Мисля, че те проверяваха дали има други там горе. Баронс трябва да е бил на гредите на тавана. Бяха на десет метра височина. Не видях удобно въже да виси никъде.

Когато погледнах отново надолу, властелинът на Ънсийли беше дръпнал червената качулка и гледаше Баронс сурово. Изглежда не му харесваше това, което виждаше. Ахнах зашеметена.

Взирах се с неверие и объркване в приятеля на Алина, в лорд Господар. Водачът на Ънсийли не беше дори Фае! Дори Баронс изглеждаше малко объркан.

Лорд Господар излая команда, после се обърна във вихрушка от червени одежди. Десетки Ънсийли ни заградиха мигновено.

Нещата станаха доста откачени и все още ми е трудно да ги подреда. Докато слугите му отрязваха всяка възможност за гонитба, никаквецът, използвал и убил сестра ми, който планираше да направи същото с мен, им нареди да ме вземат жива, или му мислете, и убийте другия!

После се оказах обградена от Ънсийли и вече не можех да видя Баронс. Някъде на разстояние чух припяване и руните в цимента под краката ми отново заблестяха.

Затворих ума си за всичко, освен за битката. Бих се. Бих се за сестра ми, която беше умряла сама в онази уличка. Бих се за жената, от която Сивият мъж се беше хранил, докато аз ядях пържени картопки и за онази, която беше унищожил преди два дни, докато аз гледах в безпомощен ужас. Бих се за хората, които Многоустото нещо беше убило. Бих се за дехидратираните човешки обвивки, носещи се по забравените улици между Колинс Стрийт и Ларкспър Лейн. Може дори да съм се била за няколко от гангстерите на О'Баниън. И се бих за двайсет и двегодишната жена, пристигнала в Дъблин прекалено уверена в себе си, която вече нямаше никаква представа откъде е дошла или къде отива и която току-що беше счупила *третия* си розов нокът.

Алабастровото копие изглежда блестеше със свещена светлина в ръката ми, докато приляках и се извъртах, удрях и мушках. Усещах как се превръщам в нещо друго и чувството беше хубаво. В някакъв момент мернах стреснатото лице на Баронс и знаех, че ако гледаше мен така, бях наистина нещо, което си струваше да се види. Усещах се като нещо, което си струва да се види. Усещах се като добре направена, добре смазана машина с една-единствена цел в живота: да убива Фае. Добри или лоши. Да премахне всички.

И го правех последователно. Приклякане, удар, мушване. Завъртане, удар, мушване. Те падаха бързо и тежко. Копието беше чиста отрова за тях и започвах да изпитвам странно опиянение да ги гледам как умират. Нямах представа колко дълго щях да издържа, ако всички бяха Фае, но те не бяха и аз се издъних.

Бях забравила за Малусе.

Когато пропълзя зад мен, го усетих точно като Фае — очевидно радарът ми прихващаше всичко другосветско в определен периметър — и аз се завъртях и го намушках в корема.

Осъзнах грешката си мигновено, въпреки че нямах представа как да я поправя. Вампирът беше по-сериозна заплаха за мен от всяко Ънсийли, дори от сенките. Поне знаех как да прогоня тези малки паразити — светлина. Нямах никаква представа каква беше слабостта на този паразит, нито дори дали имаше такава. Баронс беше казал, че да се убие вампир е почти невъзможно.

За миг просто стоях там, оръжието ми беше забито в корема му и се надявах да направи нещо. Ако ударът ми изобщо имаше някакъв ефект върху него, аз въобще не успях да позная. Взрях се глупаво в тези диви жълти очи, светещи от това бяло, бяло лице. После умът ми се върна и се опитах да издърпам копието за още едно намушкване, този път в гърдите — може би Баронс грешеше, трябваше да опитам *нещо* — но острият като бръснач връх се беше забил във възел от хрущяли или в кост и не поддаде.

Той склучи ръка върху рамото ми. Беше студена и мъртва.

— Малка кучко! Къде ми е камъкът? — изсъска вампирът.

Тогава схванах защо не го беше казал преди, когато ме беше видял за първи път. Той мамеше лорд Господар и не можеше да рискува Момчетата-носорози да разберат.

— О, боже! Той дори не знае, че си го *имал*, нали? — възкликнах. В момента, в който го казах, осъзнах грешката си. Малусè имаше много повече да губи, ако лорд Господар откриеше, че го предава, отколкото ако убиеше по невнимание *Шийте зряща* в разгара на битката. Просто бях подписала смъртната си присъда.

Дръпнах като обезумяла копието. Малусè оголи зъби, когато оръжието поддаде и аз се препънах в опита си да отстъпя. Това ме извади от равновесие. Замахнах отново, но закъснях с една милисекунда. Вампирът ме зашлеви през лицето с опакото на ръката си и аз полетях назад във въздуха със сгънати напред крака като парцалена кукла, точно както бях видяла да лети телохранителят му онази нощ в Готическата къща.

Забих се в купчина палети, която поддаде точно колкото и тухлена стена. Главата ми се фрасна и в мозъка ми избухна болка. Чух как някакви неща в мен изпукаха.

— Мак! — чух Баронс да вика.

Докато се свличах по покритата с найлон стена мислех колко странно звучеше да ме нарича Мак. Беше ме наричал единствено госпожице Лейн. Не можех да дишам. Гърдите ми бяха стегнати и се чудех дали ребрата ми се бяха счупили и бяха пробили дробовете. Копието се изплъзваше от пръстите ми. Арктическият вятър се беше върнал, смразявайки тялото и душата ми, и разбирах замъглено, че порталът отново беше отворен.

Клепачите ми бяха тежки като олово и аз мигнах бавно. Лицето ми беше мокро. Не бях сигурна, но мислех, че плача. Не вярвах, че умирам. Най-после знаех кой беше убил сестра ми. Бях го погледнала в лицето, но още не бях отмъстила за нея.

Баронс изплува пред очите ми.

— Ще те измъкна от тук. Дръж се! — каза ми той като на забавен каданс и после го нямаше.

Мигнах отново, тежко. Още не можех да дишам и зрението ми се губеше и се връщаше, особено в едното око. В един момент виждах само мъгла, после Баронс отново беше там. Той и Малусè бяха един срещу друг, обикаляйки в тесен кръг. Очите на вампира святкаха и кучешките му зъби бяха напълно удължени.

Опитът ми да се задържа в съзнание се проваляше, но исках да разбера какво точно беше направил Баронс току-що на Малусè, за да

запрати абсурдно силния вампир с трясък върху купчина палети и да се срути върху един товарач. Искях да знам също как се бях озовала в ръцете му и как ставаше така, че ме носи с такава главозамайваща скорост.

Към болница, надявах се.

Връщах се в съзнание няколко пъти по време на полета ни.

Достатъчно за дълго първия път, за да осъзная, че не съм умряла, което намирах за удивително. Последния път, когато бях видяла Малусе да забива някого в стена, мъжът беше много по-едър от мен и беше умрял на мига, кървейки от множество отверстия.

Сигурно съм промърморила нещо за този ефект, защото гърдите на Баронс избоботиха под ухото ми.

— Копието му направи нещо, госпожице Лейн. Не съм сигурен какво или защо, но го забави.

Следващия път, когато се върнах в съзнание, той каза:

— Можеш ли да обвиеш ръка около врата ми и да се държиш?

Отговорът беше да, едната. Другата не мърдаше. Висеше отпуснато от рамото ми.

Той можеше да тича. Бяхме в каналите, можех да позная по пляска на ботушите му и по миризмата. Надявах се, че не се залъгвах с оптимизъм, но не чувах звук от преследване. Бяхме ли ги изгубили? Всички тях?

— Те не познават подземията като мен — каза той. — Никой не ги познава.

Колко странно! Бях станала кречетало и дори не го знаех, дърдорейки въпрос след въпрос, въпреки болките ми. Или той четеше мислите ми?

— Не чета мисли, госпожице Лейн — каза той. — Ти мислиш с цялото си лице понякога. Трябва да поработиш върху това.

— Не трябва ли да ида в болница — попитах зашеметено, когато се събудих третия път. Бях отново в леглото, в дадената ми за временно ползване спалня в „Книги и дреболии Баронс“. Трябва да съм била в безсъзнание известно време. — Мисля, че имам счупени кости.

— Лявата ти ръка, две ребра и няколко пръста. Цялата си натъртена. Имаше късмет. — Той притисна студен компрес върху

бузата ми и аз вдишах рязко от болка. — Поне скулата ти не се е надрубила, когато те удари. Боях се, че е. Изглеждаш почти като нова, госпожице Лейн.

— Болница? — опитах отново.

— Не могат да направят нищо за теб, което аз не съм направил, а ще ти задават въпроси, на които не можеш да отговориш. Ще обвинят мен, ако те заведе в това състояние и ако не говориш. Вече нагласих ръката и пръстите ти — каза той. Ребрата ще заздравеят. Лицето ти ще изглежда... ами... да. Ще се оправиш с времето, госпожице Лейн.

Това звучеше злокобно.

— Огледало? — успях да произнеса слабо.

— Съжалявам! — каза той. — Нямам под ръка.

Опитах се да мръдна лявата си ръка, чудейки се кога и къде Баронс е добавил гипсиране към изглежда безкрайните си умения. Не беше. Ръката ми беше в шина, както и няколко от пръстите.

— Не трябва ли да се сложи гипс?

— Пръстите се оправят добре с шини. Счупването на ръката ти не е остро и ако те гипсирам, само ще оставим мускулите да атрофират. Трябва да се възстановиш бързо. В случай че не си забелязала, госпожице Лейн, имаме няколко неотложни проблема.

Взрях се замъглено към него през единственото си здраво око. Дясното беше подутото и напълно затворено от контузията на бузата ми. Беше ме нарекъл Мак в склада, когато Малусè ме удари. Въпреки съмненията ми за Баронс и тревогите ми какви уговорки имаше със сенките, той беше до мен, когато беше належащо. Беше тръгнал след мен. Беше спасил живота ми. Беше ме закърпил и ме беше пхнал в леглото, и знаех, че ще се грижи за мен, докато отново съм цяла. При тези обстоятелства изглеждаше абсурдно да продължава да ме нарича госпожица Лейн и му го казах. Може би беше време да го наричам по друг начин, вместо Баронс.

— Можеш да ме наричаш Мак, ъ... Джерико. И благодаря, че ме спаси.

Една тъмна вежда се вдигна и той изглеждаше развеселен.

— Придържай се към Баронс, госпожице Лейн! — каза той сухо. — Трябва ти почивка. Спи!

Очите ми изпърхаха и се затвориха, сякаш беше изрекъл заклинание над мен. Отнесох се в едно щастливо място — в коридор,

облепен с усмихнати снимки на сестра ми. Знаех кой е убиецът ѝ и щях да отмъстя за нея. Бях наполовина у дома. Нямах да го наричам Джерико, щом не му харесваше. Но исках той да ме нарича Мак и настоях сънено. Бях уморена от това да съм на шест хиляди и петстотин километра от дома и да се чувствам толкова самотна. Щеше да е приятно да си говоря на малки имена с някого тук. Всеки би свършил работа, дори Баронс.

— Мак. — Той каза името ми и се засмя. — Що за име за нещо като теб. Мак. — Той се засмя отново.

Исках да знам какво има предвид с това, но нямах сила да попитам.

После пръстите му докоснаха леко като пеперуди очуканата ми буза и той заговори тихо, но не на английски. Звучеше като някой от онези мъртви езици, които използват в някои филми, на които не обръщам много внимание. Сега съжалявах, че не съм гледала поне един или два от тях, защото сигурно щях да съм много по-добре подготвена за всичко това, отколкото бях.

Мисля, че тогава той ме целуна. Не беше като никоя целувка, която бях усещала до този момент.

А после падна мрак. И засънувах.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Не, не така! Ти го заливаш. Първият пласт трябва да е тънък — казах му. Това не е торта, на която правиш глазура. Това е нокът.

Седяхме на върха на „Книги и дреболии Баронс“ в тучна оранжерия на покрива, за чието съществуване няхах представа, докато Фиона, която показва повече състрадание към раните ми, отколкото очаквах, не беше ме довела тук. Прекарах късните следобедни часове просната на една лежанка, преструвайки се, че чета, но всъщност не го правех. Когато ярки прожектори заляха покрива от всички страни малко преди да падне мрак и осветиха градината, аз огледах хубаво ноктите си, слязох за комплекта за маникюр, върнах се горе, разположих инструментите си върху красива масичка от ковано желязо и стъкло под един от най-ярките прожектори и направих каквото можах. Но без значение колко усърдно опитвах, не бях в състояние да лакирам ноктите на дясната си ръка с шинираната лява. После пристигна Баронс и аз реших да не губя време, а да го хвана на работа.

Един мускул подскочи на челюстта му.

— Кажи ми отново защо правя това, госпожице Лейн!

— Ох! — казах. — Защото ръката ми е счупена — размахах шинираната ръка, в случай че е забравил.

— Не мисля, че си опитала достатъчно упорито — каза той. — Мисля, че трябва да опиташ отново. Мисля, че ако извиеш шината ето така — ой демонстрира, като междувременно покапа лак за нокти по плочките, — а после извиеш ръка ето така. — Той кимна. — Опитай! Мисля, че ще стане.

Изгледах го хладно.

— Ти ме влачиш навсякъде и ме караш да душа за ОС. Аз оплаквам ли се през цялото време? Не. Преглътни го, Баронс! Най-малкото, което можеш да направиш, е да лакираш ноктите ми, докато ръката ми е счупена. Не е като да те моля да лакираш и двете ръце. И изобщо не те моля да правиш пръстите на краката ми — въпреки че

наистина бих могла да използвам малко помощ за педикюра си. Доброто поддържане на краката беше работа за две ръце.

Той ме изгледа кръвнишки при възможността да се наложи да лакира пръстите на краката ми с подходящия блестящ, златно-заскрежен лак „Ледената принцеса се изчервява“, което, между другото, винаги ми е изглеждало като оксиморон. Никоя от ледените принцеси, които познавах в гимназията и в колежа, не беше от изчервяващия се тип.

— Някои мъже — информирах го надутото, — биха *молили* за възможност да лакират ноктите на краката ми.

Баронс наведе глава над ръката ми, нанасяйки бледорозов лак на безименния ми пръст с взискателна загриженост. Изглеждаше голям, мускулист, мъжествен, и глупав, докато лакираше ноктите ми, като римски центурион, навлечен с къдрава готварска престилка. Прехапах вътрешната страна на бузата си, за да не се разсмея.

— Сигурен съм, че биха, госпожице Лейн — каза той сухо.

Все още ме наричаше госпожица Лейн.

След всичко, което преживяхме. Сякаш не беше намерил картата ми с розовата точка, която бях пробила в нея, не ме беше последвал в Мрачната зона, не ме беше спасил, не ме беше шинирал, не ми беше сложил лед, не беше ме бинтовал и дори сякаш не беше ме целунал.

Свих очи, изучавайки тъмната му наведена глава. Знаех как ме е намерил. Фиона ми каза, че му се е обадила още щом ме е видяла да влизам в изоставения квартал. От изпълненото ѝ с вина състрадание към раните ми обаче останах с впечатление, че не му се беше обадила веднага, ако ме разбирате.

Но това беше всичко, което знаех. Бях прекарала повечето време от трите дни, откакто бях отишла на ЛаРу 1247, в дълбок медикаментозен сън, от който изплувах само колкото Баронс да ме нахрани с нещо, преди да ми заповяда да спя отново.

Гърбът и хълбоците ми бяха натъртени, различни части от мен бяха бинтовани и обездвижени, ребрата ми бяха увити и ме болеше дори да дишам, но хубавото беше, че окото ми отново беше почти напълно отворено. Още не бях събрала достатъчно смелост да се погледна в огледало, нито бях взимала душ от четири дни, но имах други неща на главата си точно сега, като някои от въпросите, които прогаряха дупки в корема ми цял ден.

— Добре, Баронс, време е.

— Няма да ти помогна да си бръснеш краката — каза той мигновено.

— О, моля те! Сякаш щях да ти позволя. Имам предвид за въпроси.

— О!

— Какво си ти? — хвърлих въпроса върху него като кофа ледена вода.

— Не схващам — каза той с едно от онези елегантни галски свивания на раменете.

— Ти скочи от десет метра в онзи склад. Трябваше да си счупил нещо. Трябваше да си счупил две неща — като например краката. Какво си ти?

Последва още едно свиване на рамене.

— Мъж с въже?

— Ха-ха! Не видях въже.

— Не мога да ти помогна. — Погледът му беше сух, отегчен и достатъчен, за да ме накара да се съмнявам в това, което бях видяла. Все пак, по това време бях доста замаяна. Не можех със сигурност да гарантирам, че не е имало някой от онези усъвършенствани кабели, които крадците винаги използват във филмите. Опитах нова тактика.

— Ти хвърли Малусè така, че той прелетя през помещението. Заби се в палетите, после в товарача.

— Аз съм силен, госпожице Лейн. Искаш ли да пипнеш мускулите ми? — Той показва зъби, но това не беше истинска усмивка и двамата го знаехме. Преди две седмици щеше да ме сплаши.

— Не ми пука колко си силен. Малусè е суперсилен. Той е вампир.

— Може би. Може би не. Последователите му мислят, че е мъртъв.

— О, щастлив ден! — казах пламенно. — Един по-малко!

Оставах само около хиляда, по мои изчисления, но се боях, че може да съм много далеч от истината, че може сериозно да съм подценила врага.

— Недей още да празнуваш, госпожице Лейн! Не вярвай, че нещо е мъртво, докато не го изгориш, не разровиш пепелта му и не

изчакаш ден или два, за да видиш дали нещо няма да се надигне от нея!

— Шегуваш се! Някои неща *толкова* ли са трудни за убиване?

— Някои неща, госпожице Лейн — каза той, започвайки втория пласт от маникюра ми, — е невъзможно да бъдат убити. Обаче не съм сигурен, че Малусè е един от тях. Това остава да бъде видяно.

Изстрелях следващия си въпрос към него.

— Защо Сенките те оставят да влизаш в Мрачната зона, Баронс?

Той боядиса целия ми показалец в розово. После с цялото си нахалство се взря в мен, сякаш аз го бях направила.

— Проклятие, Баронс! Изглеждаха добре, преди да направиш това! — издърпах ръката си. — Натопи едно топче памук в това! — бутнах шише лакочистител към него. Той го взе с твърд поглед.

— Шпионираш ли ме, госпожице Лейн?

— Чиста случайност, Баронс. Случи се така, че гледах през прозореца, когато ти изглежда правеше нещо нечестиво, което само ме кара да се чудя колко нечестиви неща правиш, когато не гледам през прозореца. Къде е „Майбахът“?

Мимолетна усмивка изви устните му. Бързата притежателна усмивка на мъж с нова играчка.

— На О'Баниън вече не му трябваше. Полицаяте дори не виждат — как я наричаше? — Мрачната зона? Щеше да стои там цяла вечност. Щеше да бъде голяма загуба.

— Ти си безчувствен — въздъхнах. — Мъжът не беше мъртъв дори от един ден!

— Военни трофеи, госпожице Лейн.

— Не можеше ли поне да преместиш купчинките, докато беше там?

Той сви рамене.

— Преставаш да ги виждаш след време — надявах се, че не е прав. Щеше да означава, че част от мен е мъртва като него.

— Що за сделка си сключил със Сенките, Баронс?

Очаквах увъртане, дори контравъпрос, но не бях подготвена за този, с който замахна към мен.

— Защо не ми каза, че си срещнала В'лане, госпожице Лейн? — попита той копrienено.

Завъртях рязко глава.

— Откъде знаеш?

— В'лане ми каза.

— Откъде познаваш *ти* В'лане? — настоях възмутено.

— Аз знам всичко, госпожице Лейн — каза той.

— О, нима? — казах захаросано. — Тогава кой и какво е лорд Господар? Отговори ми! — не Фае, със сигурност. Но и не изглеждаше... съвсем човек.

— Приятелят на сестра ти — каза той равно — и след като знам това, какво точно да мисля за *теб*? — Когато се взрях в него празно, той каза: — Намерих снимките в якето ти.

Едва не се плеснах по челото. Снимките! Бях забравила напълно за нещата, които бях плякосала от жилището на лорд Господар.

— Къде сложи другите неща, които бяха в якето ми? — попитах. Не можах да си спомня да съм виждала нито двата фотоалбума, нито органайзера в спалнята си. Трябваше да прегледам календара ѝ много внимателно. Можеше да има всякаква ценна информация там — имена, адреси, дати.

— Нямаше нищо друго в якето ти.

— Имаше! — протестирах.

Той поклати глава.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Огледах внимателно лицето му. Истината ли ми казваше? Бяха ли изпаднали, докато се биех? Или ги беше взел по някаква причина? С ужасяващо чувство осъзнах, че може би трябва просто да се върна на ЛаРу 1247, за да съм сигурна.

— Не знаех, че той е бил приятелят на сестра ми, Баронс — защитих се. — Тя също. Помниш ли съобщението? Каза, че той я е лъгал от самото начало. Че е бил един от тях, а тя не е разбрала навреме. Той я е измамил и предал — казах горчиво. — Ето, отговорих на твоя въпрос. Сега отговори на моя! Защо Сенките те оставят да вървиш из Мрачната зона?

Той не каза нищо дълго време, само намаза ноктите ми с топлак и почисти кожичките ми в мълчание. Беше по-добър от повечето маникюристи. Просто беше перфекционист. Точно щях да се откажа от надеждата да ми отговори, когато той каза:

— Ние имаме нашите... дарби, госпожице Лейн. Ти си Нул. Аз съм... други неща. Но определено *не* съм твой враг. И не съм в съюз със Сенките. Ще трябва просто да ми се довериш за това.

— Щеше да е много по-лесно да ти се доверя, ако просто беше отговорил на въпроса ми.

— Не знам защо питаш, във всеки случай. Бих могъл да те лъжа по един милион начини чак до неделя. Виж действията ми! Кой спаси живота ти?

— Да. Е, ОС детекторите не работят толкова добре мъртви, нали? — посочих.

— Справях се достатъчно добре и преди да се появиш, госпожице Лейн, и щях да продължа да се справям съвсем гладко без теб. Да, ти можеш да откриваш ОС, но честно, животът ми беше много по-малко усложнен, преди да нахлуеш в книжарницата ми. — Той въздъхна. — Проклятие, липсват ми онези дни!

— Съжалявам, че съм такова неудобство — отвърнах, — но *моят* живот също не беше точно купа с череши оттогава насам. — И двамата останахме смълчани за известно време, гледайки в нощта и отдадени на мислите си. — Е, поне сега знам кой е убил Алина — казах най-накрая.

Той ме изглежда остро.

— Чу ли нещо в онзи склад, което аз съм пропуснал, госпожице Лейн?

— Ами... уф! Гаджето й е лорд Господар, а тя не е знаела. Сигурно го е последвала някой ден и е открила кой и какво е, точно като мен. А той я е убил за това — беше толкова очевидно, че не можех да повярвам, че Баронс не можеше да го види сам.

Но той не го виждаше. По цялото му лице беше изписан скептицизъм.

— Какво? — попитах. — Пропускам ли нещо? Да не казваш, че не трябва да тръгвам след него?

— О, ние определено трябва да тръгнем след него — каза Баронс. — Забележи „ние“ в това изречение, госпожице Лейн! Тръгни още веднъж съвсем сама след нещо голямо и лошо и аз ще те нараня по-зле, отколкото чудовищата. Искам лорд Господар мъртъв дори само по една причина — не желая повече скапани, проклети Ънсийли в моя град. Но ако има нещо, което съм научил в живота, то е следното: не

трябва да допускаш на разни, без да имаш доказателства — това те прави задник.

— Мило! — казах.

— Не се опитвам да съм мил. Казвам да не допускаш, че знаеш кой е убиецът на сестра ти, преди да имаш солидни доказателства или признание. Предположенията — каза той мрачно — могат да направят дори още по-лоши неща и на най-добрите на нас.

Бях на път да го попитам „какви?“, когато внезапно ми прилоша толкова, че не можех да говоря. В гърлото ми се плисна жлъчка без никакво предупреждение и някой внезапно заби нож в черепа ми — трийсетсантиметрово острие, което просто знаех, че трябва да стърчи от двете ми слепоочия.

Краката ми се подкосиха, забих се в масичката и съсипах и последния от ноктите си, докато се опитвах да се хвана. Щях да падна на земята и вероятно да счупя отново ръката си, ако Баронс не беше ме сграбчил. Мисля, че повърнах. Точно преди да припадна.

Когато се върнах в съзнание, лежах на лежанката, а Баронс се беше навел над мен със сковано изражение.

— Какво? — настоя той. — Какво стана току-що с теб, госпожице Лейн?

— О, боже! — казах немощно. Никога не бях усещала нещо такова преди и не исках повече никога да усетя. Това беше. Отивах си у дома. Край с отмъщението. Отказвам се. Предавах официалното си предупреждение за напускане като *Шийте зрящ*.

— Какво? — настоя той отново.

— Нне ммога да сспра да тртр-... — провлачих. „Треперя“ беше думата, която се опитвах да кажа, но зъбите ми тракаха твърде силно, за да мога да я произнеса. Кръвта беше лед във вените ми. Беше ми студено, толкова студено. Не допусках, че някога щях отново да се стопля.

Баронс свали якето си и го обви около мен.

— По-добре ли е? — Той изчака цели две секунди. — Е? Какво? — попита нетърпеливо.

— Б-беше там — най-после успях да изрека, посочвайки със здравата си ръка към края на покрива. — Някъде там долу. Мисля, че беше в кола. Движеше се бързо. Вече го няма.

— Какво беше там? Какво го няма?

С една последно силно потръпване, успях да поема контрол върху треперенето си.

— Как мислиш, Баронс? — казах. — *Шинсар Дъб*. — Поех дълбоко въздух и го освободих бавно. Знаех нещо за изплъзващата се книга, което не знаех преди. Тя беше толкова зла, че покваряваше всеки, който я докоснеше, без изключения. — О, боже! Ние сме затънали в проблеми, нали? — вдишах.

Никой от нас не го беше споменал, но и двамата мислехме за всички тези Ънсийли, които бяха дошли през долмена онзи ден и дори сега нахлуваха в нашия свят, тренирани да излъчват Обаяние, за да могат да си взаимодействат с нас, за да могат да ни ловуват.

„Когато всичко си дойде на мястото — беше казал лорд Господар, — ще отворя портала и ще освободя целия Ънсийли затвор в този свят.“

Нямах представа колко голям е този Ънсийли затвор и никога не исках да разбирам. Но имах ужасното усещане, че щяхме да разберем.

— Има ли други *Шийте зрящи*, Баронс? — попитах. — Освен нас?

Той кимна.

— Добре. Защото ще имаме нужда от тях.

Задаваше се война. Усещах го в костите си. Война, която да прекрати всички войни.

А човечеството дори не знаеше.

РЕЧНИК ОТ ДНЕВНИКА НА МАК

Друид: В предхристиянското келтско общество друидите са имали власт над богослуженията, над законодателните и съдебните въпроси, над философията и над обучението на елитните младежи в техния орден. Смята се, че друидите са били посветени в тайните на боговете, включително по въпроси, касаещи манипулирането на физическата материя, пространството и дори времето. На древен ирландски *друи* означава магьосник, вълшебник, гадател. (*Ирландски митове и легенди*)

Копието на Луизне (познато още като Копието на Люин, Копието на Лонгин, Копието на съдбата и Пламтящото копие): Копието, с което е прободен Исус Христос на кръста. Произходът му не е човешки, то е Светла светиня на Туата Де Данан и е един от няколкото предмета, способни да убият Фае — независимо от ранг или мощ. (Определение на Джерико Баронс)

Кралски ловци: Средно ниво каста на Ънсийли. Войнствено съзнателни, те приличат на класическото изображение на дявола с раздвоени копита, с рога, с дълги като на сатири лица, с кожени криле, с пламтящи оранжеви очи и с опашки. Високи между два и три метра, те са способни да развиват изключителна скорост както с крака, така и с криле. Основна функция — унищожители на *Шийте зрящи*. Оценка на заплахата — убиват. (Определение на Джерико Баронс)

Многоустото нещо: Противно Ънсийли с безброй прилични на пиявици усти, десетки очи и свръхразвити полови органи. Каста на Ънсийли — неизвестна за момента. Оценка на заплахата — неизвестна засега, но подозирам, че убива по начини, за които предпочитам да не мисля. (Личен опит)

Момчета-носорози: Низша средно ниво каста на Ънсийли главорези, изпращани главно като пазачи на Фае с висши рангове. (Личен опит)

Мрачна зона: Район, който е бил превзет от Сенките. През деня изглежда като всеки изоставен, порутен квартал. Щом падне нощта е

смъртоносен капан. (Определение на Мак)

Нул: *Шийте зрящ* със сила да вцепенява Фае с докосване на ръка (например аз). Колкото по-висша и по-могъща е кастата на Фае, толкова по-кратко време действа вцепенението. (Определение на Джерико Баронс)

Обаяние: Илюзия, направена от Фае, за да прикрие истинския им външен вид. Колкото по-могъщ е Фае, толкова по-трудно е да се пробие маскировката му. Средностатистическият човек вижда само това, което Фае иска да бъде видяно, и е леко отблъснат при допир с близкия периметър на изкривеното пространство, което е част от обаянието на Фае. (Определение на Джерико Баронс)

ОС: Съкращение за Обекти на силата — реликви на Фае, изпълнени с мистични свойства. (Определение на Мак)

Пресяване: Начин за пътуване на Фае. Случва се със скоростта на мисълта. (Виждала съм това!)

Пресяващо сребро или Сребро: Сложен лабиринт от огледала, някога използван като основен метод на Фае за пътуване между световите, докато Крус не хвърлил забранено проклятие над сребърните коридори. Сега никой Фае не смее да влезе в Среброто. (Определение на Джерико Баронс)

При-я: Човек, пристрастен към секса с Фае. (Мисля. Определение в развитие)

Светини: Осем древни реликви с безмерна сила — четири Светли и четири Мрачни. Светлите светини са Камъкът, Копието, Мечът и Котелът. Мрачните са Огледалото, Кутията, Амулетът и Книгата (*Шинсар Дъб* или Мрачната книга). („Окончателен наръчник за артефакти, автентични и легендарни“)

Секс-до-смърт-Фае (напр. В'лане): Фае, което е толкова сексуално „потентно“, че човек умира от полово сношение с него, освен ако Фае не предпази човека от пълното въздействие на смъртоносния му еротизъм. (Определение в развитие)

Сенки: Една от най-ниските касти на Ънсийли. Слабо съзнателни. Огладняват — ядат. Не понасят директна светлина и ловуват само нощем. Крадат живот по същия начин, по който Сивият мъж краде красота, изпиват жертвите си с вампирска бързина и оставят след себе си купчина дрехи и обвивка от дехидратирана човешка материя. Оценка на заплахата — убиват. (Личен опит)

Сивият мъж: Чудовищно грозен, прокажен Ънсийли, който се храни, като краде красотата на човешките жени. Оценка на заплахата: може да убива, но предпочита да оставя жертвата си отвратително обезобразена и жива, за да страда. (Личен опит)

Сийли: Светлият или вълшебен двор на Туата Де Данан, управляван от кралицата на Сийли Аойбеал. (Определение на Джерико Баронс)

Шинсар Дъб (ши-су-ДОО): Мрачна светиня, принадлежаща на Туата Де Данан. Написана на език, познат само на най-древните от техния вид. За нея се казва, че сред кодираните ѝ страници се намира най-смъртоносната от всички магии. Донесена в Ирландия от Туата Де по време на нашествието, за което е писал псевдоисторикът Лиабар Габала, тя била открадната заедно с другите Мрачни светини и според слуховите е намерила пътя си до света на хората. Смята се, че е написана преди повече от милион години от Мрачния крал на Ънсийли. („Окончателен наръчник за артефакти, автентични и легендарни“)

Табх'р (Та-вр): Входи или портали на Фае между световите, често скрити в ежедневни човешки предмети. (Определение на Джерико Баронс)

Туата Де Данан или **Туата Де** (Туа Дей Дана или Туа Дей): Високо напреднала раса, която идва на Земята от друг свят. (Определение в развитие)

Фае (феи): Фае са познати още като Туата Де Данан. Разделени са на два двора: Сийли — Светлия двор, и Ънсийли — Мрачния двор. И двата двора имат различни касти на Фае и по четири кралски дома, които са домове на най-високите касти във всеки двор. Кралицата на Сийли и избраният от нея консорт управляват Светлия двор. Кралят на Ънсийли и последната му наложница управляват Мрачния. (Определение на Джерико Барон)

Четири камъка: Полупрозрачни, синьо-черни камъни, покрити с букви, подобни на руни. Ключът към разшифроването на древния език и разбиването на кода на *Шинсар Дъб* е скрит в тези четири мистични камъка. Един отделен камък може да бъде използван, за да хвърли светлина върху малка част от текста, но само ако четирите са сглобени отново в един, може да бъде разкрит истинският текст в цялост. („Ирландски митове и легенди“)

Шийте зрящ (Ши зрящ): Личност, върху която магията на Фае не действа, способна да види през илюзиите или обаянието на Фае чак до истинската същност, която лежи отвъд. Някои могат да видят и Табх'р — скритите портали между светове. Други могат да усещат обектите на сила на Сийли и Ънсийли. Всеки *Шийте зрящ* е различен и с различна степен на устойчивост към Фае. Някои са ограничени, други са напреднали с множество „специални сили“. (Определение на Джерико Баронс)

Ънсийли: „мрачният“ двор на Туата Де Данан. Според легенда на Туата Де Данан, Ънсийли са били затворени за стотици хиляди години в затвор, от който било невъзможно да се избяга. Невъзможно друг път!

Издание:

Автор: Карън Мари Монинг

Заглавие: Тайната на забранената книга

Преводач: Ирина Ценкова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Уо; Егмонт България ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Излязла от печат: 15.03.2014

Редактор: Надя Калъчева

Художник: conrado; myssyphoto

Коректор: Надя Калъчева

ISBN: 978-954-27-1179-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7724>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.